

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 037_2PLE22

La sessió es reprèn a . Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida p el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern/

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia

202-00023/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Igualtat i Feminisme sobre la proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els debats, els treballs de la comissió la diputada Maria Pilar Castillejo Medina, que en fou designada relatora.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, avui és un dia de celebració, estem molt contentes. Aquest Ple aprovarà una llei que no només actualitza drets, sinó que posa la vida de les persones lesbianes, gais, trans, intersexuals, bisexuals al centre de l'acció pública.

I abans de tot, volia començar saludant a totes les entitats, activistes i defensores de drets que ens acompanyen avui aquí: la presidenta del Consell Nacional LGTBI, la Plataforma d'Entitats LGTBI, l'Observatori contra la LGTBI-fòbia, la Federació Plataforma Trans, la Crida LGTBI, Trans Baix Power, Panteres Grogues, Creación Positiva, l'Associació de Famílies LGTBI, La Sal i Bollos en Teoría. Moltíssimes gràcies per ser-hi.

I també moltes gràcies a les que potser no són avui aquí, però que ens han acompanyat i ens han aconsellat des del principi.

Jo crec que està clar que nosaltres aquí la feina que hem fet ha estat de servir-vos de cavall de Troia dintre del Parlament.

La llista a qui hem d'agrair la seva aportació és molt llarga i crec que això és una molt bona notícia, perquè vol dir que aquesta llei s'ha construït buscant consensos amplis i amb un col·lectiu organitzat com és el vostre. Quan una llei de drets té tanta gent al darrere, vol dir que camina en una bona direcció. És una llei perquè ser qui ets no depengui de la teva força individual, sinó que sigui una obligació col·lectiva garantida pels poders públics.

Aquesta llei va començar la seva trajectòria la legislatura passada, el 2022, a partir d'una iniciativa impulsada pel Col·lectiu contra la LGTBI-fòbia i la CUP. I aquí aprofito

per donar les gràcies a l'Eugeni Rodríguez i també a la Basha Change, que era la relatora anterior, amb una primera proposta centrada sobretot en el règim sancionador i buscant harmonitzar la normativa amb la Llei d'igualtat de tracte i no-discriminació. En aquella mateixa legislatura també es va crear el grup de treball sobre LGTBI-fòbia, aquí al Parlament es va treballar conjuntament de la mà de la ponència i es va donar lloc a aquest ecosistema de defensa dels drets, que crec que va ser molt fructífer i que va acompanyar el treball de la llei.

I així aprofito també per agrair la feina de qui havia estat la presidenta d'aquest grup de treball, la Susanna Segovia, i de totes les ponents anteriors a aquesta llei que van ajudar a tirar-la endavant. Perquè en aquesta nova legislatura no hem començat de zero, sinó que hem aprofitat tota la feina que s'havia fet en la legislatura anterior. Vam recuperar tot el treball fet, totes les discussions, tots els consensos, i el text que vam registrar ja incorporava les esmenes treballades a la ponència anterior. I això ha permès presentar aquesta legislatura una proposició de llei conjunta entre PSC, Junts, ERC, Comuns i la CUP, que és un fet poc habitual i que cal remarcar.

Podria semblar que això augurava uns treballs senzills, però no ha estat així. El que vam fer en realitat va ser obrir la capsa dels trons. Estàvem revisant una llei del 2014. En aquell moment hi havia un consens de que aquella llei no s'havia desplegat prou i, per tant, calia treballar-hi amb força. I a més a més, amb una trajectòria d'onze anys que han estat anys d'enfortiment del feminisme, de l'antiracisme, de l'antifeixisme i de les lluites LGTBI; anys en què la mirada interseccional ha deixat de ser marginal per esdevenir un consens polític i social.

I tot això ens va obligar a fer una pregunta honesta i adonar-nos que no n'hi havia prou amb retocar, amb limitar-nos a retocar la llei, sinó que calia una transformació més profunda.

Durant els treballs de la ponència hem incorporat tots els treballs fets sobre la llei trans pel Govern anterior i aquí cal agrair a la consellera Tània Verge els treballs en aquest sentit, perquè hem incorporat a la llei tots els treballs que havia fet quan estava al Govern i no van tenir temps de presentar. Hem assumit canvis profunds i hem entès finalment que estàvem fent, de fet, una llei nova i no modificant l'antiga.

Aquí vull agrair explícitament la feina rigorosa dels lletrats i dels equips lingüístics del Parlament, sense els quals aquesta llei no tindria la solidesa jurídica ni la precisió que té: Ferran Domínguez, Mercè Arderiu, Agustí Espallargas i Marta Payà. Gràcies sinceres per posar ordre al batibull amb què us vau trobar. I també a les entitats per ajudar-nos a prendre aquesta decisió difícil, però necessària, de deixar enrere una llei carregada de simbolisme per guanyar una eina molt més potent, que és la que avui debatrem.

Arribem avui aquí, després d'aquesta ponència, amb consensos, també amb alguns dissensos, i precisament per això el resultat és el millor possible en aquest moment. Una llei que reconeix l'autodeterminació de gènere, que prohibeix les teràpies de conversió, que garanteix drets en tots els àmbits de la vida, que garanteix una xarxa pública d'atenció, que protegeix defensores de drets i posa la víctima al centre, amb reparació i garanties de no repetició.

Gràcies a totes les ponents per fer-ho possible. Gràcies als equips tècnics per l'acompanyament i també a la Lara Carbonell, que està al darrere de totes i cada una de les ratlles d'aquesta llei. Una llei que converteix la dignitat en obligació pública i per això avui podem dir que és un orgull que el Parlament de Catalunya faci un pas endavant en la defensa dels drets humans.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Em sap greu adreçar-me als membres de la tribuna, als quals dono la benvinguda en aquest debat, però per recordar-los que el Reglament del Parlament impedeix de fer expressions públiques tant d'adhesió com de rebuig a les opinions expressades en aquesta cambra. En qualsevol cas, si finalment aquesta llei s'acaba aprovant, aleshores sí que s'és molt més transigent, però mentre dura el debat, el que els demanem és que mantinguin d'una manera escrupolosa aquest ordre que estableix el Reglament del Parlament.

Tot seguit obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per a defensar en el Ple, per un temps màxim de set minuts, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula en primera instància i en nom del grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Molt bona tarda. Avui aprovem una llei que no s'explica sense la seva història ni sense el moment polític en què s'aprova. Una llei que és hereva directa de la Llei 11/2014, que va ser pionera, que va ser una conquesta de drets del moviment LGBTI i que durant més d'una dècada ha estat una llei viva, aplicada amb valentia per provocar la transformació de pràctiques socials i institucionals. Una llei tan viva, al final, que ha acabat rebentant les seves pròpies costures, amb el desplegament de serveis especialitzats, polítiques públiques LGBTI en tots els àmbits, protocols, instruccions, guies, sempre amb perspectiva transinclusiva.

I per això avui, com deia la ponent relatora, la Pilar Castillejo, avui no portem a votació una simple actualització; el que fem és obrir una nova fase. I és que avui blindem totes les polítiques desplegades i n'establim de noves. Blindem també els drets de les persones trans amb la incorporació transversal de la pràctica totalitat de l'avantprojecte de llei trans catalana elaborada pel Govern republicà. I això també implica blindar serveis com les unitats Trànsit, la salut especialitzada per a les persones trans, el servei d'inspecció laboral SOCTrans o els formularis inclusius que donen reconeixement i visibilitat a les persones no binàries. I en un context en el que els drets LGBTI, especialment els drets de les persones trans, estan sent el *target* de l'ofensiva reaccionària global, la resposta democràtica contundent d'aquest Parlament és el blindatge que estem fent.

Davant l'auge del feixisme, davant la banalització de l'odi, el Parlament posa peu contra paret i reafirmem que a Catalunya els drets humans ni es negocien ni es rebaixen, i que les persones i entitats defensores dels drets LGBTI són, sou agents democratitzadors a qui els poders públics han de donar suport i protegir davant dels atacs que pugueu rebre.

Un dels avenços més rellevants de la nova llei és conceptualitzar la LGBTI-fòbia com el que és, un conjunt de discriminacions i violències estructurals que provoca el sistema social vigent, el Cisheteropatriarcat. I això no és una qüestió merament teòrica ni és retòrica; aquesta definició té conseqüències pràctiques claríssimes en aquesta llei, i és que s'activa l'anomenada «diligència deguda» dels poders públics, és a dir, aquesta responsabilitat reforçada de prevenir i de reparar millor qualsevol situació d'LGBTI-fòbia.

I això vol dir comptar, sí, amb un règim sancionador actualitzat, més potent, amb més capacitat d'investigar les denúncies rebudes perquè no hi hagi impunitat. Però vol dir, sobretot, dotar el país de més eines de prevenció i de transformació social, com, per exemple, el reforç de les figures coordinadores de coeducació, convivència, benestar, les Cocobe als centres educatius, creades pel Govern republicà a l'anterior legislatura, les quals incrementen ara la seva dedicació a aquestes funcions per fer prevenció de les violències LGBTI-fòbiques o per fer la implantació de l'educació sexual integral, vol dir protocols obligatoris contra la LGTBI-fòbia en l'àmbit esportiu, vol dir campanyes per abordar el sexili, perquè ningú hagi d'abandonar el seu domicili o municipi per hostilitat de l'entorn. Vol dir de manera cabdal formació obligatòria a tot el personal de les administracions per evitar qualsevol tipus de discriminació, de revictimització, per assegurar la no repetició. Vol dir una aposta decidida per reforçar els serveis: més personal per a la xarxa de serveis d'atenció integral LGBTI perquè cada SAI –cada SAI– pugui fer atenció psicològica, acompanyament jurídic. Vol dir justícia gratuïta per a les víctimes de violència en l'àmbit de la parella o de violència sexual. Vol dir habitatge per a les persones LGBT que pateixen situacions de violència LGTBI-fòbica en l'àmbit familiar o en la unitat de convivència, per evitar el sensellarisme. Vol dir assegurar que els serveis d'atenció i els residencials per a les persones grans, per a les persones adolescents i joves, per a les persones amb discapacitat intel·lectual tinguin formació en drets LGBTI. Vol dir que totes les instal·lacions públiques disposin de lavabos sense gènere marcat.

I, sí, avui podem dir que fem tot això, malgrat l'actual correlació de forces. En alguns punts

Fitxer 23

només hem pogut sumar trenta escons, els d'ERC, CUP i Comuns, incloent el finançament íntegre de la xarxa SAI dels ens locals per part de la Generalitat. Una reserva de places per a persones trans en les convocatòries de funció pública o major coherència en alguns articles amb la lliure autodeterminació de gènere.

Tanmateix, i ho vull subratllar, tanmateix, aquesta llei, amb el suport de cinc grups parlamentaris que sumem prop del vuitanta per cent d'aquests escons de la Cambra, comporta un salt qualitatiu enorme.

I que quedi clar, aquesta no és una llei sectorial. Garanteix els drets LGBTI en tots i cadascun dels àmbits i realitats materials. És una llei per a tot el país, no només pels col·lectius LGBTI, perquè els drets sempre s'exerceixen i es garanteixen col·lectivament, i perquè tombar el sistema cisheteropatriarcal és una responsabilitat compartida de tota la societat.

Com diem, el preàmbul de la llei. Aquesta llei constitueix un compromís amb la memòria, amb el present i amb el futur, amb totes les persones i moviments que han obert camí i amb les generacions que han de poder viure en llibertat, reconegudes i respectades en llur diversitat sexual i de gènere, que, al cap i a la fi, són totes les persones de totes les generacions de Catalunya.

I hem arribat aquí gràcies a les aportacions de desenes d'activistes, moltes de les quals ens podeu acompanyar avui. Per tant, aquesta llei és vostra.

I vull agrair especialment els col·lectius lesbofeministes que es plantessin per acabar amb la invisibilitat de les lesbianes i de la lesbofòbia, per guiar-nos en l'abordatge de les violències. Mil gràcies també als col·lectius trans que en aquesta i en l'anterior legislatura han empès perquè es reconeixin tots els drets.

Hi ha molts articles que sabem que tenen noms i cognoms per les vostres aportacions, i no em voldria deixar ningú. Però a títol personal vull agrair a la Judith Juanhuix i a la Laia Serra la seva capacitat d'ampliar sempre les fronteres de la llei. I vull fer igualment un reconeixement imprescindible a Xavi Florensa, Mireia Mata i el seu equip, perquè avui culminem una feina, la llei trans, que vol treballar

intensament des del Departament d'Igualtat i Feminismes amb una s plural que deia moltes coses i que va crear la primera Direcció General de Polítiques Públiques LGBTI+.

També Montserrat Pineda i el seu equip, que des de la Secretaria de Feminismes van impulsar l'abordatge conjunt de les violències patriarcals, siguin masclistes o LGTBIfòbiques.

I, finalment, jo també vull sumar-me als agraïments que feia la ponent relatora Pilar Castillejo a Ferran Domínguez, Mercè Arderiu, Agustí Espallargas i Marta Payà. El seu acompanyament... Acabo, president. El seu acompanyament jurídic i lingüístic ha estat de deu a la ponència, i si parlem de deus, aquesta és l'assessora d'Esquerra, Laura Carbonell.

Pilar, companya, deixa'm que et faci també una menció. Visca les aliances feministes.

I ara sí, acabo. Moltes gràcies a totes i que visca la lluita dels moviments socials.

El president

Per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades i a totes les persones de les entitats que ens acompanyen. Sí que és veritat que avui estem aquí per celebrar que tenim una nova llei LGBTI, que, en realitat, fem una derogació de la 11/2014, però no és una derogació. És una transformació en una llei millor que blinda i que garanteix més drets, i que, en realitat, aquesta llei el que fa també és autoanomenar-se hereva d'aquella 11/2014, perquè això també forma part de la memòria democràtica del moviment.

Vosaltres vaueu impulsar la 11/2014, una llei que va ser pionera a tot l'Estat en la regulació dels drets de les persones LGBTI i l'erradicació de la LGTBIfòbia. Una llei que fa poc vam celebrar aquests deu anys, que, efectivament s'han aconseguit molts avenços i s'han aconseguit moltes fites, però que també s'ha posat de manifest que

hi havia moltes coses que s'havien de millorar, que s'havien de reforçar i que s'havien d'enfortir.

I aquest és el salt que fem amb aquesta proposició de llei, amb aquesta nova llei que no és nova, sinó que, en realitat, és una superació de la 11/2014. I aquí jo us vull agrair molt haver tingut la capacitat de comprensió, la capacitat d'entendre que, precisament, totes les aportacions que vosaltres havíeu fet, tant aquesta legislatura com la passada, és la que ens ha portat a tenir ara una nova llei.

Encara no sabem quin serà el número, però serà el número que marcarà a partir d'ara les polítiques de combatre la LGTBIfòbia i de garantia dels drets de les persones LGTBI a Catalunya.

Jo també vull fer agraïments abans d'entrar una miqueta més en el contingut de la llei. Vull agrair, efectivament, a totes les ponents que hem estat treballant en aquesta legislatura, que hem culminat el procés de la passada legislatura.

Però també vull agrair als ponents que van estar a la passada legislatura. Crec que és important també tenir present, doncs, a la Jenn Díaz, a la Basha Change, a l'ara consellera Silvia Paneque o a l'Esther Vallés, amb les quals vam treballar tota una primera part de la llei que ha sigut la base que ens ha portat fins aquí.

Evidentment agrair també al Ferran; a la Mercè; a la Marta; a l'Agustí; a la Lara; a la Cristina i a totes les persones dels equips tècnics que ens han acompanyat. És una llei feta amb moltes mans, però és una llei que, malgrat totes aquestes mans, el que ha donat és un resultat coherent. Creiem que és un resultat sòlid i creiem que és un resultat que avança.

És una llei que recull moltes de les conclusions que ja vam treballar en la passada legislatura amb el Grup de Treball contra la LGTBIfòbia, que va ser una iniciativa que va presentar en el seu moment l'Observatori contra la LGTBIfòbia després de l'assassinat del Samuel.

Vam estar molt de temps treballant, vam estar molt de temps escoltant-vos i vam arribar a unes conclusions que ja en el seu moment ho vam dir i ho tornem a dir, han de ser el full de ruta per les polítiques de garantia dels drets de les persones LGTBI a Catalunya.

Una de les grans conclusions, i ja s'ha comentat abans també, és que hem de deixar de tractar la LGTBIfòbia com una suma d'agressions o atacs o insults individuals que li passen a una persona que, mira, es troba en una mala situació. No, no és això.

La LGTBIfòbia és estructural. Deriva de que visquem en un sistema cisheteropatriarcal. I com s'ha dit, això no és només una paraula. Vol dir que vivim en un sistema social en el qual les dones, les persones LGTBI, les persones d'origen divers i les persones que tenen una diversitat del que es considera la norma cisheteropatriarcal pateixen vulneracions, pateixen agressions i no tenen tots els drets garantits.

I si volem canviar aquest sistema, el que necessitem són polítiques estructurals. Necessitem polítiques que acompanyin a les víctimes, evidentment. Necessitem que hi hagi protocols. Necessitem que hi hagi aquesta diligència deguda en tots els treballadors i les treballadores públiques. Necessitem que aquesta perspectiva de les polítiques LGTBI estigui integrada en totes les polítiques que executa aquest Govern.

Però necessitem que facin polítiques transformadores, i sabem que totes aquestes polítiques transformadores passen sobretot per l'educació. Passen per l'educació, sexoafectiva a escoles i instituts. Passa per parlar amb els nostres nens, amb les nostres nenes, amb la nostra gent jove de què és el respecte per la diversitat, de què és viure plenament en la llibertat, aquells que sempre tenen la llibertat a la boca i que després no respecten la llibertat d'aquells que són diferents. Passa perquè tinguem unes polítiques realment efectives d'educació sexoafectiva a tota la nostra escola. I això tampoc està passant, i ho hem de poder dir.

Això ja ho deia la Llei 11/2014, això ja ho deia la 19/2020. Això ho torna a dir aquesta llei, però això torna a no passar. Per tant, hi ha molts reptes pendents, encara que, a més a més, passen, sobretot, per tenir recursos, per tenir realment aquesta voluntat política.

Perquè la 11/2014 va ser un gran avenç, però jo crec que també coincidim en que va haver-hi moltes coses que no es van desenvolupar i que no es van aplicar com s'havien de fer. I ho hem de poder dir que durant molt de temps no va haver-hi una equitat territorial en els serveis, que durant molt de temps les entitats que ens venien

de Girona, que ens venien de Lleida, que ens venien de Tarragona ens deien: «És que nosaltres volem tenir el mateix que tenen les persones que viuen a Barcelona», i això no estava passant.

Per tant, aquesta llei avui l'aprobarem, aquesta llei avui la celebrarem, però aquesta llei, per part del Govern, que segurament també sortirà a celebrar-la, s'ha de traduir després en unes partides pressupostàries i en un treball seriós amb tots els departaments de la Generalitat de Catalunya per fer-la realitat, per desplegar-la, perquè no sigui un brindis al sol, perquè d'aquí deu anys no ens tornem a trobar que hem de revisar una altra vegada la llei perquè encara no s'ha aplicat això, perquè encara no s'ha fet allò, perquè encara no hi ha recursos per a allò.

Per tant, si sortim endavant amb una llei pionera una vegada més és perquè ara el Govern li doni sentit, li doni els recursos que calen, perquè escolti a les entitats, perquè des del Departament de Salut es reuneixi amb les associacions de les famílies d'infants trans que estan demanant una reunió i no els hi estan donant. Necessitem que hi hagi una voluntat.

I, finalment, és una llei front els discursos d'odi. És una llei que demana posar fre al blanquejament que s'està fent dels discursos que són excloents, discriminatoris i que condemnin a moltes persones a haver de lluitar per defensar la seva identitat i les col·loca en una situació de vulnerabilitat.

Aquesta llei té un títol, és el títol de llei dels drets de les persones LGBTI i per l'erradicació de la LGTBfòbia, però aquesta llei és la llei per a totes les persones que vivim a Catalunya.

Perquè avançar en la garantia dels drets de les persones LGTBI és avançar en la garantia de drets de tothom. Perquè amb aquesta llei l'amor venç l'odi, i, a partir d'ara, senyores i senyors diputats, tenim un repte, i és defensar aquesta llei, que és la llei de les persones LGTBI i dels seus col·lectius, però de tota la ciutadania de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, gràcies de nou. Avui aquest Parlament aprova una llei important, no només pel seu contingut jurídic, sinó també pel moment polític en el que arriba i pel que representa per a milers de persones que volen viure amb drets, amb seguretat i amb dignitat.

Aquesta llei és una eina per protegir vides, per posar límits a l'odi, per dir que la diversitat sexual, afectiva i de gènere no és un problema a gestionar, sinó una realitat a garantir. I en un context de creixement de discursos reaccionaris, d'atacs constants contra el col·lectiu LGTBI i de banalització de la violència, aprovar una llei com aquesta també és una presa de posició política.

Aquest text, ja ho he dit abans, és fruit d'amplis consensos entre grups parlamentaris, i celebrem tot el que gràcies a això hem aconseguit. Aquesta llei parteix d'un reconeixement fonamental: que les persones LGTBI han patit històricament persecució, estigmatització, invisibilització, violències socials i institucionals en el marc del cisheteropatriarcal, i que, per tant, no n'hi ha prou amb proclamar igualtats formals.

Cal una acció pública activa, diligent, sostinguda per prevenir, per protegir, per reparar i per garantir la no repetició. Això és el que fa aquesta llei. Situa els drets de les persones LGTBI dins del marc dels drets humans i converteix la llibertat, la igualtat, la dignitat en mandats concrets per als serveis públics.

El text que avui votarem reconeix el dret a viure plenament la pròpia orientació sexual, identitat i expressió de gènere, i les característiques sexuals sense tuteles, sense patologitzacions i sense violències.

La llei prohibeix de manera expressa teràpies de conversió, perquè cap identitat necessita ser corregida, i estableix que qualsevol forma de discriminació directa o indirecta és una vulneració de drets que exigeix resposta institucional.

És una llei que entén que els drets no són abstractes, que es juguen a l'escola; a la feina; a l'habitatge; a l'esport; a la salut; als serveis bàsics; a l'accés als serveis; als espais d'oci, també als equipaments públics, i per això baixa els drets a la vida quotidiana, especialment en els contextos de vulnerabilitat on LGTBIfòbia es manifesta amb més cruesa.

Volem subratllar de manera rellevant el reconeixement ampli de drets de les persones trans amb l'autodeterminació com a principi estructural, la no-patologització com a mandat transversal i el dret a ser tractades d'acord amb la pròpia identitat en tots els àmbits de la vida.

D'altra banda, la visibilització del moviment lesbofeminista, reconeixent la seva experiència específica de discriminació i violència, incorporant-les de manera explícita en les polítiques de prevenció, l'educació, la cultura i en la memòria democràtica. Reparar també vol dir fer visibles les absències.

La llei incorpora, a més, una mirada interseccional imprescindible. Reconeix que la discriminació no actua mai de manera aïllada i que factors com l'origen, la classe social, la situació administrativa, l'edat o la discapacitat poden agreujar l'exclusió. I aquesta mirada no és només un principi. Té efectes jurídics i obliga a una resposta reforçada.

També hem tingut dissensos. El dissens no acceptat creiem que no ha de desaparèixer. S'ha de deixar constància política i pública de per què aquell acord ens sembla insuficient, injust o conservador. Creiem que sense memòria del conflicte no hi ha possibilitat de canvi, i, per això, hem mantingut algunes esmenes vives que ara defensarem.

Les majories conservadores en el debat, en aquest cas del PSC i de Junts, sumant els seus vots, han imposat alguns acords. Aquí el nostre disseny juga un paper jo crec que estratègic. No hem bloquejat, però tampoc legitimem. No acompanyem amb entusiasme alguns acords, però tampoc esvaïm la diferència.

Fitxer 037_2PLE24

Breument. En primer lloc, sobre la gestió i el finançament de la xarxa de serveis d'atenció integral LGTBI, una xarxa que, tal com diu la llei, ha de ser de gestió i titularitat cent per cent públiques, perquè necessitem que siguin serveis estructurals de les administracions locals i, per tant, volíem un servei de gestió i titularitat cent per cent públiques. Però no apareix que les treballadores hagin de ser personal funcionari o laboral de l'Administració ni que la xarxa hagi de ser finançada íntegrament pel Govern de la Generalitat.

En segon lloc, sobre la documentació administrativa i la comunicació de la identitat de gènere, hem acordat un text més restrictiu del que ens hauria agradat. Tot i això, és un acord que reconeix el dret de les persones trans a disposar de documentació administrativa adequada mentre no es formalitzi la modificació registral. I també afegeix que pot ser utilitzada en totes les excepcions que no és possible aquest canvi registral. Pot ser utilitzada. Creiem que no és un mal acord. No, no és un mal acord.

El tercer dissens per nosaltres sí que és una pèrdua. Després d'un acord transaccionat que detallava el mecanisme per a la reserva de places per a persones trans en l'ocupació pública –la quota trans–, PSC i Junts no accepten aquest article. No tenim, doncs, quota trans a la nostra llei. Cal entendre que moltes conquestes que avui semblen consensuades van néixer exactament així, com dissensos incòmodes o minoritaris. Els nostres desacords –aquests tres que he explicat, però d'altres que hem tingut– apunten a ampliar drets o a enfortir estructures públiques. Per tant, el criteri de defensar-los no ha de ser si avui els guanyem o si els vots conservadors es tomben, sinó si aquestes idees són capaces de resistir en el temps d'arrelar socialment i de tornar més fortes quan la correlació de forces canviï.

Abans d'acabar sí que m'agradaria fer una advertència. Les lleis de drets només són efectives si es despleguen. Aquesta llei necessita pressupost, necessita formació, necessita avaluació i necessita voluntat política, necessita administracions compromeses i una societat vigilant. Des de la CUP –i amb això ja sí que acabo– votem a favor d'aquesta llei amb orgull col·lectiu i amb responsabilitat. Orgull pel que s'ha fet per avançar i responsabilitat per defensar-ne l'aplicació, per impedir retrocessos i per continuar ampliant drets. Perquè viure amb dignitat no hauria de

ser un acte de resistència i perquè avui fem un pas més perquè sigui, senzillament, un dret garantit.

Moltes. Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes reservades el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Primer de tot, saludaré les entitats que avui ens acompanyen en aquest plenari. Avui, els grups de l'esquerra, juntament amb Junts –mai millor dit–, ens presenten un text que ha estat qualificat com una nova llei, no? El projecte inicial que vostès ens van presentar ha deixat de ser una simple modificació, text que vam ser en el seu moment, el mes de febrer, molt crítics, no? I s'ha configurat com una nova llei que és hereva de l'anterior. Això no és veritat. Això ho posa al preàmbul, però no és cert: la substitueix *de facto*. Una proposició de llei on les definicions no són neutres i on passen a generar obligacions i sancions amb una forta càrrega ideològica que intensifica l'enfocament conceptual i teòric de la ideologia de gènere. No és un tema de matisos, senyories, és un tema de model, i l'objectiu no és altre que introduir la ideologia trans en la proposició.

Com tots vostès ja saben, el Partit Popular va votar en contra de la llei quan es va presentar al Congrés dels Diputats i al Senat, per molts motius. Jo només els hi contaré, els hi diré alguns: perquè contravé el fet biològic que ens fa dones o homes i, per tant, la lluita històrica per la igualtat entre homes i dones; perquè esborra les dones, i sobretot a les mares, i perquè suposa una desprotecció dels menors davant de tractaments hormonals que els crea una dependència farmacològica de per vida i intervencions quirúrgiques que són irreversibles i que poden acabar arruïnant la vida de molts adolescents i joves. L'autodeterminació de gènere és un dels punts més preocupants, perquè vostès estenen la falsa creença que el sexe no és un fet biològic i que és un fet sentit. Per acabar de construir aquest relat, vostès creen això que anomenen la comunicació d'identitat de gènere a través d'un document acreditatiu, que no respon a altra cosa que crear una estructura paral·lela als registres civils, que és competència exclusiva de l'Estat, i fan trampes per superar

l'exclusivitat. A més, el document acreditatiu es converteix en un document d'identificació.

Senyories, sobretot les del PSC, no s'adonen que a través d'aquest document es pot eludir la responsabilitat penal, per exemple, en un cas de violència masclista, o que un home empresonat acabi en un mòdul de dones? On estan les feministes d'esquerres per aturar aquest despropòsit? *(Aplaudiments.)* Les del PSC, ja ho sabem: estan amagades darrere els casos menyspreables i fastigosos que estem coneixent aquests dies. Miri, ja els hi dic que valorarem presentar recurs al Tribunal Constitucional d'aquests articles i potser d'algun mes.

Per altra banda, i no és menys important, països del nostre entorn, com Suècia, Finlàndia, el Regne Unit, ja comencen a retractar-se de les seves lleis trans. I mentre això passa al món, els grups d'Esquerra Republicana, Comuns i la CUP defensen una esmena per tal que es reservi un *cupo* a l'Administració pública per a les persones trans. L'Administració pública, senyories, ha de regir-se per la capacitació i el mèrit, de manera neutra, sense entrar a valorar cap altra circumstància. L'objectivitat i la neutralitat són fonamentals. I una cosa és vetllar per la no-discriminació, que hi podem estar d'acord, i una altra és afavorir determinat col·lectiu de persones, perquè això suposa un greuge comparatiu respecte a altres col·lectius. I, escolti'm, si s'aproves –i apel·lo a la responsabilitat del Partit Socialista i a Junts–, per una banda es trencaria amb la neutralitat i equitat en l'accés a l'Administració i, per altra, vulneraria el dret a la intimitat i a la llibertat de les persones de decidir si volen fer pública la seva condició sexual. *(Aplaudiments.)*

I passa exactament lo mateix amb l'accés a l'ocupació pública. Escoltin, s'han d'aprovar –i ho pregunto eh?– plans d'igualtat que tinguin en compte la diversitat sexual i de gènere? Ho pregunto, perquè és que a ningú se li escapa que per posar en marxa els plans, el departament, organisme, consorci, lo que sigui, hauran de conèixer la condició i l'orientació sexual de les persones que hi treballen. Per què han de fer-ho. Per què han de dir-ho? On queda el dret a la intimitat i a decidir amb llibertat si volen fer-ho o no? La ingerència en la vida de les persones que impregna aquesta llei és inadmissible, senyories. Ho resumeixo: el dictamen final de la proposició no tan sols no millora el text, sinó que l'empitjora.

Segueixo respecte als articles referits a educació, un tema cabdal. Miri, ningú pot imposar un programa educatiu sense el consens dels pares, perquè seria anar en contra de la llibertat i la dignitat de les famílies en escollir quin tipus d'educació volen per als seus fills, i és fonamental que la ideologia quedi sempre fora de les escoles. Imposar significa fer un adoctrinament des de les institucions, una cosa sens dubte inacceptable en una democràcia. I vostès s'atreveixen fins i tot a obligar que els continguts escolars, educatius i formatius donin a conèixer la lluita pels drets del col·lectiu LGTBI. I, mentrestant, resulta que som la comunitat autònoma amb pitjors resultats educatius a Espanya –estem a la cua–, però vostès preocupant-se de les matemàtiques amb perspectiva de gènere. *(Aplaudiments.)* Tenen les prioritats equivocades, tots vostès, tan equivocades com que els alumnes de cinquè de primària, nens de deu, onze anys, hagin de respondre enquestes amb preguntes totalment esbiaixades i adreçades a la ideologia trans. Escoltin, aquestes preguntes poden generar dubtes en nens de deu, onze anys, que estan en una etapa primerenca de desenvolupament afectiu i cognitiu i són especialment influenciables i vulnerables.

Vostès ens obliguen a incorporar la perspectiva LGTBI en tots els àmbits de la vida: a les persones, a les empreses, en lo públic, en lo privat, en les contractacions públiques, els ajuts, beques, subvencions, també s'ha d'incorporar la perspectiva LGTBI, una més entre les de gènere, les de família, LGTBI i, últimament, algun grup polític parla de la perspectiva de classe. Creuen que alguna empresa podrà presentar-se a algun concurs o una subvenció amb tanta perspectiva que complir o algun particular podrà rebre alguna beca? Miri, apliquin la perspectiva de família i ens anirà a tots molt millor. *(Aplaudiments.)*

No tinc temps d'entrar en altres qüestions, però un apunt, el clàssic de l'esquerra: la hipocresia de parlar de cooperació internacional, però no s'atreveix a condemnar que a Gaza es castiga l'homosexualitat. I d'això no s'ha escoltat res a cap de vostès, ni altres territoris i països que al segle XXI està prohibida l'homosexualitat. D'això no diuen res.

Senyor president, vaig acabant. El Grup Popular hem presentat quaranta-dos esmenes, responsables i necessàries, que sotmetrem a la seva consideració, que

configuren un marc d'equilibri entre el reconeixement dels drets i llibertats individuals, que entenem que seran rebutjades. I, per tant, votarem en contra, en la seva totalitat, de la proposició, primer, perquè és intervencionista, trenca amb el principi d'igualtat, amb el mèrit i la capacitació, trenca amb el dret a la intimitat i a la llibertat individual i trenca amb l'obligació de tots de protegir els menors. En definitiva, perquè imposa un pensament únic, excloent, que vulnera els valors de la societat occidental.

Gràcies, senyor president.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi tenen esmenes reservades puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laura Martínez Portell.

Laura Martínez Portell

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputades, diputats. Vull començar amb una salutació molt especial a les entitats LGBTI, a les activistes i a les persones expertes i a totes les convidades que avui ens acompanyen des de la tribuna, així com a la ciutadania que ens segueix i que avui celebrarà l'aprovació d'aquesta llei. La vostra presència en aquest Parlament és imprescindible, perquè aquesta llei no s'explica sense la vostra veu ni sense la vostra lluita sostinguda en el temps. Permeteu-me també un agraïment sincer als serveis tècnics de la cambra, sobretot als lletrats, als lingüistes i als assessors i assessores de tots els grups polítics per la seva feina rigorosa i també per la seva paciència, i també el meu agraïment a la resta de ponents dels grups parlamentaris dels cinc grups que portem a aprovació aquesta llei. Aquesta ha estat una tramitació llarga i exigent, però marcada per una voluntat clara de diàleg i de consens. Així que gràcies també, companyes d'altres grups, parlamentaris que heu participat en aquesta ponència. Hi ha esmenes vives, és cert, però fins i tot en aquests punts en què tenim esmenes vives s'ha pactat un text alternatiu, que és fruit del consens. Vull fer un reconeixement explícit també – permeteu-m'ho – a una diputada del meu grup, la Maria Àngels Planas, perquè va liderar el treball del nostre grup a l'inici de la legislatura, que jo m'hi he incorporat tot

just fa tres mesos i, per tant, molta de la feina de fons, del diàleg amb les entitats i de l'impuls polític inicial arrenca d'aquella etapa.

Com s'ha dit, Catalunya va ser pionera en la defensa dels drets LGTBI amb l'aprovació de la Llei 11/2014. Aquella llei va situar el nostre país en l'avantguarda i va marcar un abans i un després. I avui és just reconèixer la feina dels ponents d'aquell moment, però sobretot de les entitats que van empènyer i que van lluitar incansablement perquè aquesta llei fos una realitat. Però una societat que avança no pot quedar-se quieta normativament. Les realitats canvien, les vulneracions adopten noves formes i els drets s'han de garantir de manera efectiva en cada moment. I en el tema que avui ens ocupa la realitat no és la de l'any 2014, i no ho és per coses molt positives, perquè la Llei 11/2014 ha començat a donar els seus fruits i s'ha aconseguit normalitzar i naturalitzar moltíssim la diversitat sexual i d'identitat de gènere. S'ha avançat a nivell social, a nivell de marc mental, però també a nivell normatiu, i, des de llavors, s'han aprovat lleis a tots els estaments, nacionals i internacionals, que avancen i que protegeixen aquesta diversitat.

Però, quan s'avança, augmenta també la resistència i retornen els discursos reaccionaris, i això també ho tenim a la Catalunya d'avui. Defensar els drets LGBTI és defensar els drets humans, és garantir la dignitat, la llibertat i la igualtat de totes les persones sense excepcions, i aquest Parlament té l'obligació d'estar a l'altura quan aquests drets són qüestionats. Per això, avui, al final no modifiquem la Llei 11/2014, sinó que aprovem una llei nova, una llei que incorpora canvis profunds i estructurals i que respon a una visió integral dels drets de les persones LGBTI. El camí fins aquí no ha estat fàcil. A la legislatura passada es va iniciar el treball, i quan ja estava gairebé a punt es van convocar eleccions i es va haver de tornar a començar. I en aquesta legislatura s'ha reprès tota aquella feina

Fitxer 25

amb responsabilitat i amb rigor, i el resultat és un text àmpliament consensuat presentat conjuntament per cinc grups parlamentaris. En el context polític actual, aquest consens és un valor democràtic molt important.

Vull agrair molt especialment a les entitats i a les persones expertes, totes les compareixences fetes durant tot el procés. Han estat moltes i han contribuït a millorar el text aportant coneixement, experiència i també la veu de qui pateix encara avui la discriminació. Aquesta llei té elements que cal destacar.

En primer lloc, la integració de la llei trans en aquest marc legal, quan inicialment s'havia plantejat com una norma separada. Aquesta decisió respon a una visió clara: els drets trans són drets LGBTI, són drets humans i han de quedar protegits dins d'un marc comú coherent i fort.

En segon lloc, l'enfortiment i el desplegament del règim sancionador, que considero un element fonamental. Les lleis no poden ser només una declaració d'intencions. Han de tenir mecanismes efectius –i recalco: efectius– per prevenir i per sancionar i per reparar les vulneracions de drets. Aquesta és una eina imprescindible perquè la llei es compleixi.

En tercer lloc, parlem d'una llei que travessa tots els àmbits de la vida: l'educació, la salut, els serveis socials, el món laboral, l'oci, l'esport, la cultura, els mitjans de comunicació. Perquè la discriminació no passa en un sol espai i la protecció tampoc pot ser parcial. Aquesta llei aborda àmpliament les interseccionalitats que travessen les discriminacions de gènere. I aquí permeteu-me destacar especialment un aspecte que és especialment rellevant per a nosaltres: la protecció de la gent gran LGBTI. Massa sovint, quan aquestes persones arriben a una residència o a un recurs d'atenció per a gent gran, es veuen obligades a retornar a l'armari, a amagar qui són després d'una vida sencera de lluita i d'haver aconseguit viure la seva sexualitat, el seu cos, el seu gènere, d'una manera absolutament normal. No pot ser que al final de la vida hàgim de tornar enrere.

I, en darrer lloc, perquè aquesta llei estableix mandats, obligacions clares i també conseqüències per a les administracions públiques, que han de fer polítiques de prevenció, de protecció i d'atenció, de reparació i actuar sempre amb la diligència deguda. Tot això pren encara més sentit en el context actual, en què veiem com l'extrema dreta utilitza discursos d'odi i atacs directes contra les polítiques d'igualtat de gènere. Davant d'això, la resposta democràtica no pot ser la resignació, sinó el reforç de drets i de les institucions que els garanteixin.

Aquesta llei no ho solucionarà tot, però és una eina poderosa per prevenir, protegir, reparar i per enviar un missatge clar a la societat: A Catalunya la diversitat es respecta i els drets humans no es qüestionen. Aquest és el país que volem, un país on ningú hagi de tornar a l'armari, on els drets no depenguin de qui ets i on la llibertat sigui un compromís col·lectiu. I ja em sap greu haver de parlar després del discurs que m'acaba de precedir. Però davant d'això, simplement democràcia. I aquesta és una llei que té el vuitanta per cent del suport de la cambra.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Vox en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bé, aquesta modificació de llei 11/2014 no busca resoldre ni posar al centre els veritables problemes dels catalans. Al contrari, busca imposar un model oficial d'identitat que vulnera la igualtat i la llibertat ideològica i imposa obligacions als particulars i a les empreses, als serveis sanitaris, als serveis educatius, a les famílies i un llarg etcètera.

Però anem per parts. En primer lloc, el text final altera completament la norma. De fet, és que només conserva dos dels articles. I això vulnera clarament el principi de congruència legislativa, perquè el que s'exigeix en aquest principi és coherència entre la proposició i el resultat normatiu. Per tant, el que s'hauria d'haver fet és una nova proposició de llei, però com sempre per penjar-se la medalleta i tenir llei a final d'any, doncs, es passen pel forro els propis principis reglamentaris. Per tot això, també votem en contra de l'esmena tècnica.

Però dit això, anem al contingut de la modificació de la modificació, perquè la veritat és que no té pèrdua. L'article 1 diu literalment que aquesta llei «pretén fer efectiu el dret a la lliure autodeterminació de la identitat i expressió de gènere i garantir-lo en tots els àmbits de la vida, públics i privats». Clar, a veure, anem a veure. Quan vostès parlen d'autodeterminació, identitat sexual, característiques sexuals, expressió de gènere i pretenen que tot això sigui reconegut legalment sense cap mena d'informe

mèdic o psicològic, el que estan demostrant és que són vostès uns negacionistes de la ciència i de la biologia. *(Alguns aplaudiments.)*

I per molt que s'entestin, tampoc els vull descobrir Amèrica, però és que només existeixen dos sexes, els homes i les dones. *(Alguns aplaudiments.)* I aquí totes aquestes imaginacions seves no són res més que un negoci que es diu ideologia de gènere, que els dona molts diners i que pretén substituir la realitat biològica del sexe per sentiments canvians elevats a la categoria legal. Resulta també especialment paradoxal que aquells que diuen defensar les dones siguin precisament els que hagin reduït el concepte de dona a una simple autopercepció, un sentiment buidant-lo completament de contingut biològic i real, i tot i així ho continuen anomenant progrés.

Però bé, si anem..., si continuem avançant amb la llei, veiem que les conseqüències de la llei són clares. Per exemple, en el cas de l'esport, aquesta llei el que fa és discriminar directament a les dones perquè es permet que els homes competeixin en categories femenines. En sanitat, parlen de crear serveis LGTBI específics a cada regió sanitària. En ajudes socials, s'introdueixen privilegis ideològics a la renda garantida de ciutadania, atorgant-la a aquells que al·leguin discriminació per orientació sexual, identitat o expressió de gènere. Llavors jo els pregunto: Amb quins criteris objectius es determinarà això quan tot això es basa en percepcions subjectives? Ho dic perquè tothom es pujarà al carro, tothom s'hi pujarà al carro.

Però és que si a més a més, amb tot això no n'hi hagués prou, resulta que inverteixen la càrrega de la prova i bombardegen la seguretat jurídica i la presumpció d'innocència. I, a més a més, imposen un règim sancionador completament desproporcionat. Per tant, com poden veure, és tot una farsa legal.

Però com sempre, mai s'obliden de l'educació i imposen l'educació afectivosexual en totes les etapes educatives. I jo no em cansaré de repetir-los-ho, però és que això no és educació. Això és adoctrinament de la infància *(alguns aplaudiments)* i una vulneració als drets de la llibertat dels pares a educar els seus fills com ho estimin oportú. Però és que ¡seguimos para bingo! Perquè un dels altres grans disbarats d'aquesta llei eren les imposicions en la contractació pública i privada i especialment greu era aquella esmena de la CUP i companyia, no?, que també s'ha mencionat,

d'obligar la Generalitat a reservar almenys un u per cent dels llocs de treballs a persones trans, tant en personal funcionari com en personal laboral. I a mi ja em perdonaran, però això no és igualtat d'oportunitats. Això és un privilegi per llei que el que fa és imposar criteris ideològics en la selecció de personal i en el principi de capacitat i de mèrit. *(Alguns aplaudiments.)*

Però és que continuem. Continuem també. També mereix una especial atenció tot allò relatiu al tema dels ens locals, perquè exigeixen que la Generalitat complementi el finançament dels municipis de menys de vint mil habitants per promoure les polítiques d'aquesta llei, les polítiques LGTBI. I és clar, jo els hi dic sincerament, això és una burla. I és una burla precisament a les persones que viuen a la Catalunya més rural, aquests municipis, on en molts casos no hi ha ni tan sols una botiga, ni un ambulatori, o per exemple, ni un banc. Per tant, no se'n burlin tant d'aquesta gent i comencin per garantir-los els serveis bàsics abans de començar amb totes aquestes bajanades i ximpleries. *(Alguns aplaudiments.)*

I per acabar, per acabar no podia faltar la cirereta del pastís, més *despilfarro*, més diners a la xarxa SAI, més diners al Consell Nacional LGTB, etcètera, etcètera, etcètera. I després la gent es pregunta: Ostres, com és que paguem més impostos que mai i tenim els serveis públics pitjors de la història? Home, doncs, senyor i senyora, perquè els seus diners no van ni cap a Sanitat ni cap Educació, els seus diners destinats a aquests deliris ideològics que es presenten, per exemple, avui. *(Alguns aplaudiments.)* Però bé.

Però front de tot això, de tot aquest deliri, doncs està VOX. Des de VOX, ja fa molt de temps que vam presentar una proposició, precisament... *(Remor de veus.)* Riguin el que vulguin.

El president

Silenci, si us plau.

Júlia Calvet Puig

Des de VOX, precisament, vam presentar una proposició de llei per derogar aquesta llei. I bé, no cal que els digui que ara riuen molt, però quan governem doncs precisament derogarem aquesta llei. *(Alguns aplaudiments.)* I la derogarem, la

derogarem perquè ja tenim moltes lleis que protegeixen les persones independentment de la seva condició sexual. Perquè davant de la seva perspectiva LGTBI, nosaltres defensem una perspectiva de família, perquè protegeixi de veritat el nucli essencial de la nostra societat i perquè, miri, si de veritat volen acabar amb la violència contra les persones homosexuals, doncs, mirin, tanquin fronteres i deportin massivament i veuran que ràpid s'acaba la tonteria. *(Alguns aplaudiments.)*

En definitiva, amb la que està caient fora d'aquestes quatre parets, qualsevol polític responsable hauria de tenir els seus cinc sentits posats a resoldre els problemes reals dels catalans, que no són més que la seguretat, l'habitatge, la sanitat i l'educació. Així que posin-se a treballar pels veritables abandonats i menyspreats d'aquesta regió, que són els treballadors catalans, les famílies que no poden arribar a final de mes i els joves sense futur.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aliança Catalana defensa i defensarà sempre els drets de totes les persones i col·lectius als que fa referència a aquesta llei, sense excepció. Rebutgem, condemnem i perseguirem qualsevol forma de discriminació basada en l'orientació sexual o la identitat de gènere, i aquí no admetrem interpretacions esbiaixades ni interessades. Però el que no podem fer veure és que aquesta proposició de llei no conté problemes conceptuals, jurídics i pràctics. No podem acceptar que la ingerència institucional que proposen i el control ideològic de la societat que vindiquen es normalitzi disfressat de mera ampliació de drets. Perquè una cosa és garantir drets individuals, objectiu que compartim plenament, i una altra de ben diferent és imposar obligacions col·lectives, comportaments socials dirigits i polítiques que converteixen la vida privada dels catalans en criteri d'intervenció pública.

I això és exactament el que ens proposen aquí, amb frases inconcretes com «l'administració ha de garantir la participació de les persones LGTBI en tots els àmbits de la vida social», què volen dir exactament? Que les persones LGTBI, pel fet de ser LGTBI, no gaudeixen de manera natural i inherent dels mateixos drets que la resta? Aquest és el missatge que volem enviar a la societat? Amb aquest paternalisme insistent, contribueixen a assenyalar i diferenciar un col·lectiu en comptes de normalitzar-lo plenament i incloure'l com pertocaria dins el conjunt de la societat.

A més a més, participar en tots els àmbits de la vida social no és un dret que pugui fabricar-se per decret. La participació depèn de la voluntat i llibertat de cadascú, independentment de l'orientació sexual. Voler convertir l'administració en una mena de direcció social que decideixi quines identitats o orientacions són suficientment visibles, adequadament representades o activament promocionades és una ingerència institucional, a parer nostre, inadmissible. La llibertat no es garanteix imposant comportaments ni fent experiments d'enginyeria social. Els drets dels col·lectius als que fa referència aquesta proposició de llei consisteixen exactament en els mateixos que gaudeix el conjunt de la ciutadania, ni més ni menys.

Quan parlen de contribuir a la visibilitat no podem sinó preguntar-nos: Per què la nació ha d'intervenir en una qüestió privada? Per què visibilitzar ha de ser una obligació institucional? L'orientació sexual forma part de la vida privada, de la intimitat de cadascú. No és matèria d'estat, no és una categoria o un mèrit que l'administració hagi de promocionar o premiar. Els drets no depenen de la visibilitat, com vostès volen insinuar, depenen de la igualtat davant de la llei. Qualsevol altra interpretació és activisme institucional, paternalisme o cosmètica.

I la inclusió de clàusules socials LGTBI en la contractació pública, què és aquesta barbaritat administrativa? De debò que proposen que l'administració pública contracti en funció de l'orientació sexual i no en base a la formació, el talent i l'experiència? De debò que creuen que els homosexuals necessiten aquest tipus de mesures per accedir a un lloc de feina dins de l'administració? Llavors potser el problema són vostès,

Fitxer 26

que increïblement no els perceben com a ciutadans iguals i indistingibles de la resta. Aquest article obre la porta a un despropòsit jurídic i a una inseguretat contractual manifesta. No defensa drets; crea obstacles, desigualtats, recels i burocràcies innecessàries, sense parlar de l'adoctrinament a les aules que proposen, convertint l'orientació sexual en principi rector del sistema educatiu i imposant l'educació afectivosexual al currículum. L'escola ha de transmetre coneixements, valors democràtics, respecte entre persones; no introduir amb calçador criteris ideològics ni pressions dogmàtiques. Deixin de convertir les aules en un camp d'experimentació de polítiques *woke* i centrin el model educatiu en l'esforç i la formació.

I l'article 16 de la llei, que parla de vetllar pel tractament respectuós de les persones LGTBI? Home, s'ha de vetllar pel tractament respectuós d'absolutament tothom, diria jo, no?

Altres cop juguen a assenyalar aquest col·lectiu i a diferenciar-lo de la resta de la ciutadania. A nosaltres, que no diferenciem els ciutadans en funció de la seva orientació sexual, ens sobta aquesta voluntat contínua de marcar i remarcar aquest suposat fet diferencial. I, home, no és un pèl cínic això de proclamar o reclamar respecte per llei i no practicar-lo ni tan sols vers els representants electes de formacions polítiques adverses? Potser haurem de presentar una proposta de llei que vetlli també pel tractament respectuós dels qui no compartim els postulats de l'extrema esquerra.

Votarem en contra d'aquesta proposició, perquè, a part de totes les raons que ja hem fet avinents, el text es dedica a criminalitzar el Cos de Mossos d'Esquadra, insinuant que hi ha identificacions policials basades en perfils ètnics i racials, acusacions injustes, no fonamentades i estigmatitzants contra un cos que no actua per prejudicis, sinó amb protocols homologats basats en criteris operatius.

Deixin d'atacar l'única estructura d'estat real que tenim i que sempre ha demostrat professionalitat. Si realment volen protegir drets, comencin per no difamar a qui ens els garanteix.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Molt bona tarda. Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera Menor, secretària d'Igualtat, Gina Pol, director general de Polítiques LGBTI+, Alberto Lacasta...

Bé, primer de tot volia donar la benvinguda a totes les entitats que avui ens acompanyen, així com també a totes les persones que avui, doncs, no poden ser presents aquí, però que estan seguint aquest debat amb molt d'interès, perquè saben que el que avui aprovem tindrà un impacte molt directe en la seva vida quotidiana, en la seva seguretat, en el seu dret a viure, ser i estimar amb llibertat i sense por.

Avui és un d'aquells dies en què aquest Parlament fa un pas endavant, un pas endavant en dignitat, en reconeixement i en llibertat.

I abans d'entrar en el propi contingut de la llei, crec que és de justícia fer uns petits agraïments. Primer de tot a les entitats, per la feina que feu cada dia, per descomptat, però sobretot per haver estat motor d'aquesta llei. Gràcies per la paciència, perquè som molt conscients de que porteu molt de temps esperant aquest moment. Vull també fer un agraïment i un reconeixement explícit i molt sincer a totes les persones, entitats, activistes i responsables polítics que fa més d'una dècada van treballar intensament per fer possible l'aprovació de la Llei 11/2014. Aquesta llei, ja s'ha dit, va ser pionera, va ser valenta i va ser necessària, i va posar el nostre país al capdavant de la defensa dels drets civils.

Avui, amb aquesta mateixa generositat democràtica, moltes d'aquestes veus entenen que els temps canvien i que les lleis han d'evolucionar. Aquesta nova norma no esborra aquell camí, sinó que el continua, l'amplia i l'enforteix. L'esperit, la voluntat i els valors de la llei anterior són plenament presents, adaptats a una realitat que ens interpel·la amb noves formes de discriminació i nous desafiaments.

També vull aprofitar per agrair la tasca de les companyes dels altres grups parlamentaris que han participat en la ponència d'aquesta llei, a les que també van

participar durant la passada legislatura, però sobretot a les que hem estat pràcticament durant tot un any treballant en aquest nou text. Malgrat les nostres diferències legítimes, que formen part de qualsevol debat democràtic, hem estat capaces de fer un exercici de responsabilitat col·lectiva, de diàleg i de voluntat d'entesa, buscant sempre els punts en comú per posar al centre la defensa dels drets i la dignitat de les persones. Aquest treball compartit dignifica aquesta cambra i demostra que quan parlem de drets fonamentals el Parlament de Catalunya sap estar a l'alçada.

També vull agrair la feina dels juristes i dels lingüistes del Parlament que han participat en l'elaboració d'aquesta llei. El seu treball rigorós i sempre molt discret ha estat clau per garantir una norma sòlida jurídicament, coherent amb l'ordenament vigent i curosa amb l'ús del llenguatge.

I ja per últim, i no per això menys important, vull fer un agraïment personal, un agraïment personal al jurista del meu grup parlamentari, el company Marc Rojas, amb qui he compartit moltes hores de treball i moltes reflexions al llarg de tot aquest procés. Moltes gràcies, Marc, per la teva paciència –soc molt conscient de la paciència que has hagut de tenir– i sobretot per la teva professionalitat.

Bé, avui debatem la modificació de la llei per garantir els drets de les persones LGBTI i cal dir-ho amb claredat, no estem davant d'un debat identitari ni ideològic, sinó davant d'un debat profundament democràtic. Els drets humans no són una opció ni una concessió; són una obligació de les institucions.

Vivim un moment complex: a Catalunya, a Espanya, a Europa assistim a un augment preocupant dels discursos d'odi, especialment contra col·lectius que ja han estat històricament vulnerabilitzats. Crec que tots i totes els hem escoltat fa un moment. Discursos que qüestionen drets conquerits, que banalitzen la discriminació i que intenten normalitzar l'odi com si fos una opinió més. I aquests discursos no es queden només en paraules, les dades oficials mostren un increment sostingut dels delictes d'odi i una part molt significativa tenen com a objectiu el col·lectiu LGBTI. Mossos d'Esquadra alerten que moltes agressions no es denuncien, especialment per por, per cansament o per desconfiança. Això vol dir que darrere de les xifres oficials hi ha una realitat encara molt més difícil.

Per tant, quan reforcem aquesta llei no legislem en abstracte; legislem pensant en persones que encara avui modifiquen la seva manera de viure, es veuen obligades a amagar la seva manera d'estimar o canvien la manera de mostrar-se en públic per evitar així una agressió. Aquesta modificació no crea privilegis; el que fa és reforçar mecanismes de prevenció, de protecció i [#0:08:06], dotar de més eines l'Administració i envia un missatge clar a la societat: a Catalunya la dignitat humana és una qüestió primària.

Aquesta proposta de modificació que portem avui a debat introdueix canvis significatius en la terminologia, en l'estructura i en el règim sancionador. Definim amb molta claredat l'amenaça, l'LGBTI-fòbia és ara un concepte general que abasta qualsevol prejudici, actitud hostil o odi contra les persones del col·lectiu. A més, reconeixem la discriminació interseccional quan es produeix..., quan ser LGBTI s'agreuja per altres factors, incrementant la vulnerabilitat de la víctima. També es detalla l'abast de la violència LGTBI-fòbica, incloent-hi la violència física, psicològica, sexual, estructural, estructural i en l'àmbit mediàtic i digital.

Un dels pilars fonamentals de la modificació és el reforçament dels drets de les persones trans i intersexuals. Aquesta llei promou la despatologització, garanteix el dret al lliure desenvolupament de la personalitat.

I per assegurar la igualtat efectiva la llei reforça la garantia institucional.

Es consolida l'estructura de la xarxa SAI per oferir respostes coordinades i properes a les persones que pateixen discriminació.

La part més contundent la trobem en el règim sancionador, tipifica i escala de forma clara les infraccions i les sancions, i les sancions les equipara amb el règim sancionador de la Llei 19/2020.

En termes generals, el que estem fent és una llei més forta, més robusta jurídicament perquè pugui aplicar-se amb determinació i sense ambigüitats. Una llei forta té valor jurídic, però sobretot té un valor simbòlic enorme. Envia un missatge clar d'acompanyament a les víctimes i d'intolerància als agressors. I al conjunt de la societat, envia el missatge de que la diversitat és un valor democràtic, no pas una amenaça. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo ja, president.

Aquest Parlament té una responsabilitat històrica: protegir drets quan són qüestionats, reforçar-los quan són atacats i ampliar-los quan la realitat ens ho exigeix. I això és exactament el que fem avui per a totes les persones que ens miren des de les entitats, que ens miren des de casa, des dels centres educatius, des dels espais de feina esperant que les institucions estiguem a l'alçada, per a les que hi són i per a les que ja no hi són, per a les que han lluitat abans i per a totes aquelles que continuaran lluitant en el futur.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió d'Igualtat i Feminisme sobre la proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades dels grups parlamentaris. Votem ara les esmenes reservades pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, dels Comuns i de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

La primera votació correspon a l'esmena reservada número 31.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 101 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votem, en segon lloc, l'esmena reservada número 79.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 101 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votem, en tercer lloc, l'esmena reservada número 83.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 101 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem en primer lloc les esmenes reservades números

Fitxer 27

17, 19, 70, 97, 102, 106, 113, 116, 132, 149, 150 i 161.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 22 vots a favor i 2 abstencions.

I ara votem, en segon lloc, les esmenes número 2, 5, 8, 13, 16, 23, 27, 32, 37, 43, 45, 48, 51, 53, 59, 65, 69, 74, 77, 82, 84, 108, 111, 120, 122, 125, 128, 131, 160 i 163.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 117 vots en contra, 12 vots a favor i 2 abstencions.

Tot seguit votem l'esmena tècnica presentada a la lletra D de l'article 66 del dictamen, on hi diu en el punt D: «Garantir que les persones trans internes en centres penitenciaris o de justícia juvenil rebin un tracte i una protecció i tinguin unes condicions de vida que corresponguin al gènere amb què s'identifiquen» ha de dir: «Garantir que les persones trans internes en centres penitenciaris o de justícia juvenil rebin un tracte i tinguin una estada adequats a les unitats o mòduls que s'han de correspondre al gènere amb què s'identifiquen.»

Comença la votació.

Aquesta esmena tècnica ha estat aprovada per 107 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

A continuació votem el text del dictamen. En primer lloc, votarem l'article 35.2 del text del dictamen.

Comença la votació.

L'article 35.2 ha estat aprovat per unanimitat.

A continuació votem l'incís final... Ah, perdona. *(Rialles.)* Ja pensava... Carai. El món exaltava ara. Hem avançat el Nadal abans d'hora.

Aquest article 35.2 ha estat rebutjat per 131 vots en contra, cap vot a favor i cap abstenció.

Disculpin-me. A continuació votem l'incís final de l'article 17.7 del text del dictamen, que té naturalesa electoral i ha de ser votat pel Ple amb una majoria de dues tercers parts, per tant, noranta vots, d'acord amb l'article 56.2 de l'Estatut de Catalunya.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 109 vots a favor, 22 vots en contra i cap abstenció, i obté la majoria requerida per l'article 56.2 de l'Estatut de Catalunya.

Finalment, votem ara la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text de la proposició de llei dels drets de les persones LGBTI i l'erradicació de la LGBTIfòbia queda aprovat per 107 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Procediment per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya

284-00017/15

El setè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya. D'acord amb allò que estableix... Silenci, si us plau. D'acord amb allò que estableix l'article 9.2 de la Llei 14/2008, de 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya, a proposta del president de la Generalitat, ha estat presentada la candidatura del senyor Josep Tomàs Salas Darrocha al càrrec de director de l'Oficina Antifrau de Catalunya. Així mateix, el passat dijous 11 de

desembre, la Comissió d'Afers Institucionals va substanciar la compareixença del candidat proposat.

Un cop aplegats els tràmits que estableix la llei i el Reglament del Parlament, i abans d'iniciar la votació, intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de cinc minuts, tal i com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé, gràcies, president. consellers, diputats. Jo crec que avui, amb aquest nomenament, és un dia d'aquells que ens convida a tots a la reflexió, perquè el nomenament d'avui del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya hauria hagut d'estar fruit d'un procés serè, treballat, on s'hagi buscat el consens de les forces polítiques que representen els ciutadans de Catalunya.

L'Oficina Antifrau es va crear, justament, per lluitar contra la corrupció, per garantir el funcionament transparent de les nostres institucions i aconseguir la confiança dels catalans en la classe política especialment, perquè l'Administració ha de ser una caixa de vidre.

Tot aquell esforç que han posat els ciutadans amb la seva feina, amb el pagament dels seus impostos, tot això ho han de poder veure reflectit en les actuacions de les administracions, i això és el que crea aquesta confiança. Per tant, l'Oficina Antifrau, per dir-ho d'una manera clara i senzilla, doncs, és el garant d'aquesta confiança dels ciutadans en l'Administració. Per tant, el nomenament del seu director ha de tenir totes les garanties, i això vol dir que les formes són extremadament importants.

I així es va fer sota la presidència de Junts pel Sí, sota la presidència de Carles Puigdemont. Tot i que el moment polític era complex i d'alta intensitat, el 28 de juliol de l'any 2016, va ser escollit el darrer...

El president

Silenci, si us plau.

Glòria Freixa i Vilardell

Va ser escollit el darrer director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, amb 98 vots a favor i 34 abstencions. Això vol dir que, tot i les dificultats d'aquell moment, es va arribar a un consens per nomenar el director d'una institució tan rellevant per aquest país.

L'Oficina Antifrau no és una institució més. És una institució estatutària, i això ja és la mostra de la importància que ha de tenir per a aquest país. L'ampli consens del 2016 va permetre que fos escollit en primera votació pels partits independentistes unionistes, d'esquerres, de dretes...

Tothom hi va trobar un consens, i això en un moment on hi havia una àmplia majoria independentista, però tot i així es va buscar el consens. No es va buscar només els seixanta-vuit diputats de la majoria absoluta, sinó una majoria que signifiqui la confiança de tots en aquesta institució. I avui, tristament, no ha estat així. Que tècnicament és el Govern qui proposa? D'acord. Que ja compta amb la majoria necessària per triar el director? D'acord. Però és així com vostès volen fer les coses?

Els partits, fa pocs dies, vam rebre una proposta que gairebé era per dir pel seu coneixement, adjuntat amb el currículum del candidat i una modificació sobtada en l'ordre del dia de la comissió perquè precipitadament vingués el candidat, el senyor Josep Tomàs Salas Darrocha, a presentar la seva candidatura, i en menys d'una setmana, votació al Ple.

La presidenta del nostre grup, Mònica Sales, va enviar una carta al president de la Generalitat, Salvador Illa, demanant aquests mínims institucionals i polítics que calia preservar en una decisió com aquesta, i el president ha contestat que «les coses s'han fet segons el procediment legalment establert».

Però no és això, i ho saben. No és això. Estem davant d'un òrgan estatutari de control. No és un càrrec qualsevol; és el màxim responsable de vetllar per la integritat de les institucions catalanes.

Per això mateix, el seu nomenament hauria d'haver estat exemplar en les formes, en el respecte al Parlament i amb la voluntat de construir majories, però ha estat

opac, unilateral i amb menyspreu a l'oposició. I això no és un problema de Junts per Catalunya; és un problema de salut democràtica.

L'Observatori Ciutadà contra la Corrupció, que és portaveu de vuitanta-dues entitats signants per al pacte social contra la corrupció, un pacte del qual el Partit Socialista, a més a més, en forma part, ha manifestat la seva rotunda queixa per l'absoluta manca de contacte amb la societat civil organitzada, i assenyalen en una carta que han rebut tots els diputats d'aquest plenari i els mitjans de comunicació que la persona que ocupi aquest lloc és de vital importància per construir una cultura d'integritat i lluitar contra la corrupció.

Sembla ser que ni els Comuns ni Esquerra Republicana escoltaran la demanda de la societat. Junts per Catalunya representa la segona força política del país i el principal partit de l'oposició, i sempre hem actuat amb sentit de responsabilitat davant de les decisions que afecten els òrgans institucionals d'aquest país, i ho saben.

Crec que no és la millor manera, senyors del Partit Socialista, de buscar la centralitat d'aquest país, de la que tanta bandera n'han fet vostès. És, una vegada més, seguir fent a qualsevol preu i sempre de la mà dels extrems, en aquest cas dels extrems més esquerres.

I això és prendre decisions fugint de la centralitat, del consens, del diàleg i deixant fora una àmplia part de la ciutadania de Catalunya. Crec que cal que reflexionin i que ho facin seriosament, perquè quan la ciutadania se sent exclosa i estirada cap a un extrem, pot tenir tendència a marxar cap a l'altre extrem, i això ja ho estem veient a Europa.

I acabo, president. Crec, sincerament, que avui vostès no han actuat amb el sentit de la responsabilitat que els hi correspon i que avui no tenim un bon dia per a la democràcia d'aquest país de Catalunya.

Bon dia a tots.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Bé, molt bon dia. Gràcies, president. Membres del Govern, conselleres, consellers, diputades i diputats, director de l'Oficina Antifrau, il·lustríssim senyor Miguel Ángel Gimeno, adjunta i candidat a l'Oficina Antifrau.

Avui aquest Parlament compleix amb la seva responsabilitat: sotmetre a votació la proposta del nou director de l'Oficina Antifrau de Catalunya. Vaja, que el que fem és complir la llei.

Com ens deia el dilluns el molt honorable president del Parlament, el Parlament de Catalunya té una ambició molt per sobre dels seus recursos. Dotats d'una estructura molt petita, tenim la capacitat de fer el mateix que fan parlaments de països que són estats.

Una virtut que és practicable del conjunt de les administracions de Catalunya. En aquest cas de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, una administració que atén a la legalitat de l'Estat espanyol, que ens imposa en clau autonòmica, però que té l'ambició d'un Estat, perquè els seus servidors públics tenen voluntat de ser-ho.

I en aquesta administració, que és la pròpia del país, hi trobem institucions pròpies que van més enllà dels seus recursos gràcies a la vocació de servei públic que ens permet comparar-nos a qualsevol altre país que garanteix íntegrament els drets i les llibertats de la seva ciutadania, i, a vegades, fins i tot podem ser pioners a l'hora de desenvolupar polítiques públiques.

I pel que fa al meu partit, Esquerra Republicana de Catalunya, saben que sempre hem estat garantia d'aquesta ambició de país. Ambició de país que vam tenir quan el 2008 es va fer que fos possible l'Oficina Antifrau de Catalunya, per tant, duu la petjada d'Esquerra Republicana.

La creació i l'impuls de l'Oficina Antifrau de Catalunya ha tingut moments bons i moments molt dolents. La mort sobtada del seu primer director, el fiscal David Martínez Madero, va dur el nomenament del senyor Daniel de Alfonso, que va ser escollit amb els vots de Convergència i Unió, PSC, PP i Ciudadanos, que per motius de tots conegut, que no cal que m'hi

Fitxer 28

estengui doncs va ser remogut i va tenir..., en tot cas, va ser destituït. Després va venir el nomenament del senyor Miguel Ángel Gimeno. I aquí, amb cada nomenament, hi han participat doncs els diferents presidents de la Generalitat. Primer de tot va ser el president Montilla qui va proposar el senyor Martínez Madero. El president Mas va proposar el senyor De Alfonso. El president Puigdemont va proposar el senyor Gimeno. I el que toca analitzar ara no és el procediment, que pot agradar més o menys, però és el que la llei estableix, sinó si el candidat proposat, en aquest cas l'il·lustríssim senyor Josep Tomàs Salas Darrocha, és idoni per al càrrec i reuneix els requisits que exigeix la llei. Esquerra Republicana no jugarà la carta del bloqueig perquè el que toca és garantir la continuïtat de les institucions, i, evidentment, pel que fa a l'Oficina Antifrau de Catalunya, el compromís, que ha de ser indestruïble del que estem fent avui mateix, que no és un altre que la lluita contra la corrupció, que no tinc cap dubte que el conjunt de la cambra, que el conjunt de les diputades i els diputats doncs ho tenen com a prioritat.

El candidat, l'il·lustríssim senyor Josep Tomàs Salas Darrocha, és idoni per al càrrec. En la seva compareixença davant de la CAI, cap dels grups parlamentaris presents va fer cap objecció al respecte. Les objeccions eren, com deia, pel procediment emprat i no pel candidat. Amb relació al procediment, segur que cal millorar-lo i hem de trobar doncs els consensos necessaris per tal de que les coses es facin diferent. En tot cas, no era la responsabilitat d'Esquerra Republicana. El candidat a director de l'Oficina Antifrau té una trajectòria acadèmica i professional que és destacable. Coneix bé l'Administració de justícia, en profunditat. Diria que és un picapedrer del tema, perquè va començar com a auxiliar judicial i en aquests moments exerceix de magistrat, passant per ser advocat en exercici i també, en tot cas, exercir la docència. Mèrits i capacitats que exigeixen la direcció de l'oficina. Va compartir desgranar amb el conjunt de diputats i diputades presents doncs el seu pla de treball, perseguint objectius que Esquerra Republicana doncs comparteix: la salvaguarda de la institucionalitat de l'Oficina Antifrau de Catalunya, la necessitat d'orientar-la cap al món local, millorar la transparència en el funcionament de l'oficina, entre altres objectius. I el futur immediat passa de forma urgent per tenir una llei catalana d'alertadors per garantir l'èxit de la lluita contra la corrupció. I és evident que caldrà

adaptar la llei (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig acabant, president– de l'Oficina Antifrau de Catalunya als nous temps, l'hem de posar al dia. Per fer-ho possible, evidentment, cal renovar també la seva direcció.

I acabo. Acabo desitjant al candidat, en cas de ser escollit, tota la sort i els encerts, perquè seran els encerts i la sort del nostre país; compromís ferm amb la lluita contra la corrupció, que és la millor recepta per tenir institucions democràtiques fortes. Les nostres institucions han de tenir parets de vidre, no per fràgil, sinó per transparent, i servidors públics que treballin pel bé comú. El candidat es deu a la ciutadania de Catalunya, i Esquerra Republicana li demanem doncs que sigui digne del país el que ha de servir.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Aprofito també doncs per sumar-me a aquestes salutacions als membres de l'Oficina Antifrau que avui ens acompanyen: el senyor Gimeno, la seva adjunta i també el candidat avui proposat per ocupar doncs aquest càrrec al davant de l'Oficina Antifrau.

Jo vull començar aquesta intervenció deixant clara una qüestió que és essencial, i és que el nostre posicionament no és, ni ha de ser tampoc, un judici personal sobre la figura proposada. El senyor Tomàs Salas compta amb una trajectòria professional que mereix respecte, i des del nostre grup, evidentment, li desitgem encerts i èxits en l'acompliment de les seves funcions, perquè doncs el seu encert també serà el de tots nosaltres. Dit això, la nostra responsabilitat ens obliga a anar més enllà del nom propi i a reflexionar sobre el marc institucional en què es produeix aquest nomenament. I és aquí doncs on sorgeixen preocupacions legítimes que no podem deixar de banda. L'Oficina Antifrau va néixer amb una vocació clara: la de ser un instrument independent, fort i creïble en la lluita contra la corrupció i les males

pràctiques en l'Administració pública. El seu valor rau precisament en la confiança que la ciutadania diposita en la seva autonomia i en la seva capacitat també d'actuar sense interferències o ingerències polítiques. Quan aquesta independència es percep com a debilitada, ja sigui pel procediment de nomenament o per aquesta percepció doncs que respon a acords parlamentaris entre forces que sostenen l'acció de govern, com el que avui ens ha portat aquí, no només se'n ressent la institució, sinó també la confiança de la ciutadania en el sistema.

I és veritat doncs que aquest nomenament ha mancat d'aquest consens o d'aquesta negociació prèvia entre els partits. La senyora Capella deia que avui no estem aquí per parlar del procediment, però jo crec que sí, que en podem parlar també i manifestar doncs com s'ha fet aquesta proposta d'avui, independentment del resultat de la votació posterior. No es tracta, hi insisteixo, de qüestionar intencions, sinó d'analitzar estructures. Una Oficina Antifrau que, tot i dependre, hi insisteixo, sobre el paper, del Parlament, és percebuda com a resultat d'un acord polític entre partits que governen o que donen suport al Govern, pot veure compromesa realment o aparentment la seva capacitat d'actuació, especialment quan les seves investigacions afecten l'Administració pública. I, com vostès saben, en democràcia la percepció és gairebé tan important com la realitat.

Per això creiem que aquest debat doncs hauria de servir per obrir una reflexió serena però profunda sobre com reforçar la veritable independència de l'Oficina Antifrau, i no per debilitar-la, hi insisteixo, no per instrumentalitzar-la políticament, sinó per blindar-la davant qualsevol sospita de subordinació o condicionament. Més mitjans, més garanties, més transparència i, sobretot, una separació clara entre qui governa i qui ha de fiscalitzar aquesta acció de govern. La lluita contra la corrupció no pot dependre d'equilibris conjunturals ni de majories circunstancials. Notícies recents com, per exemple, l'obertura d'investigacions en l'àmbit de la DGAIA arran de la denúncia d'un treballador, posen de manifest fins a quin punt l'Oficina Antifrau és una eina imprescindible per al control de la corrupció. Aquest tipus d'actuacions expliquen per què és essencial que la ciutadania i també aquest Parlament puguin confiar que l'oficina actua amb plena autonomia, sense pressions i amb capacitat real per investigar allà on calgui. Quan l'Oficina Antifrau funciona, quan detecta irregularitats i les eleva a aquells òrgans corresponents, no només es depuren

responsabilitats, sinó que es reforça la credibilitat de les institucions i es protegeix així l'interès general. També és vital que es generi confiança per tal que els possibles denunciants de corrupció sàpiguin que poden comptar amb el suport i la protecció de l'oficina, tal com ha ocorregut, hi insisteixo, en aquest cas de la DGAIA.

Per això insistim que garantir la seva independència no és doncs una qüestió teòrica, sinó una necessitat pràctica per assegurar la transparència i la bona governança. I, com deia a l'inici, doncs, esperem que el nou director de l'oficina continua amb aquesta feina feta fins ara, tant en aquest cas que hem posat com a exemple de la DGAIA com aquells que es puguin detectar en el futur.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Consellers, diputats... Bien, hoy los señores de Junts, d'Esquerra, del PSC se van a poner de acuerdo para nombrar al futuro director de la oficina fraude de Cataluña. Y digo fraude porque suena de chiste que aquellos que tienen numerosos casos de corrupción, como son los socialistas, los del tres *per cent*, los de la DGAIA de Esquerra y los de los Comunes, se pongan de acuerdo para elegir a una persona que representa que tiene que velar por buscar y combatir el fraude en Cataluña. Pues bien, mire, nosotros vamos a votar en contra de su nombramiento, señor Salas, no por usted, porque no vamos a entrar en el candidato, sino por cinco motivos que para mí y para nuestro grupo que creo que son fundamentales.

El primero es el modo de elección, el proceso de selección. Es decir, en vez de venir a este parlamento, intentar debatir, intentar presentar propuestas, intentar mejorar lo que debería ser una oficina para buscar el fraude, teléfono de los socialistas de Illa con los Comunes, con Junts, en fin, sin luces, sin taquígrafos y la puerta de atrás. Por tanto, esto ya emana en que no hay una gran transparencia en el proceso de selección, que nosotros vamos muy mal.

Segunda cuestión, que creo que es donde recae el tema fundamental. El candidato Salas ha dicho que va a ser continuista en el proyecto de Gimeno. Bien. Y aquí es donde recae el motivo principal por el cual nosotros vamos a votar en contra. Miren, en VOX estamos completamente bateando de manera constante, y por eso rechazamos contundentemente la corrupción de todos los partidos. Y la rechazamos y lo estamos demostrando personándonos en todas las acusaciones de todos los casos de corrupción de la banda criminal socialista de manera reiterada. *(Aplaudiments.)* Y, claro, cuando lo que vemos es que...

El president

Senyor diputat, senyor diputat, està fent una afirmació que és absolutament inadequada i contravé radicalment el Reglament d'aquesta cambra, que és titllar un grup parlamentari de criminal amb caràcter general. Pot continuar, senyor diputat.

Javier Ramírez Gutiérrez

Disculpe, señor presidente, pero me ha restado el tiempo. Y lo que he dicho es la realidad, la puñetera realidad. Y es que nos estamos personando en todos y cada uno de los casos de la banda criminal socialista, que nos están robando a todos los españoles. *(Aplaudiments.)* Mire, señor Rull...

El president

Senyor diputat, no em faci cridar-lo a l'ordre una segona vegada. Senyor diputat, si us plau. Continui.

Javier Ramírez Gutiérrez

Bueno, yo quiero [#11.53]. Entiendo la situación, señor Rull, entiendo la situación, señor Rull, que esto duele y escuece, pero es la realidad. La realidad es que ustedes, en vez de hacer bandera de la protección a los denunciantes, de la protección a los alertadores, lo que han hecho es que los han desamparado, los han dejado en manos de alcaldes corruptos de Esquerra, de Junts y del PSC. Y explicaré esto, señor Rull, que quizás le molesta, pero lo debo explicar. Mire, hay casos muy concretos en personas que han denunciado corrupción en Cataluña, que han denunciado cuestiones muy complejas, muy difíciles, en las que, ¿cuál ha sido el funcionamiento de la Oficina Antifraude? Declarar en un papel persona protegida. Y,

bueno, y alguno preguntará: «Muy bien. Y a esas personas ¿qué se les ha aportado? ¿Qué sistema de protección se les ha dado? ¿Qué medidas ejecutivas se les han dado para intentar no poder tener represalias?» Ninguna, absolutamente ninguna. ¿Y cuál ha sido la consecuencia? Que hemos visto casos concretos en los que ayuntamientos de alcaldes corruptos socialistas, de Junts y de Esquerra han hecho lo siguiente, y es que han tenido represalias contra esos funcionarios que honran su función pública y que presentaban denuncias ante la fiscalía o ante la Oficina Antifraude. ¿Y qué ha pasado? Que ha habido alcaldes que lo que han hecho es represaliar contra esos funcionarios.

Pues bien, hay un tema que creo que es fundamental, que es el tercer punto por el cual nosotros no podemos dar apoyo a esto, y es lo siguiente, y es que ustedes tienen una ley que les ampara, la 2/2023, que pueden sancionar a esos ayuntamientos que han cometido represalias contra los funcionarios honrados y legítimos. ¿Y qué han hecho? No aplicarla en absoluto, no la han aplicado. Es más, usted, señor Gimeno, en la comisión y en las conversaciones que hemos tenido en privado, usted lo sabe, que se lo he dicho y se lo he repetido, se lo he reiterado, porque usted ha admitido públicamente que no aplica la ley porque en otros lugares de España no se aplica la ley. Pues bien, si usted admite perfectamente de que no compra el marco jurídico para aplicar esas sanciones que le da y emana este Parlamento, la solución es muy sencilla: disolvamos la Oficina Antifraude, disolvamos la Oficina Antifraude de Cataluña y designemos esos más de 7 millones de euros que nos cuesta la oficina y los más de 160.000 euros que nos cuesta su sueldo a la UCO y a la Fiscalía Anticorrupción para que puedan seguir investigando los delitos de Junts, de Esquerra y del PSC. (*Aplaudiments.*) Y por eso, como usted puede comprender, porque no ha protegido a los alertadores, porque no ha protegido a los funcionarios, porque no persigue la corrupción y porque el sobre coste de esta oficina, evidentemente, lo único que sirve es para recibir casi dos mil denuncias que hacen de parapeto a lo que realmente funciona, que es la fiscalía, nosotros votaremos en contra.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Fitxer 29

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda a totes, conselleres, diputats, diputades, director o directora adjunta, senyoria, directora i presidenta de l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció. Bé, parlar de l'Oficina Antifrau no és parlar d'un organisme qualsevol. És parlar d'allò que fa que la política sigui digna de confiança, que el poder públic tingui límits reals, que les decisions no es prenguin en l'ombra, que els diners públics es gestionin amb integritat i que, quan hi ha indicis de frau, conflicte d'interès o corrupció, les institucions actuïn amb rigor i amb garanties. Perquè la integritat no és una idea abstracta. Diu Victòria Camps que l'ètica és indissociable de la responsabilitat, entesa com un imperatiu individual i social al mateix temps. Per tant, diríem que quan falla la integritat no només falla una norma, falla la igualtat i es deteriora la confiança democràtica.

Avui aquest debat es produeix en un context marcat per casos de corrupció i per una desafecció que sovint s'expressa amb una frase tan simple com perillosa: Tots i totes són iguals. Però no, no tothom som iguals i dir-ho no és arrogància, és una obligació democràtica. Acceptar aquest relat és regalar la política a qui la vol degradar. No tots i totes som iguals, perquè hi ha qui entén la política com un servei públic i hi ha qui l'entén com un espai de privilegis. I no tots som iguals, perquè hi ha una diferència essencial entre una política que tem el control i una política que viu del control.

Nosaltres no tenim por de la fiscalització, la reclamem. No tenim por de la traçabilitat dels criteris, dels expedients, de la llum. Perquè la transparència no és un càstig, és el que protegeix la gent honesta i dificulta les males pràctiques. I també ho hem de dir clar, aquests «tots són iguals» és combustible, com hem vist, pel populisme fanàtic de l'extrema dreta. És el relat que converteix la indignació en odi, que ataca les institucions i que vol desmuntar precisament els mecanismes de control que

eviten la corrupció. Per això la resposta no pot ser mai el cinisme. Ha de ser més integritat, més transparència i institucions independents que funcionin.

En aquest sentit, l'Oficina Antifrau és una peça clau de l'arquitectura democràtica, una institució que ha de garantir que l'interès general sigui una obligació real i no només una consigna. Amb l'entrada en vigor de la llei 2/2023, Antifrau ha assumit les funcions d'autoritat independent de protecció de les persones alertadores. I això és rellevant. I aquí la democràcia es juga una cosa molt concreta: garantir que alertar no sigui un acte de risc, sinó que sigui un acte cívic efectivament protegit. Protegir les alertadores ha de ser una prioritat de l'oficina.

I abans d'entrar en el relleu, vull reconèixer la feina del director sortint, el senyor Miguel Ángel Gimeno, en una etapa exigent, amb canvis normatius profunds i una forta exposició pública. Reconèixer la feina feta no és incompatible amb la voluntat de millora. És una qüestió de justícia institucional.

I sobre el candidat, a l'audiència –que és com es diu en català *hearing*– a la Comissió d'Afers Institucionals, el senyor Josep Tomàs Salas Darrocha va defensar un perfil discret i una aposta pel treball rigorós, que va resumir en una frase: «Més oficina i menys director. Menys personalisme i menys institució, menys titular i més mètode, menys protagonisme i més resultats». I ho compartim.

Ara bé, discreció no pot voler dir opacitat. Neutralitat no pot ser inhibició i institucionalitat no pot voler dir distància. En l'etapa que comença, cal reforçar governança, publicitat activa, criteris clars i capacitat operativa, i cal deixar molt clara una línia vermella: l'Oficina Antifrau no pot ser mai instrumentalitzada políticament.

I permetin-me acabar amb una qüestió clau per blindar el futur de l'oficina. Cal millorar la llei mitjançant una reforma exprés, especialment pel que fa al procediment d'elecció de la direcció. No és un detall tècnic, és una qüestió de legitimitat democràtica. La independència no depèn només de la professionalitat de la persona escollida, sinó també de com s'hi arriba. Un procediment percebut com feble condemna la institució a arrossegat sospites injustes i alimenta el descrèdit.

El nostre grup votarà favorablement, però aquest sí no és un xec en blanc, és un suport exigent. Per això demanem al nou director, exigim al nou director que el primer que faci sigui reunir-se amb l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció per

escoltar les seves propostes en relació amb el funcionament de l'oficina i les necessitats que tenim a Catalunya. No m'hi estendré.

I també fem un prec a la resta dels grups parlamentaris per tal que impulsem conjuntament una reforma urgent de la Llei de l'Oficina Antifrau, especialment pel que fa al procediment de l'acció i del control parlamentari. Més transparència, més participació i més rendició de comptes. Perquè la lluita contra la corrupció –i acabo, president– no pot dependre de la fe de la ciutadania o de la bonhomia de les alertadores. Ha de dependre de garanties, de mètode i d'institucions fortes. Això és el que la ciutadania espera i vol ser escoltada. I això és el que aquest Parlament té l'obligació de garantir.

Salut i bon treball per a tothom.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular-Defenseu la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conselleres, consellers, diputats, diputades, públic, assistent i entitats, benvingudes. Quina pena! Quina diferència! Avui mirava què va passar el 2016 –ja fa uns quants anys d'això– i es va aprovar el director amb una majoria molt clara, noranta-quatre vots a favor i trenta-quatre abstencions. Ningú en contra. Avui saben perfectament que això no passarà. Que segurament hauran d'anar a segona votació per aconseguir que el nou director sigui escollit. Alguna cosa, crec que el Govern hauria de reconèixer que ha fet malament i els grups que li donen suport. I més tenint en compte que és una institució molt rellevant per al nostre país, que nosaltres hi creiem i que pensem que s'hauria d'haver arribat a un consens, però no només amb els partits majoritaris, etcètera. No, no, no. Amb tots els partits polítics i amb la societat civil organitzada.

Per això em sap greu que l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció, que avui els tenim aquí, ens fes arribar el seu escrit, que el compartim plenament, on diuen que com a portaveu de vuitanta-dos entitats signants del pacte social contra la corrupció, es van assabentar per la premsa de la proposta de nou director per a l'OAC. I,

evidentment, com a cosa no normal, van manifestar la seva queixa per l'absoluta manca de contacte amb la societat civil organitzada, cosa que demostra la necessitat d'una immediata reforma de la llei de l'OAC. I ho compartim, perquè com pot ser que la societat civil organitzada se n'assabenti per la premsa, igual que uns quants partits polítics que estem aquí asseguts? Això és falta de transparència i de participació.

Evidentment que l'article 9 de la mateixa llei de l'OAC sí que és veritat, com diu el president, que deixa molt clar que l'elecció ve per..., la decideix el Govern i la presenta el president, però això no vol dir que s'hagi de fer així. Es podria haver buscat el màxim consens amb tothom. Per tant, nosaltres sí que compartim amb l'Observatori que cal un canvi en aquesta llei per garantir un director que sigui triat amb uns criteris i un comitè d'experts independents que garanteixin que aquest lloc el cobrirà una persona que cregui en una cultura d'integritat i de lluita contra la corrupció.

Per tant, nosaltres ja vam avançar que no donaríem suport, no pel seu currículum. No perquè qüestionem la proposta del director, sinó per com s'han fet les coses, per aquest procediment que no compartim. Altres entitats també ens han fet arribar la seva queixa com a entitats que lluiten per la igualtat de tracte i d'oportunitats, que també ens han dit el mateix, que com pot ser que el nou director estigui d'aquesta forma amb una única candidatura, amb aparent urgència i sense un debat obert amb la ciutadania. Així anem.

I quan no hi ha debat ni amb els altres partits ni amb la ciutadania, què passa? Que la percepció de la majoria de la població va pujant que en aquest país hi ha corrupció. Tot i la contradicció de destinar-hi més diners, a aquesta oficina, la percepció és que anem a pitjor i així ens ho indiquen els diferents baròmetres. I això és un problema. I més quan, per exemple, veiem a la premsa que surt que el segon director de l'OAC és condemnat a retornar més de 82.000 euros perquè els va cobrar indegudament. Tot això tampoc no ajuda ni a l'oficina ni a que la gent cregui que realment estem lluitant, els partits i la societat civil, contra la corrupció.

Per tant, tenim un greu problema, perquè alhora que posem diners per aquesta oficina, els resultats no són els esperats. Per això, nosaltres creiem que calia una candidatura trencadora, triada de manera consensuada per ara, mentre no canviem

la llei, i que estigui disposada a fer un salt endavant per donar resposta al que necessita el país i començar a canviar aquestes percepcions socials que hi ha sobre la corrupció.

Però clar, després també veiem TV3, clar que això no pot ser, que surten persones alertadores ni una, ni dos, unes quantes més, protegides per la mateixa oficina, dient que aquesta no funciona, que han patit represàlies i que la part denunciant, tot i tenir expedients sancionadors aprovats, no se'ls han aplicat i qui han rebut represàlies són els propis alertadors. Per tant, estem molt d'acord que aquí s'ha de millorar molt, que cal reformar la llei, fer la nova llei que suposadament protegirà les persones alertadores. Però no n'hi ha prou amb fer lleis i ho demostra tot el que estem parlant ara. Cal desplegar-les, aplicar-les, perquè si no, tornarà a passar el mateix que estem patint avui aquí: Descrèdit de la ciutadania cap a la manera de fer d'actuar i els procediments per triar el nou director i cap a l'oficina en si.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

L'Oficina Antifrau, aquella institució que amuntega tensions internes, denúncies de mala praxis i pèrdua progressiva de reputació. I no és una sensació ciutadana. Hi ha documents interns filtrats que ho acrediten, testimonis de professionals que ho descriuen i pràctiques a bastament qüestionades. La finalització del mandat del senyor Gimeno representa una oportunitat real de reformular el rumb de la institució, la possibilitat de reconstruir confiança, recuperar la moral interna i garantir que l'oficina actuï amb la solidesa i contundència que els catalans esperen i necessiten.

La nova candidatura és continuista d'un model que ja s'ha mostrat fallit, ineficax i inviable, atès que l'encapçala qui ha sigut la mà dreta de l'actual director i, per tant, peça central del model de gestió actual. I llavors, la pregunta inevitable és: S'està optant per cronificar la deixadesa i ineficàcia o es vol impulsar un canvi real? Una oficina que ha d'investigar fraus i corrupteles no pot basar la seva direcció en

simpaties personals ni expectatives generades. Per dotar-se de credibilitat i funcionar amb eficàcia, una oficina antifrau hauria de procurar una direcció tècnica independent, mecanismes interns de control i una auditoria que permeti revertir la desconfiança generada envers els ciutadans. Escollint un perfil intern es garanteix la continuïtat administrativa i la reincidència en un model que s'ha evidenciat caduc i inservible.

L'oficina Antifrau, igual que la DGAIA, no necessita un simple canvi de nom, sinó deslliurar-se de les inèrcies creades i introduir criteris nous, revisar protocols, millorar aspectes interns i de transparència. Convé no arrossegar relacions ni dependències prèvies. És un bon dia per recordar que exdirectors d'aquesta oficina, que teòricament hauria de vetllar per descobrir i investigar frauds i corrupcions, han sigut condemnats pel Tribunal de Comptes per haver cobrat triennis de manera indeguda i que només el quatre per cent de les denúncies que reben generen l'obertura d'una investigació, mostra clara que el model no funciona.

Altra cosa és la intenció o voluntat política real de gaudir d'una oficina antifrau potent i efectiva. La setmana passada assistíem atònits a la Comissió d'Afers Institucionals defensant la proposta de resolució d'Aliança per protegir els drets dels alertadors i incentivar que més treballadors públics s'atreveixin a denunciar episodis de frau o corrupció dins l'administració quan els descobreixin. Junts, Esquerra, CUP, PSC i Comuns hi van votar en contra. Cosetes a amagar? Juraria que moltes de les formacions polítiques d'aquesta cambra els és més convenient una oficina antifrau de fireta com la que tenim ara que no pas una de competent. M'equivoco?

Nosaltres,

Fitxer 30

que volem combatre de debò el frau i la corrupció política i institucional, no votarem a favor d'aquesta proposta continuista i de mínims.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers i conselleres, president... Primer de tot volia saludar els membres de l'Observatori contra la Corrupció que avui ens acompanyen al públic, a la directora general de Govern Obert de la Generalitat i a tot l'equip de l'Oficina Antifrau que avui ens acompanya també aquí al públic, entre ells, el director sortint, el senyor Gimeno i si surt a favor, el candidat Salas, que també ens acompanya.

Parlar avui de l'Oficina Antifrau de Catalunya és parlar d'una eina clau per a la qualitat democràtica del nostre país, una eina que no pertany a cap partit ni a cap govern, sinó a la ciutadania. I des del nostre grup fem una valoració serena, rigorosa i constructiva de la seva tasca, reconèixer la feina feta i alhora definir amb claredat què n'hem d'esperar del futur.

Per això vull parlar, en primer lloc, de la feina feta. Vull deixar palès el nostre agraïment al director sortint, el senyor Gimeno, per la seva dedicació tots aquests anys. L'Oficina Antifrau ha contribuït de manera decisiva a situar la lluita contra la corrupció al centre de l'agenda pública. Ho ha fet investigant, prevenint i formulant recomanacions que han permès millorar procediments, reforçar controls interns i augmentar la cultura de la integritat dins les administracions públiques.

Cal reconèixer especialment la tasca en l'àmbit de la prevenció, on l'oficina no és només, n'hi ho ha de ser, un instrument reactiu davant d'irregularitats; ha de ser i és sobretot una eina pedagògica que ajuda a anticipar riscos, a formar servidors públics i a establir protocols més transparents i eficients. Aquesta mirada preventiva és una de les aportacions més valuoses de l'oficina.

També és important destacar el paper de l'oficina en la protecció de les persones alertadores; sense canals segurs i fiables per denunciar, la corrupció resta amagada. Avançar en garanties, confidencialitat i protecció efectiva és essencial per generar confiança i afavorir que aflori la informació rellevant. Però tots i totes som coneixedors que tenim un gran repte per davant, molt important, que serà la futura llei d'alertadors. Aquí haurem de trobar els màxims consensos, escoltar a tots els moviments socials i arribar a grans acords. El país necessita una llei de alertadors a l'alçada. És el que esperen i el que mereixen de nosaltres els ciutadans i ciutadanes.

Dit això, des del PSC també volem ser clars: la credibilitat de l'Oficina Antifrau depèn per sobre de tot de la seva independència, del seu rigor tècnic i de la seva utilitat real per millorar el funcionament de les institucions. No pot ser una eina de confrontació política. La lluita contra la corrupció no pot ser patrimoni de ningú ni arma partidista. I aquí és on entra el futur i el paper del director, que si avui surt escollit, estarà al capdavant de l'oficina els pròxims anys, el senyor Salàs –Salàs, no Salas.

I ara els diré què hem d'esperar de l'Oficina Antifrau els propers anys. En primer lloc, continuar amb la transparència i rendició de comptes. Cal que l'oficina continuï explicant bé què fa, com ho fa i amb quins resultats, amb les memòries anuals, amb indicadors clars d'impacte i amb una comunicació entenedora per a la ciutadania.

En segon lloc, recursos adequats. No podem exigir excel·lència si no garantim mitjans humans i materials suficients. Reforçar l'oficina és reforçar la democràcia i això implica inversió, estabilitat i professionalització.

En tercer lloc, cooperació institucional. La lluita contra el frau i la corrupció requereixen un treball en xarxa amb altres òrgans de control, amb el món local, amb el sistema judicial, amb agències estatals i europees. Coordinació no vol dir subordinació, vol dir eficàcia. Hem d'esperar d'una oficina antifrau que estigui orientada a la millora contínua de les polítiques públiques i que no es quedi només en la detecció dels errors, sinó que ajudi a corregir-los, que sigui part de la solució, proposant canvis normatius, simplificacions administratives i bones pràctiques.

En definitiva, des del PSC defensem una oficina antifrau forta, independent i útil. Una oficina que generi confiança, no soroll; que reforci les institucions, que no les debiliti, i que treballi amb un únic objectiu: garantir que cada euro públic i cada decisió pública estiguin al servei de l'interès general.

Això és el que hem fet fins ara i això és el que hem de seguir exigint en el futur. Per això el nostre grup, com no podíem esperar d'una altra manera, recolzarem el nom proposat per al president, el senyor Salàs.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, un cop acabades les intervencions dels grups parlamentaris, procedirem a l'elecció.

D'acord amb l'article 9.3 de la llei de l'Oficina Antifrau de Catalunya, es requereix el vot favorable d'una majoria de tres cinquenes parts dels membres de la cambra, vuitanta-un vots. Si no s'obté la majoria requerida, s'ha de sotmetre a una segona votació, en què es requereix el vot favorable de la majoria absoluta dels membres de la cambra, seixanta-vuit vots.

El nom del candidat proposat com a director de l'Oficina Antifrau de Catalunya per part del president de la Generalitat és el senyor Josep Tomàs Salàs i Darrocha.

D'acord amb l'article 9.3 del Reglament, la votació es farà electrònica i secreta.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 68 vots a favor, 51 vots en contra i 15 abstencions.

Atès que en primera votació no s'ha assolit la majoria requerida, procedim a fer una segona votació.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 68 vots a favor, 51 vots en contra i 15 abstencions.

Havent-se assolit la majoria requerida, queda designat el senyor Josep Tomàs Salàs Darrocha com a director de l'Oficina Antifrau. Li vull expressar l'enhorabona en nom de tota la cambra. Ja s'hi han referit diversos grups parlamentaris, l'oficina Antifrau és una institució molt rellevant en el sistema institucional de la Generalitat de Catalunya i és una de les peces fonamentals per poder acreditar i garantir la qualitat democràtica d'aquest país. Li desitjo molts encerts i, sobretot, la capacitat de servir el país amb el màxim nivell de dignitat.

I també vull adreçar unes paraules al senyor Miquel Àngel Gimeno, ara en aquests moments ja director sortint, i agrair-li la bona feina que ha dut a terme. I que la mateixa dignitat amb què el senyor Gimeno ha servit aquesta institució la tingui també vostè, senyor Salàs.

I també aprofito per agrair la presència en aquest debat a la senyora Olinda Anía Lafuente, directora adjunta de l'Oficina Antifrau; a la senyora Lara Torres, directora general de Govern Obert, i a la senyora Itziar González, presidenta de l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció.

Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya

300-00218/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern... *(Aplaudiments.)* El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern... –vagin sortint en silenci, si us plau–, interpel·lació al Govern sobre les mesures per afrontar la crisi demogràfica a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari Mixt, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La crisi demogràfica que assola el país amenaça de desnacionalitzar Catalunya, però també d'incivilitzar-la. La caiguda de la natalitat autòctona, sumada a l'entrada massiva invasiva d'immigrants del Magreb, de l'Àfrica subsahariana i de l'Amèrica llatina han abocat la nostra nació a un grau de substitució cultural i demogràfica sense precedents. L'estat del benestar que havíem abastat amb esforç i sacrificis s'esfondra i col·lapsa davant la càrrega econòmica i social que suposa dotar de serveis i prestacions no contributives la immigració il·legal. Mentre es destinen recursos il·limitats a multiculturalitzar el país no es destina ni un euro a fomentar la natalitat autòctona, avui situada en 0,87 fills per dona; la taxa més baixa d'Europa, gairebé només ens guanya Corea del Sud.

El 2024 només el 9,4 per cent dels nadons nascuts aquí tenien mare i pare del país, el noranta per cent restant tenien almenys un progenitor nascut a l'estranger. Unes dades escandaloses que projecten un futur magre per a la nostra nacionalitat, però

també per als valors occidentals i sistemes democràtics que tant ens ha costat de consolidar.

Segons el propi Idescat, els catalans autòctons serem minoria al nostre propi país el 2040 i el 2050 representarem amb prou feines un terç de la població. Això no és immigració ni multiculturalitat; això és substitució demogràfica i etnocidi progressiu.

Què entenem per substitució demogràfica? Doncs és aquell procés pel qual un grup humà assentat històricament en un territori concret on era majoritari i dominant és substituït en un període de temps relativament curt per persones provinents d'altres indrets amb o sense ús de la força. No sé si els cops de matxet que ens propinen

Fitxer 31

alguns immigrants poden ser entesos com a ús de la força o no. Però, en qualsevol cas, és evident que ens encaminem a un escenari grotesc de minorització i residualització del nostre poble.

La llengua que va sobreviure a tres-cents anys de prohibició i persecució, avui agonitza als carrers i mor als patis d'escola. A Salt, a l'Hospitalet, a Badalona hi ha centres educatius a on no se sent ni un borrall de català. Mentre vostès pregonen les virtuts i riqueses de la diversitat, la nostra llengua deixa de ser la dominant, majoritària i comuna.

Quan un poble no es reproduïx, no pot transmetre la seva llengua als fills ni perpetuar el llegat heretat de generacions passades. Les esquerres ens han fet creure que defensar la continuïtat cultural del nostre poble és una vergonya, un deix supremacista.

Voler promoure, facilitar i bonificar que els catalans procreïn no és supremacisme; és supervivència. Defensar la vehicularitat i oficialitat única de la nostra llengua no és xenofòbia; és prosseguir sense ingerències amb la normalitat històrica que ens pertocaria.

Si l'Administració no comença a promoure polítiques de natalitat valentes, si no s'aprova una moratòria en immigració i es comencen a prioritzar els catalans en

l'accés a prestacions i ajudes, d'aquí a trenta anys, aquesta cambra parlarà en una altra llengua i legislarà contra les dones.

En aquest hemicicle hem fet referència de manera recurrent a la crisi energètica, a la crisi habitacional, a la crisi sanitària, a la crisi educativa, però fins ara mai cap grup parlamentari s'havia atrevit a parlar de la crisi demogràfica i existencial que patim: la mare dels ous.

Un debat incòmode que Aliança Catalana posa ara al cim de la taula, tal i com ja hem fet amb d'altres temes tabú; els empadronaments fraudulents, el col·lapse migratori, la inseguretat creixent o la insostenibilitat de l'actual sistema de pensions.

Sense la valentia política de la formació que encapçalo, avui no hi hauria ajuntament de tots els colors fiscalitzant el padró, ni declaracions de diferents líders rebutjant la Catalunya dels 10 milions. Junts, Esquerra, la CUP, PSOE i Comuns han tingut responsabilitats de govern en un moment o altre, i són, per tant, corresponsables de la decadència demogràfica i parasitisme institucional que avui denunciem.

Vostès han optat deliberadament per facilitar i potenciar el creixement demogràfic via immigració. Nosaltres apostem pel foment de la natalitat autòctona. Per això reclamem polítiques socials que facin costat als catalans que volen tenir fills, incloent facilitats en l'accés a l'habitatge, conciliació laboral real i suport econòmic permanent de les institucions.

En una nació sense estat com la nostra, la sobirania demogràfica és tan important com l'energètica o l'alimentària, i, en canvi, vostès han optat reincidentment per externalitzar la continuïtat nacional confiant en una immigració que s'ha acreditat a bastament, que ni s'integra a la nostra llengua i cultura, ni s'integra al nostre mercat laboral, ni s'integra als nostres costums i valors occidentals.

Necessitem declarar l'emergència demogràfica i combatre activament el discurs anticatalanista que circula per mitjans i institucions, i necessitem també, i sobretot, redirigir cap als nostres joves els fons públics que ara destinen a fomentar i subsidiar la immigració il·legal.

Si no aturem en sec l'entrada de població estrangera, aviat haurem de congelar l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania que tant reivindiquen i que de bon principi hauria d'haver-se limitat als ciutadans que han contribuït a les arques públiques i que poden justificar un mínim de divuit anys de residència. Si volem recuperar l'estat del benestar i afiançar-lo, no podem dotar de serveis públics gratuïts i il·limitats la immigració il·legal. És inviable.

El dia 12 d'aquest mes el Departament de Salut enviava una circular interna als CAPs admetent el frau en l'obtenció de targetes sanitàries, un fenomen del que nosaltres fa anys que alertem i que ens ha valgut denúncies, amenaces, insults i el sobrenom de racistes. Els hem de començar a dir racistes a vostès ara també? Orriolegen la resta de diputats d'aquesta cambra?

Celebrem que totes les formacions polítiques de l'arc parlamentari s'apropin, encara que sigui en grau de temptativa, als posicionaments i postulats d'Aliança Catalana. Quin greu que ho facin per més càlculs electorals i no pas per voluntat real de revertir el desgavell que pateix Catalunya.

A veure si amb tant copia i enganxa es distreuen i acaben fent-se un cordó sanitari en pròpia porteria.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades. Senyora Orriols, vull començar per agrair-li aquesta interpel·lació, perquè em dona una oportunitat des d'aquesta tribuna de respondre-li sobre moltes qüestions de la que li he sentit en diverses vegades.

Posa sobre la taula una qüestió important que hem d'abordar des del rigor i des de l'evidència, que és el repte demogràfic, una qüestió, com deia, molt important. I miri, senyora Orriols, vostè es queixa moltes vegades que hi ha un cordó sanitari i que no es debaten les seves propostes.

Jo, avui, intentaré fer alguna cosa diferent. Jo avui vull que parlem de les seves propostes, però vull que parlem en detall, per veure no la primera part, no quedar-

nos en el titular, sinó veure què impliquen les seves propostes, i preguntar-li, doncs, com les aplicaria, perquè, realment, jo tinc moltes preguntes per vostè.

Primer, vostè avui ens ha parlat de substitució demogràfica amb tot el seu relat, que no repetiré. I miri, primer de tot li vull fer una pregunta molt clara per veure si ens ho aclareix. Potser ja ho ha aclarit en alguns espais, però jo no li he sentit.

Posicionar-se en relació també no al fenomen migratori actual, sinó fenòmens migratoris anteriors. Ahir, justament, fèiem l'acte de cloure la celebració dels cent anys del naixement de l'escriptor Paco Candel, que va escriure *Els altres catalans*.

Avui, vostè parla de substitució demogràfica, però voldria que concretés una mica més, perquè avui, a Catalunya, el setanta per cent de la població, un dels seus progenitors no han nascut a Catalunya. Llavors, si aquestes persones que tenen un progenitor que no han nascut a Catalunya té fills, això és substitució demogràfica o no és substitució demogràfica? O sigui, si jo tinc fills és substitució o no? Potser convindria que comencéssim a posar fil a l'agulla i aclaríssim aquestes qüestions que semblen detalls, però jo crec que són fonamentals.

I com deia, diputada, jo estic d'acord que el repte demogràfic no és menor i requereix, doncs, una anàlisi, un rigor, i no ens ho prenem a la lleugera. A Catalunya, com en molts altres països a l'entorn d'economies avançades, hi ha hagut una davallada de la taxa de natalitat. S'ha reduït fins a 1,08 fills per dona, i aquesta realitat té conseqüències molt clares.

Des de l'any 2018, Catalunya té un creixement natural negatiu, és a dir, hi ha més defuncions que naixements. Davant d'aquesta realitat també val la pena parar un segon i preguntar-se quin és el problema, i també si és realment un problema.

Perquè la resposta, des del meu punt de vista, és que depèn. Des del meu punt de vista és un problema en tant que hi ha moltes persones que desitjarien tenir més fills i no poden, i això és el que ens trobem que és un problema i trobem que necessita una solució.

Perquè, de fet, el nombre mitjà de fills desitjats per dona és 1,85, molt per sota de la taxa de fecunditat real, i és aquest desajust que ens preocupa, perquè està molt

relacionat amb les mancances econòmiques. Per tant, el repte demogràfic, la manca de natalitat és també una conseqüència de la desigualtat, i això s'ha d'abordar.

I què estem fent? Vostè, senyora Orriols, ha dit que no estem dedicant ni un euro. Res més lluny de la realitat. Hi ha tot un conjunt de polítiques que s'empenyen des de diferents administracions públiques, i molt en concret des de la Generalitat, que estan basades en millors pràctiques a nivell internacional i amb el que diu l'evidència científica sobre què funciona per fomentar la natalitat.

I què és el que funciona? Es va recollir recentment en un article del The Economist que puc compartir. Què és el que funciona? Prestacions econòmiques, prestacions familiars i d'infància. Hem posat sobre la marxa el redisseny de la renda garantida amb una mirada d'infància, proposant un complement d'infància, accelerant el traspàs de l'ingrés mínim vital, que té un complement d'infància que arribaria a les classes mitjanes treballadores i donaria una cobertura, un impuls per poder fer front als costos de la criança.

Hem situat l'habitatge en el centre de les polítiques públiques de la Generalitat, reprenent i reconstruint el parc públic d'habitatge, perquè és una peça clau per a l'emancipació i la construcció de famílies, i també, doncs, donar una oportunitat a aquelles famílies que volen tenir fills i no s'ho poden permetre.

I fem passes cap a la conciliació familiar i la corresponsabilitat, augmentant els permisos de maternitat i paternitat fins a les setze setmanes, mesura presa pel Govern d'Espanya, un govern de progrés, PSOE i Sumar, que ha fet un dels avenços més importants en l'àmbit de la conciliació familiar i el foment dels permisos de paternitat.

Això és el que es marca l'evidència i això és el que estem fent, actuar per garantir que tothom que vulgui tenir fills ho pugui fer amb llibertat, ho pugui fer perquè s'ho pot permetre, però també des del màxim respecte per aquelles famílies o aquelles persones que no volen tenir fills.

I miri, senyora Orriols, també li puc dir què és el que sabem que no funciona per fomentar la natalitat i abordar el repte demogràfic, que és criminalitzar l'emigració. Bé, no resol el repte demogràfic i no contribueix a enfortir la nostra societat i no contribueix a res.

Miri, tenim la sort que el saldo migratori ha compensat amb escreix la reducció de la natalitat i el 2024 va haver-hi un augment de la població catalana de cent mil persones.

Sense aquest [#11:34 aport], avui estaríem davant d'una pèrdua de població, envelliment accelerat, menys capacitat de sostenir el model social, econòmic, i, en poques paraules, davant d'una crisi econòmica de primer ordre.

I amb aquesta tònica també d'entrar al detall de les polítiques públiques, perquè vostè, doncs, què proposa per fomentar la natalitat? Bé, ha parlat, ho celebro, de la renda garantida i l'ingrés mínim vital, i així com altres polítiques que poden donar prestacions a la natalitat.

Jo li voldria preguntar com les implementaria vostè. Ho dic perquè les famílies d'origen migrant acostumen a tenir més fills. La taxa de fecunditat de les dones d'origen migrant és 1,29 fills per dona, mentre que les de nacionalitat espanyola és 1,04 fills per dona.

Per la meua part, jo no li veig cap problema, però donada la seva insistència en contra de la població migrada i d'excloure-la de l'estat del benestar, m'agradaria que ens digués com implementaria aquesta política pública per construir el seu apartheid de l'estat del benestar.

Què demanaria, que hagin cotitzat? Perquè li recordo que tres de cada quatre llocs de treball creats des del 2019 estan ocupats per persones d'origen migrades. És a dir, que les persones migrades cotitzen, i miri, potser més, inclús més recentment que les persones de nacionalitat espanyola.

Llavors no serà suficient. Què implementarà per aquest apartheid de l'estat del benestar, un carnet de cognoms catalans? Quants en demanarem, sis, vuit? I els cognoms castellans comptaran per a aquest carnet, com els meus, o aquests no compten?

Com li dic, jo tinc moltes preguntes. A veure si avui, doncs, posem fil a l'agulla, perquè jo crec que està bé anar concretant. Senyor Oriol, jo li demano que deixem d'enganyar a la població i comencem a explicar la història sencera i sortim de l'eslògan.

Miri, vol un exemple de com seria un país sense natalitat i sense immigració? Perquè tenim l'exemple de Japó. Japó, un país que ha passat de 128 milions de persones el 2010 a 124 milions de persones.

Quin impacte té això? L'estancament de l'economia. 0,4% de creixement anual en vint anys. Una economia totalment estancada, un país amb una soledat no desitjada, on fins i tot hi ha un fenomen de persones grans que moren en soledat, que es diu kodokushi.

Sap on ens portarien les seves polítiques? A una Catalunya buidada, i que també podem mirar en l'entorn de la despoblació. A l'Alt Pirineu, a la Terra Alta, altres indrets de Catalunya tenien pobles on fins fa poc tenien milers d'habitants i ara estan buits amb les places i els parcs públics buits.

És aquest el futur que vostè veu cap a Catalunya? Perquè, senyora Orriols, com li ha dit moltes vegades el president Illa, el seu projecte fracassarà, i fracassarà perquè la Catalunya que vostè anhela ni existeix ni existirà mai, i perquè les seves polítiques, que en el seu ideari avançarien cap a aquesta Catalunya que vostè anhela, no les vol realment ningú, perquè si les pensem mig segon, ens adonarem que són polítiques totalment contraproductives, que només condemnaran Catalunya a la irrellevància, a l'exclusió, a la por

Fitxer 037_2PLE32

i a la pobresa.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé diu com ho faríem. Doncs goiti, política pública lligada a un mínim de residència de divuit anys. Bé que quan els hi convé apliquen discriminacions positives, oi? També podem fer-ho per potenciar la natalitat autòctona i aturar aquesta substitució demogràfica i cultural que estem patint.

La cohesió social és un dels valors més preuats del nostre país, i l'hem mantingut fins ara. Avui la convivència es veu emmetzinada per la presència de contracomunitats estrangeres que no comparteixen el nostre model de vida ni accepten les lleis civils per les que ens regim. En la majoria de casos no parlem d'individus que hagin vingut aquí a guanyar-se la vida amb humilitat i gratitud, sinó de comunitats hermètiques que se saben la lletra petita de cada subsidi, ajut i bonificació i que es proveeixen de les seves pròpies botigues de roba, barberies, carnisseries, teteries, locutoris, supermercats, per no interactuar amb la resta de la societat i poder-ne continuar vivint al marge. Aquest desastrós retrat demogràfic que fa dècades que s'entreveu i es perfila i que vostès han obviat o fins i tot aplaudit ens explotarà als dits qualsevol dia en forma de xoc de civilitzacions. I creguin-me que l'oratòria i parlamentarisme que ens caracteritza a nosaltres no té res a fer contra l'edat mitjana que prediquen ells.

Apostar obertament per la substitució demogràfica i no per incentivar la natalitat té conseqüències desastroses a tots nivells i condiona fatalment el futur de les noves generacions catalanes. Als problemes de seguretat afegim-hi els riscos que suposa la pèrdua del domini cultural, ètic i polític del país. En el nostre sistema democràtic, on fins ara participaven partits d'ideologies diverses, bé podrien infiltrar-s'hi formacions polítiques que, més enllà de defensar cap eix ideològic –el tradicional esquerra-dreta–, vindiquessin privilegis d'una comunitat concreta. Si les eleccions es conceben a partir d'ara en clau comunitària i no ideològica, és evident que la contracomunitat que tingui més pes demogràfic s'imposarà a les urnes i podrà fer lleis a mida dels seus deliris culturals o religiosos. Som conscients del perill que això suposa? De la indefensió en la que es mourien els nostres descendents directes? De debò que volen assumir aquest risc innecessari? Som a temps de reconduir-ho. Només cal valentia política per declarar l'emergència demogràfica i començar a redreçar el destí i el futur del nostre poble.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. A veure, la seva proposta, divuit anys, però l'hi recordo, no m'ha contestat. Amb aquests divuit anys no resoldríem el tema de la seva suposada substitució demogràfica, perquè li recordo que el setanta per cent de la població té un pare o una mare que ha nascut fora de Catalunya. Aquests, llavors, accepta que són catalans de ple dret? O sigui, a mi m'encantaria escoltar-la dient això, perquè jo crec que és un punt que encara no ens ha aclarit. Això, per una banda.

Per una altra banda, divuit anys de residència. O sigui, vol dir que algú pot estar treballant, vivint, contribuint a la societat durant disset anys i encara està segregat de l'estat del benestar? Vostè creu que hipotèticament seria mínimament just que una persona, després de disset anys de treballar i conviure, no tingués accés a l'estat del benestar? Bé, està bé. Vull dir, jo... Bé, no ho arribo a entendre, però, com a mínim, una mica de claredat estem aconseguint. Llavors, estic satisfeta.

Un altre tema, senyora Orriols, que jo crec que hauria..., que m'agradaria també concretar o saber què en pensa o què faria, que és el tema de les deportacions. Perquè vostè ve aquí a fer grans proclames, que sonen..., a algunes persones els poden sonar bé, però voldria també que entréssim als detalls. I, a més, en aquest món tan convuls on l'extrema dreta, tristament, ja està arribant a molts llocs, comencem a veure què implica tenir un govern d'extrema dreta i el tipus de polítiques públiques que promouen des d'una narrativa que potser a algú li sona bé, però que té conseqüències molt pràctiques.

Senyora Orriols, què opina de les deportacions que està duent a terme el president Trump a Estats Units? Voldria fer el mateix? Som conscients del que implica? Som conscients de com seria una Catalunya amb unes deportacions massives? Sabem que hi ha nens..., i hi han estudis ja que acrediten que, per les deportacions, està creixent l'absentisme escolar dels nens i nenes llatinoamericans en situació regular o irregular. Hi ha molts nens i nenes que no van a l'escola perquè tenen por, que tenen por que els seus pares surtin de casa, en situació regular o irregular, no va d'això. Aquesta és la Catalunya que volem?, on volem arribar? Una Catalunya d'un estat policial, on els nens i nenes de Catalunya..., que, com vostè ho ha dit, el quaranta per cent són de pares que han nascut fora de Catalunya. Volem realment

una Catalunya on els nens i nenes, el quaranta per cent dels nostres nens i nenes, visquin amb por? Perquè això és el que impliquen les polítiques cap a les que..., jo crec que vostè té en ment. Llavors, concreti: faria aquestes deportacions? Vostè aprova o desaprova les deportacions que està fent el senyor Trump?

Miri, i al tema de la migració regular o irregular també estaria bé doncs que expliqués la seva postura sobre la política migratòria, perquè la política migratòria del Govern d'Espanya està aconseguint una davallada molt substancial de les entrades de la migració irregular: s'ha reduït un trenta per cent només en un any i un setanta per cent les arribades irregulars de la ruta migratòria. I això és gràcies a una gestió migratòria real i a una política de fomentar la migració ordenada per vies d'accés regulars i ordenades, com ho ha fet el nou reglament d'estrangeria, que des de la Generalitat estem fomentant que aquest reglament es desplegui en tot el seu potencial i hi hagin vies de migració regular i ordenada.

Miri, senyora Orriols, i diputats i diputades, tenim tres camins cap a on podem dirigir la Catalunya del futur. Està el primer camí, que és el camí de l'extrema dreta, que ens condemnaria a un país tancat, a aixecar murs, a un país on els nens i nenes viuen amb por; un país construït un apartheid en comptes d'un estat del benestar, que generaria més pobresa, més desigualtats i condemnaria Catalunya a la irrellevància. Està el segon model, un model de migració concebuda des d'un model neoliberal, una font de mà d'obra barata i una prosperitat generada per uns pocs. I després està el tercer camí, el camí que impulsa el president Illa, que és el camí que defensem des d'aquest Govern, que és un camí cap a una prosperitat compartida, una aposta per una Catalunya oberta al món, per un creixement econòmic, innovació, cohesió social, però per a tots i per a totes. Totes les persones que venen a millorar Catalunya són catalans, i totes aquestes persones necessiten un estat del benestar fort i no un apartheid com el que vostè voldria construir. Una societat que redueixi les desigualtats i tingui un bon ascensor social per a tothom. I aquesta és la Catalunya cap a la que estem transitant.

Moltes gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials

300-00229/15

...és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom, bon dia. Consellera, avui li voldria parlar amb la serenor que exigeix un àmbit tan sensible i també amb la fermesa que requereix la realitat del país. Li prego, si us plau, que no m'escolti des del prisma de la tramitació i gestió administrativa; escolti'm, si us plau, des del prisma que representa la política quan pren sentit i també quan adquireix compromís amb la dignitat de les persones. I abans de començar, i per tal que el punt d'inici sigui el mateix per a nosaltres dos, fa una estona, el president Illa ha dit que els consellers són els responsables polítics del seu departament. Per tant, vostè, al meu entendre, com a consellera de Drets Socials i Inclusió, és la màxima responsable i garant de l'efectivitat dels drets de les persones més vulnerables de Catalunya. Hi estem d'acord? *(Pausa.)* Vull entendre que sí. Com que no veig si assenteix o no, vull entendre que sí. *(Veus de fons.)* Gràcies.

En tot cas, el nostre sistema d'atenció a la discapacitat i a la dependència s'ha enquistat en una lògica rígida, construïda al voltant de places i dispositius més que no pas al voltant de projectes de vida. Aquest model, que potser va ser útil en altres temps, avui mostra tots els seus límits, i els mostra perquè ja no respon a les necessitats reals de les persones; respon a l'estructura que el mateix sistema ha anat construint. No és casualitat que el model de vida independent que a Europa ja es considera un estàndard de qualitat democràtica, a Catalunya encara sigui una realitat testimonial, fràgil i massa sovint inabastable. I això té conseqüències molt serioses –molt serioses.

Avui, gairebé 68.000 persones esperen una resolució de reconeixement del seu grau de dependència. Tres anys enrere, n'eren 24.000. L'increment és del cent vuitanta per cent. Cap país pot considerar normal un creixement d'aquesta magnitud; cap govern s'ho podria permetre sense, com a mínim, reconèixer que el sistema

necessita una revisió profunda. I si no n'hi hagués prou amb aquesta dada, n'hi ha una altra que encara és més contundent: cada cinquanta-cinc minuts mor una persona a Catalunya que espera la resolució –cada cinquanta-cinc minuts mor una persona a Catalunya que espera la resolució. Francament, se'm fa difícil imaginar una vulneració de drets més evident. I no són dades nostres: són dades de l'Observatori per a la Dependència.

La pressió sobre el sistema no és només quantitativa, és qualitativa. En deu anys, la població amb dependència reconeguda ha crescut un cent catorze per cent, i la dependència severa, la del grau III, ho ha fet en un setanta-vuit per cent. No estem parlant només de més persones, sinó de més necessitats i més complexes. Això demana un model més flexible, més proper i més adaptat. I, tanmateix, continuem atrapats en un esquema que no respon més a la inèrcia que a la realitat.

A més, aquesta pressió no està distribuïda de manera uniforme. Hi ha territoris, com el meu, que acumulen una càrrega especialment elevada. Girona, el meu territori, és l'exemple més extrem: una de cada set persones vinculades al sistema de dependència està en llista d'espera –una de cada set–, una situació que no només és ineficient, sinó que accentua les desigualtats territorials. És cert que el departament ha impulsat mesures administratives per simplificar tràmits, però la realitat és tossuda: la llista d'espera continua creixent de manera accelerada. La senzillesa en la tramitació sempre és benvinguda, consellera, però quan el sistema s'enfonsa per excés de demanda i manca de capacitat, no n'hi ha prou amb millores marginals.

Tampoc podem ignorar el context financer. La dependència a Catalunya és una altra víctima del seu finançament estructural, que es repeteix any rere any. Transferències estatals del seu

Fitxer 33

Estat espanyol, que tampoc compleixen amb els acords. La clau és «tampoc». Execucions pressupostàries estatals que sovint no arriben ni al quaranta-cinc per cent i un dèficit fiscal de més de 22.000 milions d'euros anuals que condiciona tot l'estat del benestar dels catalans.

Ara bé, seria injust atribuir-ho a tot el govern espanyol. També hi ha decisions internes que han empitjorat la situació i que el seu departament no pot ignorar. Consellera, parlo, per exemple, de la retallada de les subvencions dels equips multidisciplinars de suport dels Centres Especials de Treball per envelliment prematur. El pressupost ha passat de 8 milions l'any 2022 a 2,7 milions el 2025. És una reducció del seixanta-sis per cent. I com vostè sap perfectament aquests centres, aquests centres són espais de treball i dignitat per a milers de persones.

Consellera, repassi amb el conseller Sàmper les noves bases des de l'òptica d'un treballador amb discapacitat i del responsable d'un centre especial de treball. Perquè quan un govern retalla en aquestes línies el missatge és inevitablement contradictori amb qualsevol discurs, amb qualsevol discurs en defensa dels drets de les persones amb discapacitat.

Però sap què passa? Que no acaba aquí. El mateix passa amb la decisió d'eliminar els descomptes de mobilitat i li parlo dels Ferrocarrils Catalans i de l'ATM. Han eliminat els descomptes de mobilitat per a les persones amb discapacitat i dependència. Substituir-los per criteris de renda és assumir que la discapacitat i la dependència desapareixen per factors econòmics. És una mesura que ni millora la mobilitat ni reforça la igualtat, simplement ens exclou. Aquesta és la seva prosperitat compartida?

També l'educació mereix un apunt. El decret de l'escola inclusiva és una declaració de bones intencions que el país va celebrar en el seu moment –jo personalment també– però que no es pot ni es podrà complir mai sense recursos: I els recursos –SIEI, vetlladores, especialistes, intèrprets, accessibilitat– no estan arribant. Vostè, sense fer res, està permetent i, per exemple, només un exemple, que alumnes que necessiten un intèrpret de llengua de signes a jornada completa i que no el té, no puguin seguir les classes amb el mateix ritme que la resta dels companys. Consellera, dit això, ara surti aquí i torni a dir-nos a tots que el seu Govern de tothom no deixa ningú enrere. *(Aplaudiments.)*

Les escoles no poden continuar fent miracles, perquè els miracles en política pública sempre acaben recaient sobre les famílies i els professionals. Consellera, hi ha un altre camí i no és un camí teòric. És un camí real, provat, que funciona i que ja ha

demonstrat bons resultats a Flandes, Escòcia i també amb les experiències pilot a casa nostra. Li estic parlant dels pressupostos personals. Quan una persona rep un pressupost ajustat al seu nivell de necessitat i té el suport d'un gestor de cas, augmenta l'autonomia, disminueix la institucionalització i millora la seva qualitat de vida. A Flandes ho han demostrat amb una reducció del vint-i-u per cent de les institucionalitzacions. A Escòcia, amb increments clars en satisfacció i benestar. I a Catalunya, els pilots ja han evidenciat un cinquanta-cinc per cent més d'autonomia i costos, un divuit per cent per sota, inferiors. Quan un model funciona s'ha d'estendre, no s'ha de guardar en un calaix.

Per això li adreço quatre preguntes molt concretes. La primera: Quan desplegarà el model de pressupostos personals amb calendari i recursos, per descomptat? La segona: Creu que és viable unificar –fixi's, eh?– les valoracions de dependència i discapacitat? Li pregunto perquè –acabo, president– perquè la persona és la mateixa i les necessitats són les mateixes i el que avui tenim és un doble circuit que allarga les llistes d'espera i, a més a més, genera contradiccions tècniques.

La tercera: Quan es reformarà el barem i quan es convocaran les ajudes PUA? Consellera, el dia que li vaig preguntar per les ajudes PUA, em va donar la sensació que no sabia ni de què li estava parlant. Des del 2023 que no es convoquen. No podem demanar a les persones i a les famílies que esperin anys, que esperin anys per productes bàsics, que el que ens donen és autonomia personal, consellera. I la més directa. Li parlo del retorn dels equips multidisciplinars de suport, dels recursos per a l'escola inclusiva, de la mobilitat accessible. Té previst demanar a tots els consellers que estan prenent mesures que van en contra del seu departament, dels drets de les persones amb discapacitat i vulnerables que rectifiquin?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de resposta de la consellera i té la paraula l'honorable consellera de Drets Socials i Inclusió, la senyora Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Molt bé. Gràcies, diputat, per aquesta intervenció i per posar sobre la taula un tema tan fonamental com és l'atenció a les persones amb discapacitat. El temps no sé si estan fent...

Com deia, el nostre Govern està totalment compromès amb l'àmbit de la discapacitat. Som plenament conscients que queda molt per fer, que és un àmbit on històricament no hi han hagut els avenços necessaris i posa de manifest, diputat, i ho comparteixo en gran mesura que alguns països europeus han fet avenços importants, on Catalunya també ha estat referent, impulsant des d'una òptica de pilotatge, però que esperem que hi hagi passos definits que podem prendre durant aquesta legislatura per avançar i passar dels pilots a realment polítiques públiques efectives que arribin a tothom.

Des del nostre punt de vista, un dels principals..., de les principals estratègies per fer aquest pas decisiu i estic segur, diputat, que ho compartirà, ens ho dona aquesta capacitat d'avançar cap a una veritable integració entre Serveis socials i Salut. Perquè dins del marc d'aquesta agència integrada social i sanitària, hi ha aquests àmbits de gestors de cas, de referents individuals que puguin atendre les persones amb tota la seva complexitat i amb l'enfocament multidisciplinar que necessiten per realment respondre en tota la seva situació.

Amb aquests gestors de casos, doncs, avançarem, com deia també el diputat, de moure'ns d'un paradigma de tràmits, de processos cap a un paradigma de l'atenció, de tenir un referent que et pugui guiar en totes les necessitats que puguis tenir des de l'àmbit sanitari, des de l'àmbit social en aquest sentit. Hem d'avançar cap a l'autonomia, cap a un model d'autonomia. I és veritat que hi ha espais i pilotatges en l'àmbit de pressupostos personals que trobem molt interessants i que, com deia, aspirem a que durant aquesta legislatura podem fer passes decidides en aquesta direcció.

Però el nostre compromís, també en l'àmbit de la discapacitat, és ple i així ho hem demostrat també accelerant algunes qüestions que estaven trigant massa temps a veure la llum, com és el pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat, que vam aconseguir aprovar amb un ampli consens i que portava molts anys per veure la llum i molts anys per ser una realitat.

Un dels altres avenços que hem fet ja, hem aconseguit durant aquest primer any i pocs mesos de legislatura és l'augment de places residencials en l'àmbit de la gent gran, però també en l'àmbit de la discapacitat. Teníem el compromís de generar sis mil places residencials durant aquesta legislatura i en només un any hem assolit un terç d'aquest objectiu de tota la legislatura amb la creació de dos mil places, moltes d'elles en l'àmbit de la discapacitat, perquè el sector de la discapacitat és el que ens està demanant.

En l'àmbit de les valoracions de dependència i discapacitat, som conscients que aquí tenim un repte molt gran que hem entomat des del primer dia, però que també li reconec, diputat, que el ritme d'assoliment d'objectius no és l'ideal. Nedem contracorrent en un entorn on hi ha un augment substancial de les sol·licituds de valoració, tant de dependència com de discapacitat, que augmenten any rere any de manera molt sostinguda i perquè ens hem trobat un sistema extremadament fràgil per fer valoracions de dependència i discapacitat, amb una pràcticament absència d'un plantejament tecnològic coherent, una absència de dispositius i de *software* que donin un bàsic, una bàsica interconnexió de sistemes informàtics i que estem redreçant per construir tot aquest sistema, però amb una dificultat d'implementar aquest canvi, perquè es necessita una gestió del canvi molt perfilada, molt de bisturí fi, perquè són diferents administracions públiques que intervenen en aquest espai: des dels ens locals, diferents direccions generals amb serveis externalitzats per fer les valoracions.

I per això, doncs, hem estat abordant-ho des de diferents òptiques. I també li reconec, diputat, que molt en la línia del que del que vostè deia, estem també avançant cap a intentar fer un canvi de paradigma, repensar tot el procés. D'una banda, ho estem fent de la mà de Salut, amb l'impuls del CESIRE, dels nous CAPs que són espais d'innovació. I aquí, de la mà de salut, estem pilotant, estem fent dos pilots, a Vic i Castelldefels, per fer les valoracions de dependència d'una manera molt més centrada en la persona i que també ens permetran abordar no només l'àmbit de les valoracions de dependència, sinó també l'àmbit de les valoracions de discapacitat.

Hem posat en marxa un nou decret de valoracions que ens ha de permetre fer aquest salt qualitatiu en l'àmbit de les valoracions, tant de dependència com de discapacitat. Què ens ha de permetre aquest decret? Que ha estat sotmès a consulta pública i llavors està a disposició de tothom per veure'l. Però bàsicament el que estem intentant amb aquest decret és establir, primer de tot, permetre o tenir un marc normatiu perquè les valoracions de dependència i del PIA es puguin fer en un sol acte. Un sol acte centrat en la persona i reduint els tràmits de manera substancial. I ens ha de permetre aquesta valoració única que escurçaria els terminis de manera molt substancial.

I en l'àmbit de la discapacitat, estem impulsant flexibilitzacions de l'equip de professionals que ha de fer aquesta valoració, flexibilitzant-ho perquè en casos complexos pugui haver-hi un abordatge i una anàlisi més ric. Però en els casos més obvis, on els informes mèdics o els expedients mèdics pugui haver una derivació més directa, doncs fer-ho de manera pràcticament automàtica. I també amb passarel·les, passarel·les i unificacions entre avaluació de dependència i la valoració de discapacitat. Per tant, responc a la seva segona pregunta: Sí, estem avançant en aquest decret en una única valoració, que ens permeti aquestes finestres per coordinar de manera molt més efectiva la valoració de dependència i discapacitat.

Responent també a la seva primera pregunta sobre el desplegament, estem en plena fase, com deia, de desplegament del pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat, amb avenços en accessibilitat i altres qüestions, i que esperem que en el marc de 2026 ja puguem avançar i posar fil a l'agulla i augmentar els recursos que es necessiten.

Sobre la seva tercera pregunta, diputat, res més... Jo soc plenament conscient del que és la convocatòria dels PUA i lamento si vaig donar aquesta impressió. Evidentment que sé què és la convocatòria del PUA. La meva resposta era –li ho dic amb tota la sinceritat– no saber en quin moment estava, en quin punt estava encallada la tramitació d'aquesta convocatòria tan important. Que vam convocar-la l'any passat, o sigui el 2024 vam convocar aquesta convocatòria i la vam resoldre. Però és veritat que encara falten alguns tràmits interns. Malauradament, la màquina

administrativa té els seus tempos, però confiem que en el mes de gener ja es pugui obrir aquesta convocatòria tan important i tan necessària.

I sobre l'abordatge de la discapacitat en els diferents àmbits de drets de la Generalitat i de drets socials, jo crec que el conseller Sàmper va donar les explicacions. Es van donar les explicacions al Parlament. Va haver-hi un canvi de convocatòria per millorar-la i per poder fer una convocatòria més efectiva, i això ha provocat un endarreriment i s'han buscat les maneres de solucionar aquesta situació.

Malauradament ens hem trobat una maquinària administrativa, el Govern de la Generalitat, que hauríem volgut que estigués dissenyada d'una manera

Fitxer 34

més àgil i que per això el Govern ha prioritzat la transformació de l'Administració com un dels principals objectius, perquè som conscients que moltes vegades convocatòries, resolucions o atencions a la ciutadania no van al ritme al qual, doncs, voldríem que anés. I que moltes vegades, doncs, tristament, l'Administració no està, en termes d'eficiència, de gestió i d'agilitat, al nivell que consideràrem necessari o adient per un país avançat com és Catalunya.

Però en aquesta legislatura donarem la volta a això, avançarem cap a la transformació amb les millors tecnologies i les millors pràctiques. I estic convençuda que es veuran clarament els progressos en agilitat de l'Administració, subvencions, tramitacions. Perquè, al final, és el que els ciutadans veuen i el que volen és que els seus problemes, doncs, es resolguin i tinguin algú que els pugui respondre i ajudar amb les seves circumstàncies vitals, i així ho farem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara per fer la rèplica, té la paraula per un torn de 5 minuts el diputat Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, si em parla del pacte i de més places, em sap greu, però em fa la sensació que no m'he explicat prou bé, per no dir una altra cosa. De fet, cada cop que l'escolto aquí i jo estic allà, ni s'imagina com m'agradaria acompanyar-la a Madrid a reclamar els nostres diners per invertir-los en el nostre sistema social de Catalunya. Ni s'ho imagina.

I de fet, era previsible que no em respondria exactament el que jo li demanava, vull dir, és molt bona sortint amb evasives, la veritat és que s'ha de reconèixer. Però fixi's en un altre detall, eh? El 9 de desembre de 2024, el seu departament a la plana web va fer públiques deu mesures que suposadament s'aplicarien al departament, i la veritat és que va ser il·lusionant, eh?, llegir aquella pàgina web. Però és que de les deu, revisat d'aquest dematí, es podria dir que només dues s'han aplicat. Jo no sé vostès l'edat que tenen ni de quin curs són. Jo soc de BUP i COU i quan jo feia BUP i COU i treies un dos, això estava per sota l'insuficient.

En tot cas, com que sembla que no ha quedat prou clar una mica allò que li estic demanant, li exposo un altre exemple de la mala gestió del seu Govern, decisions que es prenen des de diferents departaments que vulneren els drets de les persones més vulnerables. I vostè com si res. Miri, crec que fa dos dilluns es va entregar la setena edició dels premis de l'esport inclusiu de Catalunya. Jo vaig anar-hi il·lusionat, perquè no només em vaig trobar molts companys de moltes entitats d'arreu de Catalunya, sinó que a més a més hi anava el conseller. I vaig pensar: «Aviam quin discurs...»

La sorpresa va ser que va fer un discurs donant suport a l'assistent personal de l'esport. Sap quantes persones amb discapacitat a Catalunya portem anys esperant que algú ens doni un cop de mà per poder practicar esport com qualsevol altre? Va fer un discurs que jo vaig pensar: «Hòstia...!» Ai, perdó! L'hauria aplaudit i tot. Va ser il·lusionant. Sap quina va ser la decepció? Que el mateix dijous, assegut aquí, vostès s'abstenien davant de la moció de la companya Montse Ortiz. Li vaig preguntar per què s'havia abstingut. Sap què em va dir? «És que la moció posava amb sis mesos i amb sis mesos no en tinc prou.» Però com? Però, de debò, com es pot tenir tanta barra? Què vol dir que en amb mesos no en té prou? Doncs presenti una esmena, demani un any.

I nosaltres que portem..., jo personalment sap quants anys porto? Sap quants anys porto? Sap quants anys porten aquestes més de 720.000 persones que hi ha a Catalunya amb alguna dificultat afegida a la vida? Sis mesos, de debò? Aquest és el Govern de tothom? El Govern de qui, de tothom, de què?

N'hi poso un altre d'exemple, miri, consellera. I, a més a més, la síndica ahir al matí, si no ho recordo malament, encara confirmava més aquest missatge. Ens deia que la renda garantida de ciutadania no arriba a tothom. Sí? Ara imaginí per un moment que jo soc una persona que cobra renda garantida de ciutadania, m'adreço al meu tècnic de serveis socials municipals i li pregunto el perquè aquest mes he cobrat uns cent setanta, setanta vuitanta euros menys. Caram! I el treballador, ostres, tot cohibit, perquè no té informació, em diu que al febrer van rebre una notificació del seu departament, consellera, i que els deien que els plans de treball havien d'estar redactats i penjats a la plana web, que és el que estableix la llei. I això fins aquí està perfecte. Però atenció... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, vicepresidenta–, atenció, resulta que tots aquells... –clar, serveis socials municipals estan com estan–, tots aquells plans de treball que no es van poder redactar i presentar en temps i forma es va cancel·lar el pagament, o sigui, gent vulnerable, per a les famílies vulnerables se'ls retalla el suport que tenen. Però és que el més greu és que quan aquesta persona, aquests tècnics municipals truquen al departament per saber com anirà això i de quina situació..., com gestionaran això. Els diuen: «Som quatre per gestionar totes les incidències a Catalunya, estem saturats i no sabem quan es reactivarà el pagament i ni tan sols si serà retroactiu.» De debò que això és una manera de gestionar les coses? A mi em sobta que vagin les coses d'aquesta manera. A vostè potser no, eh? Però els que estem acostumats a seguir una certa metodologia en el treball quedem francament sorpresos.

En tot cas *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* –i acabaré, vicepresidenta–, consellera, si us plau, defensi els drets de les persones més vulnerables d'una forma activa. Corregeixi i rectifiqui, activi els pagaments. I el més important de tot, si us plau, faci rectificar a tots els seus consellers que estan prenent decisions que vulneren els nostres drets dia rere dia.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de rèplica de la consellera Mònica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputat, miri, jo li agraeixo la seva predisposició a venir amb mi a Madrid a defensar, doncs, l'àmbit de la discapacitat i la dependència. Però potser no cal, vull dir que també es poden fer altres coses, no?, com, per exemple, deixar de posar pals a les rodes a la nova llei de dependència i discapacitat que impulsa el Govern d'Espanya. Una llei que suposa un salt qualitatiu, amb més finançament, més recursos i més capacitats, i que, doncs, no estaria malament que això es pogués desencallar i acompanyar, com en moltes altres lleis positives per a Catalunya que estan aturades per falta d'un compromís polític també en certs entorns.

Un govern d'Espanya que, per cert, ha augmentat de manera dramàtica els recursos que es destinen per a l'àmbit de la dependència, deixant enrere una part de retallades en l'àmbit de la dependència, cap a un model d'increment de manera substancial de la inversió a les comunitats autònomes per un finançament. Estem d'acord que no n'hi ha prou –que no n'hi ha prou–, i jo mateixa, a les diferents conferències sectorials, he demanat que han de venir més recursos per a la dependència i la discapacitat a les comunitats autònomes. Però també hem de reconèixer quan s'han fet esforços, que s'estan fent des d'un govern de coalició de progrés que està afavorint de manera molt substancial la realitat de les nostres persones vulnerables, en situació de dependència i discapacitat.

I sobre la gestió de la renda garantida, doncs, diputat, aquí sap que toca també un àmbit on jo estic seguint també de molt a prop. És veritat que aquest tema dels plans de treball s'ha començat a complir. S'ha començat a complir, perquè no pot ser que gestionem prestacions i no es doni compliment a la normativa i a les lleis.

Els plans d'inclusió s'han de fer i s'ha posat en marxa. Però no s'ha fet de qualsevol manera; s'ha fet tot un acompanyament al món local per dir: «Escolta, aquests plans de solució s'han de fer, s'han de notificar», i intentant redreçar tota la situació.

És possible que pagaments s'hagin suspès si no hi havien aquests plans de treball, i ho abordarem, ho revisarem de la millor manera possible. Però també és veritat, i l'hi reconec, que en certs àmbits pot ser que hi hagin dos circumstàncies on tenim pocs..., en situacions o en àmbits on les gestions no són interoperables i requereixen tràmits manuals, és possible que hi hagin colls d'ampolla i hi hagi congestió per fer certs tràmits.

Aquesta, malauradament, és la situació que jo he reivindicat moltes vegades. Ho he denunciat moltes vegades, que si s'intenten gestionar prestacions que arriben a centenars de milers de persones amb tràmits manuals, amb qualsevol petit canvi es genera un coll d'ampolla substancial.

Això per què està així? Doncs perquè s'han construït prestacions públiques i s'ha construït, molt especialment i malauradament, tot un departament de drets socials i inclusió fonamental per al nostre país sense recursos tècnics i sense els recursos humans que Catalunya, com una societat avançada, mereixeria. I això és una cosa que ens hem trobat i que s'hauria de fer una reflexió molt profunda de per què el departament de drets socials no està a l'alçada d'una societat avançada com Catalunya. Perquè potser ens adonarem que durant molts anys no s'ha prioritzat aquest espai.

Però no pateixin que a això li donarem la volta, com he dit, aquesta legislatura, amb prestacions ben dissenyades, amb uns equips redimensionats i amb una atenció, doncs, centrada en les persones, per atendre-les i transformar l'Administració, donant el millor de nosaltres per atendre a tothom i molt especialment les persones amb discapacitat i en situació de dependència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris

300-00233/15

Tot seguit passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris, en aquest cas, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. I per exposar-la, té la paraula, per un temps de deu minuts, la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, bona tarda. Conseller, la radiografia de l'alimentació que produïm és la següent: ara mateix les famílies han de dedicar quasi un quart dels seus ingressos a l'alimentació i a la vegada la realitat dels pagesos és que només retenen al voltant d'un deu per cent del valor de la cadena alimentària, mentre que el restant s'està distribuint a intermediaris que actuen en fases posteriors a la producció i que no assumeixen el mateix grau de riscos que sí han d'assumir els productors.

Com han analitzat l'institut Idra, productes essencials com la carn, la llet o la mantega han pujat en molt poc temps entre un trenta i un cinquanta per cent respecte als nivells pre pandèmia; aliments com el cafè, l'oli d'oliva i el cacau s'han encarat fins a un vuitanta per cent o més. Els productes més barats s'han apujat en només tres anys, un trenta-set per cent, i, en canvi, els de gamma alta només un vint-i-tres.

Entre 2021 i 2022, els moments més àlgids de la inflació, les cinc grans multinacionals que dominen la cadena de valor agrícola han registrat beneficis rècord, amb increments d'entre el setanta-cinc i el tres-cents per cent.

Quan mirem la distribució minorista, liderada per cadenes com Mercadona, Carrefour i Lidl, també va registrar guanys històrics el 2024, amb una rendibilitat de gairebé 7.500 milions d'euros.

Pel que fa al sector porcí, la CUP n'hem parlat a bastament, especialment el meu company Bernat Lavaquiol, que em penso que ja el coneix bé. Tanmateix, les dades parlen per si soles, en els últims cinquanta anys Catalunya s'ha especialitzat en la producció del porc, només cinc empreses sumen 10.000 milions d'euros en facturació i més de 500 milions d'euros en beneficis. Han tancat quinze mil finques porcines, el vuitanta per cent dels ramaders s'han vist obligats a integrar-se a les cinc empreses mencionades.

Tenim un model agroalimentari que no té cap mena de sentit més enllà del màxim benefici d'uns pocs. L'agroindústria intensiva degrada l'ecosistema, contamina l'aigua, empobreix els agricultors, explota els treballadors i posa en risc la biodiversitat. L'actual sistema globalitzat de comerç agrari afavoreix precisament aquestes grans corporacions i monopolis, no pas una alimentació saludable.

Des de l'entrada a la Unió Europea, el país ha passat de tenir sobirania alimentària, és a dir, de pràcticament produir tot l'aliment que necessitava, a produir menys del trenta per cent del que mengem. La política agrària, en lloc de beneficiar la petita i mitjana agricultura, ha fet tot el contrari, potencia grans entramats agroindustrials. Quatre de cada cinc porcs es destinen a l'exportació. Això vol dir que no només exportem carn, sinó que sobre la base del treball precari i la contaminació que assumim entre tots, exportem també un bé tan escàs com és l'aigua.

Però més enllà de tot això, el que demostra la pesta porcina són dues coses. La primera, la profunda feblesa d'un model de monocultiu per al conjunt de l'economia. La segona, la profunda fortalesa d'un monopoli entre uns pocs que ben aviat reben tota l'atenció i l'ajuda econòmica del Govern.

Gràcies a l'Institut Metròpoli, sabem també les

Fitxer 35

diferències d'accés a alimentació saludable que tenen a veure amb renda i que tenen a veure amb el codi postal.

El vuitanta-vuit per cent de la població de la metròpoli viu en seccions censals amb quatre o més establiments d'aliments poc saludables en un radi de quatre-cents metres, el que es consideren com a pantans alimentaris.

Hi ha barris, però, on les xifres sagnant. El noranta per cent de la Torrassa i Fondo i el cent per cent de les persones residents a Ciutat Meridiana, la Ribera i la Mina. Moltes vegades les dades semblaria que no volen dir gaire cosa. Llavors, ara que s'apropa el Nadal i que és en aquest moment en el que pensem què és la justícia i què no és la justícia, voldria que ens preguntéssim què és un preu just.

És un preu just que les patates costin cinquanta cèntims el quilo? Bé, nosaltres diríem que sí que és un preu just. El que passa és que aquest és el preu del 2007. Tenim aquí, perquè no volia portar el catàleg, precisament, de l'empresa que portàvem.

L'oli, més del doble; els ous per quatre; la dieta mediterrània ja un altre dia, i les gambes que fan Nadal a casa, per poc que sigui, també multiplicat per tres. Sap que no s'han multiplicat els salaris de la gent.

Per tant, imaginem la següent situació. Imaginem que vas de bòlit, perquè la feina, perquè la Renfe i perquè la vida, i que has d'anar a comprar. De camí, t'has empassat la publi de que has de menjar sa i saludable, de proximitat, ja que hi som, perquè la publi de que és culpa teva si no menges sa, aquesta sí que arriba a tot arreu.

El que no arriba a tot arreu són les botigues de menjar saludable i poder pagar-lo, perquè, pel que sigui, a l'Hospitalet, el que més trobem són petits comerços de vint-i-quatre hores o botigues d'autoservei, i, en canvi, a Sant Cugat es concentren les cooperatives de Consum, les botigues ecològiques i els mercats setmanals.

Però és igual, has de comprar i et trobes que els preus estan pels núvols. Hauràs d'esmorzar. Cafè molt, tres euros i mig; llet, un euro; sucre, dos euros; pa, euro i mig; tomàquet, dos euros; fuet, tres euros; ampolla d'oli, tres euros un de justet. Vint euros per esmorzar a casa un grapat de dies i cuinar.

Hauràs de sopar també. Fem-ho fàcil. Una truita de patates. Els ous, quasi tres euros; la patata passa de l'euro el quilo; la ceba, el mateix, i comences a pensar que els dos euros en oli no se'ls salta una llebre. Més de sis euros només en ingredients.

Suma el gas, suma electricitat, suma el temps i suma el cansanci, i mentre ho sumes, la truita ja feta es talla davant teu, a poc més de tres euros, la meitat de diners, tot el temps, però el doble de culpa.

Mires la cinta del supermercat i veus com en un moment se t'ha exhaurit la part del salari que havies de destinar al menjar. Què portes el cistell per a que pugi tant? Doncs res, els beneficis dels quatre de sempre literalment, perquè com va demostrar un informe fet, precisament, per Comissions Obreres en els moments més àlgids de la inflació, més del vuitanta cinc per cent d'aquest es devia beneficis empresarials. I,

pel que sigui, el xantatge del sou que no arriba no en parlem mai, que els encanta tant embrutar la paraula llibertat.

Deia que venia Nadal, i el Nadal no és igual a totes les cases. Pel que sigui, els Reis i el dret a l'alimentació no arriben igual a Sarrià-Sant Gervasi que a la Ciutat Meridiana.

Per fer una escudella de Nadal, ara mateix està a més de vuitanta euros. En canvi, si comprem brou de Nadal preparat, cada litre són només quatre euros. I a moltes cases, tantíssimes com puguin, intentaran retallar d'on sigui per seguir servint un menjar de qualitat.

Però això no treu que no deixa de ser molt vergonyant que estiguem en una situació en la que estiguem dient-li constantment des de la política a les persones que tinguin una alimentació saludable o no depèn de les seves eleccions quan no hi ha llibertat per poder fer-ho.

Perquè jo crec que ja tots som grandets per saber que si hi ha cases on arriba Nintendo Switch i trenta Jocs i hi ha cases on no arriba res d'això, no és perquè els nens s'hagin portat millor o pitjor.

Doncs també és hora de saber que el menjar a taula no depèn de que ens haguem portat millor o pitjor, de que ens haguem esforçat molt o poc, perquè crec, i això crec que ho compartim també amb el seu grup parlamentari, que podem dir que especular, per exemple, que dona molts beneficis, no seria precisament una activitat en la que t'hagis d'esforçar moltíssim, i que, en canvi, cuidar gent, netejar terres o fer de caixera sí que t'has d'esforçar bastant més.

No importa... Això també li vam dir a l'anterior Govern. No importa quants diners es destinin a campanyes de conscienciació dels hàbits de consum individuals entorn a l'alimentació saludable, com si el sobrepès que pateix la meitat de la població fos una decisió conscient, deliberada i lliure.

Mentre les famílies ofegades per la feina, la falta de temps i el no em dona la vida no tinguin la dificultat d'arribar a final de mes, es trobin que pa, carn, peix, ous, cereals, fruita, és a dir, el menjar fresc no para de pujar, especialment en les gammes més baixes, i que, en canvi, els processats i ultraprocessats, no?, la resposta serà

la mateixa, perquè a tots ens agradaria comprar menjar ecològic i de la terra, però amb els preus, tal i com estan, moltíssima gent només es pot permetre la truita precuinada del Mercadona. Així de clar i així de cru.

Com no ens coneixem, i, a més, jo crec que no havíem de fer amb vostè la interpel·lació, però aquí ens trobem. Al final, la política va una mica de tot. Com no ens coneixíem, li volia preguntar si vostè ha llegit a Dickens, perquè aquests dies pensava que, precisament, el conte de Nadal s'esqueia en aquests dies.

Sobretot perquè crec que tots coneixem uns quants trucs, i que estaria bé que, no sé, si li haguéssim de donar el premi de l'any, aquest any, malgrat Florentino Pérez i malgrat Carlos Slim, malgrat molts d'altres, li hauríem de donar a Joan Roig.

Si la vida fos un conte, que, per desgràcia, no ho és, Joan Roig rebria la visita de tres fantasmes. El primer fantasma, el del Nadal passat. El portaria el 2023 a veure un sopar de *Nochebuena* a Castilla.

Aquell any, poques nades, cap bici sota l'arbre de Nadal. La gent intenta estar contenta, però pesa una mica l'amargor, especialment en un treballador castellà. És normal. Després de setze anys de feina van decidir acomiadar-lo perquè es va menjar una croqueta que costava trenta-sis cèntims i que s'anava a tirar a la brossa. Per sort, encara queda algun jutge bo i s'ha fet justícia.

El segon fantasma, el d'aquest Nadal, el porta a prop de casa, al País Valencià. L'ambient no pot ser festiu. Falta algú a la taula. Algú de les 230 morts, responsabilitat del criminal de Mazón.

Algú que algun altre empresari tan desalmat, precisament, com Joan Roig, va fer treballar enmig de la dana. «Com pot ser que no estiguin contents amb les indemnitzacions?», es pregunta. Bé, doncs, potser aquest Nadal aprendria que les vides no es taxen.

I no hi ha fantasma els Nadals futurs, perquè la vida no és un conte i perquè la política hauria de deixar de ser-ho. Perquè qui pot decidir què és un preu just en aquest país, els empresaris o el poble? Qui pot decidir què mengem i quant mengem? Qui pot decidir que a Hospitalet o a Ciutat Meridiana no es pugui comprar quasi menjar ecològic i a Sant Gervasi i Sant Cugat sí?

D'aquesta resposta depèn ser una oligarquia o una democràcia, perquè si no es decideix en aquest Parlament, si no es decideix per part de la política què es menja, quan es menja, llavors no podem dir que estem en plena llibertat.

I els Nadals futurs dependran de si seguim amb la barra lliure d'especular amb el menjar i que cada dia sigui més car omplir la cistella de la compra, i especial i sospitosament al voltant del Nadal, o si no, o si comencem a poder donar respostes.

En el nostre cas, creiem que s'hauria de poder donar una resposta molt clara. Ja la vam posar sobre la taula la legislatura passada. Anem a posar sobre la taula ara, perquè les lliçons són senzilles. Les pujades de preu no tenen res a veure amb els pagesos ni amb els ramaders, sinó que estan controlades per empreses que es reparteixen el monopoli i els beneficis en la fase final del producte.

A més, l'augment de preus es troba concentrat en alimentació bàsica, gammes baixes i productes en alimentació processada. No hi ha un problema camp-ciutat, com intenten molts. No hi ha països que es queixen i gent que no sap menjar. Aquella és especulació apel·lada. I nosaltres tenim tres propostes.

Comencem per algun lloc. El milió d'àpats que es serveix a Catalunya, a escoles, hospitals i altres serveis públics, menjar de qualitat i proximitat. Seguim, control de preus. Un bon jornal per als productors i un preu just per als consumidors. I avancem, una distribuïdora pública. Que els supermercats no concentrin beneficis per ser purs intermediaris, i creiem honestament que és bastant més útil per frenar el malestar que dona aire a l'extrema dreta que els discursos aïrats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per respondre, és el torn del conseller. i té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el senyor Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, vicepresidenta. Membres de la Mesa, diputades, diputats, diputada. Doncs, la veritat, gràcies, primer de tot, per recordar-me el Bernat Lavaquioli, el qual, tinc, a

més a més, una excel·lent relació també amb tota la seva família, i, per tant, una abraçada, i que havíem tingut grans debats sobre aquest i d'altres temes, eh?

Un agraïment, perquè jo crec que està molt bé, i també que la tingui, jo crec, amb el conseller d'Agricultura aquesta reflexió, que a mi em toca, potser, pensar en sistemes alimentaris i en la part de la producció d'aliments, però sí que això no té sentit si no tenim en compte, doncs, aquesta reflexió conjunta amb el consumidor.

Primera pregunta. Per tant, gràcies per fer aquest debat aquí. A més a més, és un moment molt important, i la convido també que puguin participar. Estem treballant amb la llei de l'alimentació. I, per tant, la primera pregunta que ens hauríem de fer tots plegats és quin sistema alimentari volem, quin model i quin sistema alimentari volem a Catalunya.

Jo li faria la mateixa pregunta a Europa. Ara que s'està debatent la nova PAC, quin sistema alimentari vol Europa? Perquè aquí també a la Comissió Europea i a la Unió Europea es fa una reflexió sobre el món primari, però no es fa una reflexió sobre tota la cadena de valor, i, sobretot, quin tipus d'aliments; quina qualitat; quina sostenibilitat; quina suficiència alimentària; quina nutrició alimentària; quina proximitat alimentària, que deia.

I, per tant, en uns moments que passen tantes coses, doncs, a veure quin és el model que volem construir. I si baixem el seixanta-cinc per cent dels diners per als fons de pesca, que és lo que s'ha plantejat a partir del 2028, si baixem també un percentatge molt important dels fons agraris, també és lo que s'ha plantejat per al 2028, de la PAC.

I això ho derivem a altres polítiques en les quals nosaltres, home, doncs, això, amb les nostres mancances i amb els nostres deures que hem de fer, i que amb el diputat Cornellà hem discutit moltes vegades, però, home, dedicar-ho a defensa i treure-ho d'agricultura no sé si això és gaire bon negoci.

Per tant, primer de tot, quin sistema alimentari volem? Volem un sistema alimentari que doni vida al món rural, un sistema alimentari que sigui sostenible, i, per tant, que avancem cap a la sostenibilitat perquè arribem.

La tecnologia permet i el coneixement permet produir aliments d'una manera sostenible i generant un residu zero o una economia circular. Cap aquí anem. Qui no ho faci no podrà competir. I, evidentment, un sistema alimentari que sigui segur. que sigui suficient, que sigui de qualitat, i que, a més a més, generi prosperitat.

Per tant, hi ha molta gent que es dedica econòmica... És el primer sector de l'economia a Catalunya. amb moltes tensions i amb molts desajustos, i, per tant, que aquí comparteixo que cal una reflexió, i el president també ho deia avui aquí.

Per tant, defensem el sector agroalimentari, primer sector de l'economia. Per nosaltres, a mi, jo sempre ho dic, crec que és molt bonic que coneguin els turistes que ens visiten, però altres parts del món que ens visitin, que ens coneguin per la qualitat dels nostres productes alimentaris i per la professionalitat i innovació dels nostres productes alimentaris.

Sempre dic, el centre de recerca més gran de Catalunya és l'IRTA, que està relacionat amb el sector agroalimentari. Per tant, jo crec que és un sector que coneixem, que ho fem bé i que competim, i, per tant, que cal potenciar.

Ara, a quins preus? Bona pregunta. Precisament, quan diem: «La PAC per què serveix? Els fons públics de la Generalitat, per a què serveixen?», precisament, no serveixen per subvencionar un agricultor, sinó que serveixen per ser més competitiu i, precisament, perquè els ciutadans tinguin preus assequibles pels aliments.

Reptes de futur que tenim. Doncs, evidentment, reduir les externalitats negatives que pugui produir la indústria, en el seu cas, però també, evidentment, el sector primari. I aquí tenim molts exemples de feines, d'iniciatives que s'estan fent molt bé.

Jo crec que també estaria bé, diputada, que també, sobretot, ens referíssim a aquells exemples positius que van en la bona direcció. N'hi poso un que segur que li agradarà.

La primera denominació d'origen de vitivinícola d'Europa, cent per cent ecològica, la DO Penedès. Per primera vegada tenim una DO del Penedès cent per cent ecològica, i, a més a més, uns preus raonables també, d'acord?, perquè la qualitat

s'ho val, i el seixanta per cent de la vinya d'aquest país ho és. Això no passa a cap altre lloc d'Europa, no? Per tant, anem en la bona direcció.

Cal també fer sacrificis. Per tant, economia circular vol dir que aquelles ramaderies puguin tenir les infraestructures per poder fer aquesta gestió sostenible dels seus subproductes.

I aquí hi ha un debat també sobre plantes de biogàs sí o no. Jo crec que aquí no és tant sí o no, sinó quin model, quina dimensió, quina xarxa. Jo crec que aquí segurament que ens podríem posar d'acord amb que cal una xarxa, un dimensionament, ics granges s'ajunten per fer una gestió conjunta.

I també un element que jo crec que és molt important: la prosperitat compartida. No serveix de res generar creixement econòmic... No serveix... Hem d'aspirar a generar prosperitat, creixement econòmic, però hi ha d'haver un repartiment equitatiu al llarg de tota la cadena.

I en això estem. Hi ha l'observatori de preus, que està a la llei de l'alimentació. Bé, ara m'hi refereixo. Per tant, que arribi la prosperitat a tota la cadena de valor, que arribi a tots els territoris, que arribi a tots els sectors. Que arribi també als treballadors, evidentment.

Estem ara, com li dèiem, amb la llei de l'alimentació. Esperem que el primer trimestre del 2026 es pugui aprovar. I aquí diu un element molt important, que jo he volgut també, en aquest any que hem estat treballant, emfatitzar-lo i fer-lo gran, que és el dret a l'alimentació.

Què vol dir el dret a l'alimentació? I això ho hem treballat també amb algunes entitats socials que també tenen projectes de reducció del malbaratament, i, per tant, projectes de transformació d'aliments de cuinar-los, i, per tant, que estan treballant molt en aquesta línia. Però cal generar un dret a l'alimentació.

L'alimentació, la dieta mediterrània, la cuina catalana. Ara que estàvem... Una alimentació saludable que sigui amb la nutrició desitjable, de proximitat. Que si hi ha un dret a conèixer les denominacions d'origen, les IGP, les races autòctones, la cuina catalana, com estava dient.

Per tant, jo crec que aquí és molt important que els nostres pobles, ciutats i totes les persones, independentment de la seva renda, han de tenir accés a una alimentació sana, saludable i la que és nostra, la de la dieta mediterrània, que ara fa quinze anys, aquest any quinze anys que és Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO, i, per tant, que tant en parlem tant, i diuen que és reconeguda com una de les dietes més saludables i sostenibles del planeta, que també ens porta a que hi hagi una esperança de vida a casa nostra de les més altes del món. Per tant, cap aquí hem d'anar.

La llei de l'alimentació també parlarà de formació alimentària a les escoles. Com pot ser que un país modern, un país com el nostre, no fem una formació específica alimentària. Com es produeixen els aliments. Què és la cuina catalana? Què és la gastronomia? Per tant, jo crec que això és molt important.

La compra pública, que ho hem dit moltes vegades. Fomentar la compra pública de proximitat, d'acord?

Fitxer 037_2PLE36

i també potenciar els nostres mercats municipals, el comerç de proximitat, i aquí tenim forns de pa, tenim peixateries, carnisseries, xarcuteries, que a vegades no tenen el recolzament, el reconeixement o les eines, com ara deia, i, per tant, que els hem d'ajudar més des del punt de vista del consumidor, però també des del punt de vista de l'Administració, que puguin competir. I, com l'hi deia abans, també observatori de preus. Observatori de preus, què vol dir? Què passa amb tots els elements de la cadena de valor de la producció d'aliments. I vegem, detectem i sancionem, si és el cas, quan algú compra sota preu de cost, tant en el punt de venda d'un supermercat com els intermediaris entre la cadena. Per tant, cap aquí hem d'anar. Molt complex, això. Fàcil de dir, eh?, perquè... Però cap aquí hem d'anar. I a la llei de la cadena alimentària, que el que hem de fer també és que es compleixi.

Què crec que hem de fer també? Hi ha la part dels consumidors, que jo crec que és molt important, i segur que s'hi referirà després. Hi ha una part de pedagogia cap al consumidor, però també de suport a les 55.000 explotacions que tenim a Catalunya.

L'ajuda al petit agricultor. Aquí hi ha moltes eines, i a vegades també demanem un canvi de mentalitat per utilitzar les eines públiques que tenim. Hi ha diners per fer organitzacions de productors, productors petits que s'ajunten per fer comercialització conjunta. Tenim el pla estratègic de l'alimentació, que té diferents línies per fer etiquetatge intel·ligent, per fer obradors compartits, per fer escorxadors també de baixa capacitat. Tenim el pla d'acció de l'oli. Acabem de fer els Premis Nacionals de l'Oli. Valoritzar el nostre producte, d'acord? Vam fer el Mercat de l'Oli Nou a la plaça Catalunya. Hem fet la guia dels millors olis. Aviem si els restaurants i els turistes, eh?, entenen d'una vegada quan venen aquí... Doncs en fem de la gastronomia un element central. O també la nova marca de mels catalanes, que jo crec que també era una demanda històrica i que ja hem tirat endavant. O el suport a la nostra ramaderia extensiva, o l'ecològic, com l'hi deia.

Altres elements més estructurals, molt importants. I aquí també els agrairia si ens poguessin donar un cop de mà. El regadiu –el regadiu. Jo crec que allà on hi ha aigua ben gestionada, sense malgastar-la, doncs, evidentment, hi ha futur. I estem també amb diferents infraestructures i diferents inversions que s'han de fer sí o sí, que si no no ens en sortirem. Poden ser les xarxes antipiedra, poden ser les inversions que s'han de fer a les explotacions lleteres del nostre país, etcètera, etcètera.

I també un element per generar una mica de debat així més...: les granges de porcí. Jo també voldria dir: escolteu, tenim cinc mil granges de porcí a Catalunya eh?, portades per ramaders, distribuïdes no a l'àrea metropolitana, sinó bàsicament de l'eix transversal cap amunt. Doncs jo crec que és un sector també molt important que el que hem d'intentar és resoldre a vegades doncs que tinguin més eines per competir, però sobretot necessitem que continuïn funcionant. O com, evidentment, la continuïtat dels nostres pescadors, o tots acabarem menjant ja saben quin peix de no sé on, que també ve de lluny, que aquests dies ha estat a l'ordre del dia, i necessitem també garantir que hi hagi continuïtat en l'activitat que fan.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara, per fer la rèplica té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; diputat, com que no ens coneixem, és normal. A mi m'agrada molt que les coses siguin ecològiques, però m'agraden també quan són universals. Llavors, per mi és conflictiu que ens plantejem tota aquesta qüestió del dret a l'alimentació, en la que hi estic absolutament d'acord, i que ens hi poden trobar a tot el nostre grup parlamentari, amb la situació que li acabo de descriure. Si estem parlant de que ara mateix gairebé el setanta per cent del consum el formem aliments processats o ultraprocessats i l'impacte que té això en la salut –un de cada cinc morts, segons Justícia Alimentària–, a Catalunya són conseqüència derivada d'una mala alimentació. Estem parlant de que abans de les transferències socials ens trobem amb una taxa de risc de pobresa del quaranta per cent. La meitat de catalans patim a final de mes. Estem parlant dels joves en edat escolar –quasi un terç presenten símptomes de depressió–; que a Catalunya, abans dels divuit anys, un de cada quatre adolescents s'autolesiona, i que, sí, hi ha molts estudis que demostren que hi ha una vinculació directa amb la renda i, evidentment, també amb l'alimentació. És més, quan els premis Nobel servien d'alguna cosa, el lloreat premi d'Economia Amartya Sen va dir que la variable més determinant de la salut era precisament la renda.

Llavors, no és un problema de males eleccions i no és un problema de falta d'educació. I a mi em sembla genial que vagin a les escoles a ensenyar-li a la gent què és la dieta mediterrània, com si no sabessin que és molt millor menjar un peix al forn amb la seva llimona, etcètera, que la meitat de brossa que hem de menjar moltíssimes vegades. El que passa és que no hi ha llibertat d'elecció quan no hi ha les condicions mínimes per poder fer-ho. I ara mateix, amb el preu dels aliments, no existeixen aquestes condicions. Llavors, si hem d'anar a alguna escola a ensenyar què és el dret a l'alimentació, jo els hi demanaria molt honestament que vagin a les escoles d'elit, que és on es decideixen precisament els preus d'aquests aliments, no a la gran majoria de les escoles dels treballadors. Perquè, la veritat, no ens podem plantejar que aquest *cruce* que hi ha, que la vida no és només, no?, la creu aquesta de l'oferta i la demanda. No. El *cruce* que hi ha que sí que està demostrat que existeix, que és entre renda i mala alimentació, no és perquè els treballadors siguin «tontos» i els rics siguin gent llestíssima que van néixer sabent què era la dieta

mediterrània. És evident que això té a veure amb una altra cosa, i té a veure amb l'accés. Per tant, jo crec que tots ens podem...

Demà estarem tots molt contents amb una llei que a topallat l'especulació extrema que ens trobem en l'habitatge. Doncs bé, tenir casa, tenir sostre, va exactament al mateix nivell que una alimentació. Llavors, no té gaire sentit que demà ens donem tots cops al pit i diguem: que bé, no?, que l'habitatge és un dret, no ens tremolaran les cames, que bé que estem repartint la prosperitat, però que amb el tema de l'alimentació no ens hi atrevim. Llavors, crec que seguir avançant va per aquí. Perquè és la següent qüestió que es plantegen, i que, quan mirem el CEO, també hi ha un tema de control de l'economia. Es pot ser pioners o es pot no ser-ho. Si no s'és, doncs no passa re, acabarà passant com amb l'habitatge. Perquè, en darrera instància, de la mateixa manera que la gent no s'ha de quedar al carrer, la gent ha de poder menjar, i a de poder menjar dignament. I, no ho sé, jo diria que és bastant compartida la idea de que en la nostra gana manem nosaltres. Per tant, cura, perquè podem començar a plantejar-nos això. Que, per cert, també seria bastant més interessant amb els impactes –que sé que vostè hi ha treballat– exògens que tenim.

És a dir, ara mateix, ni volent es podria reabsorbir, si realment segueixen pujant els aranzels, tota la producció porcina d'aquest país. Això no té cap mena de sentit. Ja va passar en altres moments. També, quan la pandèmia, quan la covid, va passar a Mallorca, que com que tenien una producció d'un tipus de ceba molt concreta que utilitzaven determinats restaurants, no es podia reabsorbir. Doncs bé, podríem tenir un sistema –si prefereixen aquestes paraules– molt més resilient, on no haguem de patir cada vegada que passi alguna cosa, que cada vegada em passaran més, tipus una apagada, tipus una nova malaltia, tipus que no es pugui comerciar de la mateixa manera perquè no puguem seguir dopant els carburants i els gasoils, etcètera. Llavors, podem anar avançant cap a un model que estigui molt més situat aquí.

Com va ser a l'anterior legislatura, hi torno. Després de l'entrada feixista, el departament que més temps va quedar-se a la Generalitat treballant va ser el Departament d'Economia. Ho va fer plantejant el que era la nova economia catalana. En aquest cas, ho feien sobretot com una forma d'economia de guerra, però no només. El que plantejaven era, d'acord, aquí tenim un desori espectacular; tenim

petita i mitjana empresa, tenim cooperatives, tenim les col·lectivitzacions, etcètera. I tot això..., podem respectar un model mixt de propietat, però hi donarem tot un encarament, tota una estratègia de caràcter públic, que estigui realment, precisament, per a aquesta, no sé, prosperitat compartida o mínim de drets universals garantits. Doncs bé, jo crec que aquesta és la via en la que hauríem de poder avançar. Si no, el malestar es segueix generant. I si només podem donar respostes molt parcials, no funcionem.

La Unió Europea –que me n'ha parlat– precisament és qui va fer aquest model d'especialització. És a través de Maastricht. Tota la zona mediterrània –no tant nosaltres com el País Valencià– teníem una producció..., agricultura boníssima. I jo soc joveneta, però, tanmateix, és fàcil recordar què va passar amb els productors de llet. És a dir, hi ha hagut una ingerència del mercat, el que passa és que no va ser una ingerència de cara als petits productors: és una ingerència de cara al monopoli. I això, precisament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo–, als Països Catalans es va pagar especialment.

Llavors, a mi m'ha semblat que estàvem bastant d'acord en moltes coses de les que dèiem, almenys en aparença. Ja li puc avançar de què anirà a la moció: una anàlisi detallada de producció, consum i exportació; anàlisi de les indústries auxiliars –conserves, etiquetatge, etcètera–, que vostè també ha mencionat. I, ara bé, tot això respectant models de propietat no monopolístics, és a dir, recuperant molta gent que va perdre el tros o que va perdre la possibilitat de treballar per ell mateix. Que puguem fer realment una proposta que serveixi pel que s'ha dit que eren supermercats públics. Que, per cert, van celebrar tothom –del seu partit– l'entrada de Mamdani a l'alcaldia de Nova York. Doncs bé, era una de les tres propostes que portava, a part de l'habitatge.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn de rèplica del conseller, i té la paraula l'honorable Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. Diputada Vega, gràcies al.... Bé, espero, aviam, la moció. Els hi demanaria també que poguéssim també fer una reflexió amb els continguts també de la llei de l'alimentació i que, per tant, aquí també poguéssim aprofitar per introduir elements, perquè, etiquetatge intel·ligent, anem cap aquí. Jo crec que és molt important no culpabilitzar, com ha dit vostè, ningú, i és evident que el factor renda és un element essencial. I tant de bo poguéssim pressionar amb diferents polítiques públiques; evidentment, pressionar-lo a l'alça, i llavors els problemes també són relatius. Però jo crec que, en tot cas, la nostra obligació també és, tots aquells elements que incideixen en les opcions de compra alimentària, doncs intentar que beneficiïn al màxim l'estratègia de país que volem.

I faig un matís, perquè crec que és important. Estem d'acord en reduir o tipificar al màxim els ultraprocessats, no els processats. Un embotit, que jo crec que no hi ha res que ens defineixi més –no tots, eh?, però jo crec que el país es coneix pels seus grans embotits–, és un processat. I, per tant, fins i tot ajuda a reduir el malbaratament, a que hi hagi més temps. Per tant, jo crec que aquí també caldria... Determinats processats són saludables i, per tant, els defensem, i molt lligats a lo que som i al nostre territori.

Nosaltres estem treballant en un programa amb el conseller d'Esports. Vostè diu: «Quins factors són els de salut?» Renda –d'acord. Nosaltres estem treballant un programa d'alimentació, activitat física vinculat a la salut, eh? Per tant, jo crec que aquí també són elements que es correlacionen directament. És evident que tots pensem en això, amb diferents matisos. Però, escolteu, tant de bo poguéssim generar el progrés econòmic que ens portés a una redistribució a través dels impostos, a través dels drets de les persones i a través d'un enfortiment dels serveis públics de l'habitatge, que ara deia, i de tots els serveis públics que impacten directament, també, en la capacitat i els drets de les persones doncs per augmentar la renda o, evidentment, la capacitat del poder adquisitiu. Però jo crec que, evidentment, no ho resoldrem tot en dos dies, però, evidentment, jo crec que aquí hi ha un posicionament sobre quins impostos, qui més té més paga, generem progrés, que les empreses vagin bé, que l'ocupació vagi bé, però que tothom..., aquest major progrés es reparteixi.

Del superàvit comercial. Això, amb el diputat Cornellà també ho hem dit algunes vegades. Jo crec que aquí jo defenso que tenim superàvit comercial. Catalunya tenia els anys 90 un setanta per cent de dèficit comercial; ara tenim un cent cinc per cent de superàvit comercial, molt enfocat gràcies també a la carn, que és un sector molt exportador. Vostès diran: «No, és que necessitem reequilibrar això.» Miri, jo també els hi diré una cosa perquè vegin que aquí tothom té deures: no ho hem de fiar tot als mateixos sectors econòmics, però també sapiguem que Catalunya és una de les regions d'Europa, i del món, que té una varietat alimentària més rica, més diversa, i, per tant, el que hem d'intentar és conservar-la, potenciar-la i no perdre-la, i no fiar-ho tot a un sector. Això, jo crec que és així. Com, per exemple, l'horta. D'alguns cultius d'horta hem perdut el setanta per cent, com, per exemple, de tomàquets, de producció de tomàquets, els últims anys. Llavors, jo crec que aquí estem impulsant un pla de promoció de l'horta i també dels hivernacles i, per tant, que jo crec que va en la bona direcció. També s'ha d'enfortir la posició de l'oví i el cabrum, o també, evidentment, el conill, que també les granges de conill, si s'hi fixen, han quasi desaparegut, i hem d'ajudar-ho.

Què és molt important? Els espais agraris, no perdre espais de cultius. I en aquest món de pressions urbanístiques, de renovables, és molt important, el vint-i-cinc per cent de la superfície agrària de Catalunya que tenim, no perdre-la. I els parcs agraris que tenim a Catalunya –ara hi estem treballant–, presentarem d'aquí a poc amb la Diputació de Barcelona un projecte de preservació, potenciació dels parcs agraris, especialment dels que són periurbans. En tenim un aquí al costat, que és el gran tresor periurbà agrari, que és el Parc Agrari del Baix Llobregat, que és el primer que hauríem de preservar, potenciar i fer que la gent s'hi pugui guanyar la vida. Quin millor projecte hi ha a prop de les nostres escoles, dels consumidors que el d'aquí al costat. El món va cap aquí –el món va cap aquí–, i, per tant, ho hem de dir, ho hem de defensar. I hi ha una llei d'espais agraris que obliga a protegir-los, i que el Departament d'Agricultura faci informes quan es volen fer algunes infraestructures per conèixer el seu impacte. I, per tant, i també el que ha dit.

Jo crec –i acabo– que és molt important trobar aquest equilibri entre el petit i el gran, empresa gran, empresa petita; importació, exportació; proximitat, no tanta proximitat, i no tenir uns desequilibris excessivament grans respecte a una cosa o l'altra. O

intentar protegir, evidentment, aquell de la baula més feble. I també convidar-los a participar. Ho ha dit de l'etiquetatge, ho ha dit de la xarxa d'escorxadors que tenim, que alguns han tancat i que estem intentant donar-hi ajudes perquè tornin a obrir, o sales de desfer. I, per tant, tots aquests projectes, si us plau, que ens ajudin per tenir una infraestructura resilient que ens doni competitivitat al sector i que faci que els aliments al final siguin doncs més saludables, més propers i a bon preu, d'acord?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural

300-00234/15

Encetem ja el quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural, en aquest cas

Fitxer 037_2PLE37

presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per exposar-la, té la paraula per un temps de deu minuts la diputada rapidíssima Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. És apassionant fer una interpel·lació en el darrer punt de l'ordre del dia, per això crec que val la pena aprofitar el temps i no fer perdre el temps a ningú. Bé. Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyor conseller Ordeig, avui tornem a posar sobre la taula un problema que fa massa temps que el seu govern i també els anteriors, tot i que avui ara pontifiquen i prediquen, però també els governs anteriors arrossegueu, esquiven i maquillen, que és l'absoluta incapacitat per gestionar la fauna cinegètica a Catalunya. I ara, doncs, patim les

conseqüències d'aquesta mala gestió amb una crisi terrible per un brot de pesta porcina.

I deixi'm començar, conseller, amb una afirmació molt clara això de la pesta porcina no és una plaga bíblica, doncs la quantitat de porcs senglars no són una plaga bíblica. No són un problema meteorològic ni són tampoc una desgràcia inevitable. És el resultat directe de la deixadesa, de l'immobilisme i d'una política ideològica que ha llençat per terra dècades d'equilibri entre activitat agrària, bosc i la caça. Catalunya sempre ha tingut fauna salvatge, sempre, però mai com ara havia estat tan descontrolada i tan absolutament fora de context. I no és cap misteri el per què, senyor conseller. Quan s'abandonen els camps, quan es deixa morir la vida rural i quan s'alimenta un discurs que criminalitza la caça, quan es governa amb criteris ideològics i sota criteris també de *hooligans* mediambientalistes, doncs, com fan les esquerres, com fan els seus socis de govern, doncs el resultat és exactament aquest: sobre població, danys, inseguretat i risc sanitari.

Conseller, vostès s'han passat anys fent veure que no passava res. Vostès, els socialistes i les esquerres en general a Catalunya. Ens parlaven d'harmonia, de conservació i de compatibilitat. Paraules molt maques, però la realitat és que han abandonat el territori i ara que la situació ja és insostenible, doncs ara que ja tenim problemes sanitaris reals, com vostè coneix perfectament, ara que el sector agrari està en tensió, doncs vostès surten corrents a anunciar mesures. Doncs li ho dic clarament: Arriben, senyor conseller, tard i, a més, ho fan malament.

Miri, tenim una llei de caça absolutament obsoleta. Un govern que ha preferit mirar cap a una altra banda en lloc de fer una nova llei de caça. Parlem clar. Tenim una llei de caça de 1970, una llei franquista. A vostès que tanta tórria els fa tot el que té a veure amb el dictador Francisco Franco, doncs resulta que estan fent servir una llei franquista del 1970. Per tant, escolti'm, vostès pretenen que resolguem el problema de la caça, dels caçadors amb una llei que té més de cinquanta-cinc anys? Absolutament incompreensible. Perquè quin altre sector productiu aguantaria més de cinquanta anys sense actualitzar el seu marc normatiu? Només uns governs que no volen afrontar el problema, doncs, poden haver mantingut una llei fossilitzada durant tant de temps.

I arriben, per tant, deia conseller, en què cal ser... Arriba un moment en què cal ser valent i actuar. El resultat de la seva inacció és clar i evident: caçadors lligats de mans i peus, gestió lenta, caòtica i burocratitzada. I mentrestant, senglars i cabirols campen amb total impunitat. I el pitjor de tot és que cada dia n'hi han no més, sinó molts més campant. Vostès han convertit la caça i els caçadors en un adversari, quan són part de la solució. L'altre dia li vaig dir també a la comissió: els caçadors no són els enemics, són part de la solució. *(Alguns aplaudiments.)* Si avui... Si avui tenim una fauna fora de control és també perquè els governs anteriors, donant suport també el grup socialista, han alimentat un relat que assenyala la caça com el problema, en lloc de reconèixer com una eina imprescindible. Miri, i deixem-ho clar, d'una vegada. La caça no és un *hobby* elitista, no és un folklore rural, és un esport, senyor conseller. És gestió del territori. És política agrària. És seguretat alimentària també. I a més, ho és perquè gràcies als més de seixanta mil caçadors que hi han a Catalunya, seixanta mil persones que coneixen el territori, que hi dediquen temps, recursos propis i compromís i que col·laboren cada any en tasques de control de fauna, prevenció d'accidents i suport en el món rural.

Aquest seixanta mil caçadors no són el problema. Són part de la solució. Aquest matí, Salvador Illa ens deia que a ell no li agradava ni la caça ni als caçadors. Jo no sé si a molta gent li preocupa el que el senyor Salvador Illa li agradi o no. En qualsevol cas, repeteixo, els caçadors... *(Remor de veus.)* Sí, sí, sí. El senyor Salvador Illa aquest matí ha dit que a ell no li agradava ni la caça ni els caçadors. *(Remor de veus.)* A mi personalment m'importa ben poc el que el senyor Salvador Illa li agradi. En tot cas, el que ha de fer és posar-se al lloc que li correspon i governar per a tothom. Si sempre diu que governa per a tothom, doncs escolti'm, que busqui solucions a un problema tan greu com tenim en aquests moments.

Miri, el preu de tota aquesta irresponsabilitat no la paga el Govern, no la paguen vostès, no la paga Salvador Illa. La paguen milers de pagesos i ramaders arreu de Catalunya que veuen, com cada any pateixen danys creixents en els seus camps i en les seves explotacions. Camps arrasats en qüestió d'hores, collites perdudes, vehicles accidentats, persones accidentades, ramaderia exposada a riscos sanitaris greus derivats de la sobrepoblació i una pressió sanitària que, per molt que vostès

diguin que tenen sota control, és conseqüència directa d'anys d'inacció en el control de la fauna.

Per tant, senyor conseller, cal restituir la caça com a peça central de la gestió del territori. I això passa per tres elements fonamentals que vostè i el seu govern han estat incapaços d'assumir. En primer lloc, Catalunya necessita una nova llei de caça immediatament. No podem ser l'única comunitat autònoma de tot Espanya que no té encara una llei de caça, però no calen anuncis, ni taules, ni reunions, ni titulars, ni pancartes. Calen mesures, calen articles i cal una llei de caça de debò.

En segon lloc, cal eliminar els obstacles artificials i ideològics que dificulten la caça. I en tercer lloc, senyor conseller, el Govern ha d'entendre d'una vegada per totes que sense caçadors no hi ha gestió de fauna possible. Miri, vostès han deixat podrir un problema que avui ja no poden camuflar. La sobrepoblació de la fauna no és un imprevist. És el fruit directe del fracàs polític, de les polítiques mediambientals de les esquerres, criminalitzant als caçadors i la caça, li agradi o no a aquest Govern i als seus socis també, en els seus socis, és part indispensable de la solució. El territori, els pagesos i els ramaders necessiten un canvi de rumb immediat.

I ara lligo això que ara li explicaré, conseller, amb una idea inicial. Miri, fa dos anys i mig, en concret el mes de maig del 2023, l'agrupació de caçadors, l'Agrupació de societats de caçadors, enviaven en aquell moment al president Aragonès una carta on ja advertien. Deien: «Cada cop se'ns posa més traves per a caçar. S'han declarat diverses emergències cinegètiques a Catalunya. No parem de ser focus d'assetjament per part dels nostres governants. Tenir-nos geolocalitzats i senyalats amb armilles reflectants són part dels atacs que rebem constantment per part de les actuals conselleries». Esquerra Republicana, que ara pontifiquen i prediquen de la solució quina ha de ser, doncs, aquesta carta la tenen des de fa més de dos anys. La va rebre el senyor Pere Aragonès. I escolti'm, i bé, doncs amb Esquerra Republicana, doncs tot eren traves per tinença de gossos, per geolocalització.

I vostès, què han fet, senyor Ordeig? Perquè no han fet res. No han retirat absolutament res. No han derogat absolutament res. Cap normativa modificada. Per tant, senyor Ordeig, vostès són còmplices i corresponsables de la situació actual que estem patint i ho saben, el més greu és que ho saben i no prenen mesures al

respecte. Per tant, el seguidisme de les seves polítiques, el seguidisme de les polítiques socialistes sobre les polítiques d'Esquerra Republicana té un preu molt elevat, com li deia, i l'estan pagant els nostres pagesos i els nostres ramaders. Per tant, prenguin mesures, senyor conseller, perquè els caçadors, com li deia, no són enemics, sinó que són part de la solució que mereix Catalunya i que mereixem els catalans.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara de l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el senyor Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé Gràcies, vicepresidenta. Diputada García, gràcies. Hem tingut també debats amb el diputat Veray, també molt apassionats. Aquest és un... I, a més, aquest és un gran tema, el de la caça, el de control cinegètic, la sobrepoblació. Vaig cara a barraca perquè no em digui que no li contesto.

Bàsicament vostè em deia: «Els caçadors són part de la solució». Evidentment, els caçadors són part de la solució. Hi ha hagut un perjudici cap a l'activitat de la caça. És cert. No de tothom. Però sí que és veritat que a vegades, en comptes de dir quin model de caça volem per als propers anys, ens hem quedat: No toquem, no fem per no aixafar ulls de poll, no? I llavors també ha dit una gran veritat: Hi ha sobrepoblació de fa molts anys, ho sabem. Jo, escolti, si alguna cosa detesto és l'autocomplaença. Per tant, tenim un problema i un problema gran. Tenim un problema i un problema gran i, per tant, el president ho ha dit aquest matí: Nosaltres actuarem. Ja s'havia d'haver fet, d'acord.

Ara li diré moltes coses que hem fet també. Siguem raonables. S'han fet coses? Sí. Els caçadors fan actuacions? Sí. Els Agents Rurals fan actuacions? Sí. S'han fet algunes mesures? Sí, evidentment que s'han fet. Per tant, no partim de zero, perquè si no correm el risc de dir no tenim res en compte del que s'ha fet i a vegades el que toca és mantenir allò que funciona, potenciar allò que no se li ha donat prou

recolzament i fer coses noves per veure aviam si ens en sortim. Però amb unes altres paraules, però jo puc coincidir.

Primer de tot, un agraïment a la interpel·lació, que posi aquest tema sobre la taula. Dos, dies molt complicats. La PPA ens ha portat..., ens ha posat de manifest no només pels dinou dies que portem, per la importància de la contenció del focus, l'impacte econòmic que ha tingut en els mercats i, evidentment, aquestes investigacions que estem fent sobre l'origen. Però sobretot si una cosa queda clara en aquests moments és que necessitem fer una reducció de la sobrepoblació perquè és el vector de transmissió de malalties, de transmissió..., a part de transmissió de malalties, de causa nombrosos accidents de trànsit i, a més a més, causa nombrosos danys a la nostra agricultura. I fa anys que ho sabem. Fa anys que ho diem. Intentem anar fent coses, però no acabem de fer una reducció d'aquesta sobrepoblació.

I un altre element molt important que no es diu prou. Tenim els boscos, tenim masses senglars, però és que tenim senglars a dintre les ciutats menjant de les escombraries. I, per tant, jo crec que aquí els animals han d'estar en el seu hàbitat natural i, per tant, això no beneficia a ningú, ni fins i tot a aquells que defensen, evidentment altres posicions, però jo crec que hem de fer un canvi substancial.

Ens passa amb senglar, ens passa amb cabirol, ens passa amb conill i ens passa amb qualsevol desequilibri a la biodiversitat que tinguem. I li agradi o no li agradi a qui sigui, el bosc s'ha de gestionar i, per tant, a vegades s'han de tallar arbres. S'ha de fer neteja del sotabosc i el bosc ha crescut en superfície amb densitat els últims anys, especialment amb el canvi climàtic i la sobrepoblació de fauna s'ha de gestionar. Això no és una opinió. Els màxims experts i especialistes, com s'ha de fer? De qualsevol manera? No. Ja hi ha experts que en saben, anem-los a escoltar. Ja hi ha col·lectius que fan aquesta feina, com els caçadors, anem-los a escoltar. Ja hi ha els Agents Rurals, que també els hem de donar més eines. Per tant, anem cap aquí.

Per tant, coincidim en això. Sis senglars per quilòmetre quadrat. Hi ha llocs on tenim dos, un o menys d'un i, per tant, que caldrà fer poques actuacions. Hi ha llocs on estem en més del doble d'aquesta densitat de sis animals per quilòmetre quadrat. Ja sabem quines són: Girona, Catalunya Central, el Pirineu, una part de Lleida. Per

tant, hi haurà uns llocs que hauran de fer actuacions molt més contundents durant molts més mesos i nosaltres anirem informant puntualment de com van aquestes captures.

Li dic alguna de les coses. Objectiu: reduir al cinquanta per cent la població de senglars els propers anys. Aquest és l'objectiu. I, per tant, direm a quins llocs i amb qui i amb quina intensitat i amb quines mesures. I que ningú es preocupi. El Govern de la Generalitat ho vol fer amb criteris professionals, científics i amb totes les parts afectades. Tindrem en compte els alcaldes, les entitats, les organitzacions agràries, els caçadors, per descomptat.

Diu: Quines mesures hem fet? Escolteu, tenim uns plans de control poblacional que ja va..., una regulació que va preparar l'anterior govern que estan activats, que diu què s'ha de fer a cada lloc i, per tant, que ja donen, fins i tot, bonificacions a la taxa dels caçadors precisament per fer actuacions en aquests llocs. Màxim suport als caçadors. Jo ja ho he dit moltes vegades. Escolti, jo, aquí, jo i el Govern no té cap mena de perjudici cap als caçadors, només faltaria! Només faltaria! I per tant, de fet, li diré més, a algú li sonarà. Crec que soc el conseller dels caçadors i les caçadores d'aquest país, no? Jo ahir estava reunit amb ells. Per tant, escolti, jo soc... Joestic aquí per defensar una caça del segle XXI, que tinguin les eines, la regulació i que puguin fer la seva feina. El mateix amb els nostres pescadors, el mateix amb els agricultors,

Fitxer 037_2PLE38

i amb els ramaders, a mi em toca, doncs, que puguin fer la seva activitat, d'acord?

Què més hem fet? Vam aprovar, el dimarts, trenta places noves per al departament per control cinegètic, hi ha les divuit places de Tragsa, que és l'empresa pública, també tindrà divuit places que començaran d'aquí a poc també, el mes de gener, a fer captures arreu de Catalunya. I també hi haurà un reforçament del grup GECA dels Agents Rurals, que són els que també fan captures, com molt bé sap. Hem anunciat lo de la taula del senglar sobretot per no deixar-nos a ningú. Aquí hi ha molts col·lectius que estan fent bona feina i, per tant, un espai on decidim, coordinem el pla d'acció de lo que hem de fer. I, per tant, aquí, com dèiem, caçadors amb

experts, amb agricultors i amb administracions públiques. Similar..., diferent, però similar a lo que vam fer a Collserola, que també es va fer i que es va reduir també la població de senglars els últims anys.

Com li he dit, farem un mapa de captures allà on direm quants animals s'han de capturar, de quina manera s'ha de fer i on hem de prioritzar.

Reforçarem, com s'ha vist, els protocols de vigilància que tenim, no només amb els caçadors o amb els punts logístics, però també, evidentment, els protocols de vigilància també de diferents malalties, que s'hauran de mantenir i intensificar els propers anys.

Cal fer una llei de caça o altra regulació? Segurament ara és el moment. Bé, ja fa temps, ja anem tard. Llavors, a veure si entre tots som capaços de trobar una majoria suficient per fer una llei de caça en aquest país i realment fer els deures en aquest sentit.

Vàrem aprovar fa pocs dies 1 milió d'euros precisament per fomentar, potenciar de donar fins a trenta euros per la retirada de porcs senglars a les societats de caçadors i també per als punts logístics de casa nostra. S'haurà d'augmentar la partida els propers anys? Segur. Es pagarà, a més a més, abans d'acabar l'any, eh?

Cal, com deia, augmentar els punts logístics, cal seguir potenciant la valorització de la carn de caça. I aquí saben que hem tingut campanyes molt polèmiques també, perquè sempre hi ha aquí diferents visions. De valorització de la carn de caça i fins i tot amb la regió mundial de la gastronomia hem afegit com una línia molt important, doncs, aquesta valorització, que al final també és molt tradicional a casa nostra i arreu del territori.

L'ordre de protectors que sortirà. Segurament no crec que tardi molts dies, segurament serà el mes de gener, l'ordre de protectors per als atacs als conills, però també per la compra de visors nocturns, etcètera. I per tant, que aquest era també un acord amb la Taula Agrària i que també està ja a punt.

I després, també, diu: «No s'ha fet.» Si ho recorda, vam tenir un debat aquí amb el decret, el decret que vam aprovar de mesures d'ajuda al sector agroalimentari i des d'algunes de simplificació, i aquí hi havia també les ajudes per a les compensacions

i el lucre cessant pels atacs de llop, os i també de tuberculosi. Que es parlava del lucre cessant, doncs, això també és el que hem portat i és un tema que preocupa molt.

Fauna salvatge. Fauna cinegètica. I, evidentment, com som capaços de compensar els atacs, els danys, les problemàtiques que es generen a les nostres explotacions, als nostres ramaders, al nostre territori.

En definitiva, diputada, ara li diré, tenim clar quin és el problema, definirem i els compartirem amb tots vostès, doncs, una bateria de mesures i d'actuacions per reduir aquesta sobrepoblació. I jo crec que vostès, mes a mes, setmana a setmana, podran anar fent un seguiment de veure com va tot això.

I en aquesta línia, que jo crec que és el que li preocupa, nosaltres comptem..., hem comptat, comptem i comptarem amb el col·lectiu de caçadors, com no pot ser d'una altra manera, d'acord?

Al segon torn d'intervenció, com que segurament que m'introduirà nous temes, doncs, seguirem parlant del tema.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. És el torn de rèplica ara de la diputada i té la paraula per cinc minuts la diputada Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyora vicepresidenta. Gràcies, senyor conseller, per les seves paraules. I enviar també una forta abraçada al meu company Jaume Veray, que segurament ens està seguint com està seguint tota la política, malgrat que estigui amb una baixa mèdica, però que segueix... (*Aplaudiments.*) Moltes gràcies a tothom pel seu aplaudiment.

Senyor conseller, deia vostè que era el conseller de la caça, doncs, m'agradaria saber en aquest cas si vostè ahir va seure i diu que és tan pro caçadors si ja ha començat a preparar aquest projecte de llei tan necessari amb aquest sector dels caçadors, si vostè és el conseller de la casa, no?

Perquè diu vostè també, doncs, que... Miri, jo l'he escoltat amb atenció, amb molta atenció, com no pot ser d'una altra manera, però li he de dir que la seva resposta confirma exactament el que hem denunciat, el que hem exposat a la primera intervenció, i és que moltes paraules, molta autocomplaença també –vostè ha fet servir aquesta paraula–, però molt poca autocrítica, senyor conseller. Vostè que diu també que és el conseller de la caça, ho repeteixo, doncs, va buscar mil eufemismes en una moció que va presentar el seu grup parlamentari fa uns mesos, mil eufemismes per tal de no introduir la paraula «caça» en aquesta moció. Per tant, suposo que és ara pro caça després del problema que tenim a sobre de la taula, però en el seu moment ja es va inventar totes les possibles per evitar aquesta paraula.

Miri, vostè ens ha parlat de plans, d'estudis –també ho ha fet Salvador Illa aquest dematí–, de taules de treball, de bones intencions, però el problema és que el territori, doncs, no viu de tantes presentacions com vostès anuncien. El territori viu o sobreviu de decisions concretes i de resultats. I els resultats del seu Govern són clars: la fauna continua fora de control i els danys continuen augmentant.

Ara ens venen dient que reduiran el cinquanta per cent el nombre de porcs senglars que hi ha, que vostès els xifren en 180.000, però els experts parlen de 300.000. Per tant, si han de reduir el cinquanta per cent, doncs, benvingut sigui aquesta reducció, però quasi que comencin d'una vegada, no?

Vostè ha intentat transmetre també la idea de que ens trobem davant d'una situació una mica sobrevinguda en certa manera i potser gairebé fins i tot inevitable, però això no és veritat. Com li deia abans, l'associació de caçadors fa més de dos anys que ja estaven advertint..., pràcticament tres anys que estaven advertint de que això acabaria passant. I, efectivament, al final ha passat. I vostès..., vostès, Esquerra Republicana, eh?, que ara saben tot el que s'ha de fer, doncs, vostès ho saben, que això passaria. I ara ens diuen que activaran plans especials, que reforçaran les captures, que milloraran la coordinació. I tot això ja ho hem sentit, en certa manera, en altres moments, però al final, res de res.

I amb relació a la nova llei de caça, que vostè hi ha fet poca referència, dir-me que ahir es va reunir amb uns quants caçadors, però, escolti'm, ni calendari ni compromís

ferm. M'ha dit..., en la seva resposta ha dit que intentarà buscar una majoria parlamentària. Malament –malament–, senyor conseller, perquè els seus socis de govern, jo crec que fins i tot aquesta interpel·lació l'estan mirant així de reüll. Per tant, si vostè ha de buscar una majoria parlamentària amb aquesta gent, ho tenim pràcticament, diguem-ne, negre, no?

I per què no agafa les comunitats autònomes del Partit Popular, que ja tenen la feina feta des de fa molts anys, perquè aquí té un exemple perfecte per fer una bona llei de caça. No cal inventar res, Amèrica va ser descoberta ja fa molts anys. Per tant, agafi les comunitats autònomes del Partit Popular, agafi les lleis de caça que tenen aquestes comunitats i, escolti'm, comencin a treballar d'una vegada per totes, i problemes com el que tenim en aquests moments a sobre de la taula probablement els resoldríem molt abans del que el resoldrem.

Ha parlat també de col·laboració amb els caçadors, però la realitat és que els continuen tractant com a sospitosos més que com a aliats. Senyor conseller, seixanta mil caçadors a Catalunya esperen del seu Govern confiança; no desconfiança. Esperen facilitats; no traves. I esperen respecte; no estigmatització. I digui-ho clar, perquè ara estem sotmesos a una situació absolutament dramàtica, preocupant i fins i tot econòmicament bastant terrible que pot arribar a ser, i ara, doncs, vostè és el conseller de la caça. Escolti'm aquests seixanta mil –ho repeteixo– caçadors, no hi ha gestió de fauna possible i, per tant, això no és una opinió, sinó que és un fet.

Senyor conseller, té l'oportunitat ara d'anunciar compromisos certs i reals, calendaris, compromisos i, sobretot, suport, suport sense condicions al sector de la caça i als seixanta mil caçadors catalans.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I ara és el torn de rèplica del conseller. I té la paraula l'honorable Òscar Ordeig Molist.

Jo no he tocar re.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Ja votem la llei de caça i ja aclarit això.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Això és urgència extraordinària.

(Rialles.)

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. Diputada, esperant que vinguin a votar els diputats... Una cosa que m'he descuidat, que he pensat que potser lliga més amb aquesta interpel·lació que amb la d'abans. El president aquest matí ha parlat de les indemnitzacions de dermatosi nodular contagiosa, dir-los que avui a última hora del matí ja s'han publicat els barems d'indemnització de la dermatosi nodular al Diari Oficial de la Generalitat, que és el que es va pactar amb el sector, amb el ministeri i amb la Comissió Europea. I, per tant, que, a més a més, conjuntament amb l'aixecament dels focus de Cassà i de Castelló d'Empúries, doncs, ens permetrà també normalitzar la situació, tot i que els focus nous de França ens immobilitzaran algunes zones de Catalunya. Però això conjuntament ens permetrà fer el pagament durant els propers dies de les disset granges afectades, d'acord?

Dit això, jo he dit aviam si aquest Parlament... La llei de caça, jo ho he dit aviam si a aquest Parlament creiem que podem tenir una majoria suficient i, per tant, jo en puc oferir, però també és una feina dels grups parlamentaris. Amb la moció entenc que això ho faran. Jo crec que s'ha de fer una llei de caça a Catalunya, evidentment, eh? I som l'única comunitat autònoma que no en tenim. Anem a veure si som capaços de tenir una majoria prou àmplia per poder-ho fer i no per situar-nos a l'extrem de les coses, sinó per generar un gran consens.

Per tant, jo els emplaço a treballar-hi i jo els ofereixo també d'ajudar des del Govern en la mesura del que puguem, doncs, a veure aviam quines... I conec perfectament

que hi ha iniciatives a altres comunitats autònomes que estan molt bé. I, per tant, podem tenir referents per tirar-ho endavant.

Jo li he dit..., diu: «No és autocomplaent...» Escolti, vostè em diu que hi ha sobrepoblació. Jo li dic que sí, ja li he dit que sí. Que s'havia d'haver fet més i que s'havia d'haver actuat abans? Ja li he dit que sí –li he dit que sí. Per tant, li he dit el que hem fet, li he dit lo que volem fer. I li dic, escolti, proposin vostès també si hi ha alguna cosa de tot lo que hem dit que creuen que es pot millorar, que es pot afegir –ho faran amb la moció–, ho incorporarem, només faltaria! Només faltaria!

I a més a més..., i alerta, eh?, no serà fàcil això. Al final tampoc hi ha tanta gent per gestionar el territori, per sortir a caçar, o l'Administració pública tampoc ho podrà fer tot... I jo ho he defensat sempre, jo crec que en això també he sigut molt clar: cal un canvi en la mirada cap a la caça; cal un canvi en la mirada cap als nostres boscos; cal un canvi cap a la mirada cap als nostres espais agraris, i cal un canvi a la mirada cap a la nostra ramaderia. Jo ho he dit moltes vegades. No només tenir eines per competir, per poder-se guanyar la vida. També perquè hi ha una part de la societat que s'ha anat allunyant del món rural, de l'activitat agrària, de l'activitat cinegètica... Li podem dir «cinegètica», li podem dir de «caça», perquè també hi ha activitat cinegètica també. I, per tant, jo crec que això no ha beneficiat a ningú, sinó tot al contrari.

I crec que aquí, home, jo el que m'agradaria és que féssim una llei de caça, però que hi hagués un ampli consens, no per una majoria simple molt justa. M'agradaria que hi hagués un ampli consens i que escoltéssim a tothom. I que, per tant, féssim, doncs..., i que tothom fes una mica de concessions per fer una norma, una regulació moderna, avançada i que contempli la part esportiva. La part esportiva, si tenim dones caçadores catalanes que guanyen campionats arreu del món! Bé, ostres, reconeguem-ho, i això és una altra cosa, no? I, en canvi, també evidentment fan un treball de suport a aquest control cinegètic arreu de Catalunya.

I també jo crec que els caçadors també ens diuen..., i ahir vam estar reunits amb les entitats, la federació, amb Agrupcat, amb l'Associació de Gossers de Catalunya. Ja vam repassar tots els temes que no han acabat de funcionar i que hem de fer una feina de pedagogia en aquest país per explicar quina feina fan. Per tant, ja ens hem

quedat que ho decidirem. I hem parlat d'aquells temes que potser no han anat prou bé, però sobretot també de tot lo que hem de fer als propers anys.

I sobretot, al final tenim ara alerta sanitària. Jo crec que si en algun moment dels últims anys ha sigut necessari, urgent fer aquest canvi de mentalitat i fer aquestes actuacions, destinar-hi recursos, facilitar la regulació, informar d'una manera més..., sense aquests prejudicis, doncs, és ara. Per tant, escolteu, ara estem en alerta sanitària, ara s'ha de fer sí o sí. I, per tant, intentem no tornar-nos a equivocar i que això ens acabi portant molts problemes en el futur.

Jo sempre ho dic també, eh?, portar les coses a l'extrem ideològic, sigui el que sigui, mai és una bona notícia. Per tant, jo els hi agraeixo, però també els demanaria, si us plau, mirem de trobar un espai gran de consens per poder tirar endavant aquesta llei i el que ha de fer Catalunya els propers tres o quatre anys amb control cinegètic, no només amb el senglar, eh?, que

Fitxer 037_2PLE39

saben que també tenim molts problemes a molts altres llocs, d'acord?

Gràcies per tot. Merci.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. I amb aquesta intervenció se suspèn el ple, que es reprendrà demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...